Mircea Popescu

DOSARUL E.20 ÎN PERICOL

EDITURA ALBATROS

coperta colecției
GH. MARINESCU

COLECȚIA AVENTURA

Mircea Popescu

DOSARUL E. 20 ÎN PERICOL...

EDITURA ALBATROS

PARTEA I

EXTRAORDINARELE ÎNTÎMPLĂRI DIN VIAȚA INGINERULUI CONSTANTINESCU

Trebuie să recunoașteți ! Nimic nu poate fi mai încîntător decît o plimbare prin veșnic tînărul Cișmigiu, într-o luminoasă dimineață de aprilie.

Străbăteam cu pași leneși una din aleile grădinii și admiram, rînd pe rînd, coloritul ierbii și al cerului, undele molcome ale lacului, trunchiurile drepte sau contorsionate ale bătrînilor arbori și mai ales liniștea aproape nefirească, ce învăluia natura. Pînă și gălăgioasele vrăbiuțe se mulțumeau să facă baie, pe tăcute, într-un ochi de apă rămas în urma unei ușoare ploi ce căzuse peste noapte.

Priveam acest tablou tonifiant, fără să mă mai satur. Nările adulmecau flămînde aerul proaspăt, în timp ce mă gîndeam că aș fi comis un sacrilegiu dacă în acel moment aș fi cedat tentației de a-mi aprinde o țigară.

Cînd am dat cu ochii de trupul lui, lungit pe iarbă, cu fața în jos, ca un om care se aplecase să bea apă din lac, am rămas încremenit. L-am recunoscut imediat după costumul în carouri galbene, întretăiate cu linii de un violet strident. Știam că nimeni nu mai are un asemenea costum, pe care cred că nici clovnii de la circ nu l-ar fi îmbrăcat cu plăcere.

Zăcea acolo, în iarbă, înțepenit, fără suflare.

Am privit cu teamă în jurul meu, dar m-am convins că nu era nimeni în apropiere. Atunci am îndrăznit să mă apropii de el. M-am aplecat și am urmărit cu atenție dacă mai respiră. Am întrebuințat și oglinjoara din buzunar, dar luciul ei a rămas imaculat, fără urme de abur. Era absolut clar că murise. Dar cum s-au petrecut lucrurile? Otrăvit? Înecat? Sau poate un atac de cord? Fără îndoială că această ultimă ipoteză părea să fie cea mai apropiată de adevăr. Și cu toate acestea nu l-am auzit niciodată văietîndu-se de dureri de inimă. Dar dacă se comisese pur și simplu o crimă? Căutai cu înfrigurare urme în jurul gîtului, la ceafă, examinai hainele acelea caraghioase. Nimic. Nici măcar un fir de păr nu era deranjat de la locul lui. M-am ridicat și am privit încă o dată în jurul meu. Parcă am auzit un trosnet scurt, ca și cum cineva ar fi călcat, imprudent, peste o cracă uscată. Zgomotul venea din direcția unui tufiș de plante agățătoare. În loc să fug cît mai departe de locul acela, am fost tentat să mă apropii și să răscolesc tufele, în speranța că voi da de asasin.

Da, în acele momente, eu, Constantin Constantinescu, de profesie inginer electronist, devenisem un al doilea Sherlock Holmes, plin de curaj și de inițiativă, dornic să descopere — în ipoteza că ar fi existat — pe acela care într-un mod atît de misterios îl ucisese pe bunul meu prieten, doctorul psihiatru Dorin Udrea.

Știu că nu o să vă vină să credeți. Cînd veți afla ceea ce am descoperit eu în tufișul cu plante agățătoare, în acea dimineață liniștită de aprilie, o să

spuneți că totul nu a fost decît rodul unei nemaipomenite halucinații.

Mai întîi am zărit costumul în carouri galbene, întretăiate de liniile violete. Apoi, stupefiat, am întîlnit privirea bonomă a doctorului Dorin Udrea. Fuma. Mi-a întins tabachera și m-a invitat să aprind o țigară. Am refuzat, cu un gest pripit și am încercat să fug. Mi-a fost imposibil. Am revenit pe alee, cu pași tîrșiți, și m-am apropiat de „locul crimei". Și totuși, același om mă bătu încetișor, prietenește, pe umăr.

— Nu te speria, Ticule! Eu sînt cel adevărat. Acela care zace în iarbă e alter-egoul meu. Un simplu manechin, umplut cu aer... Dar sugestia, dragul meu, este de-a dreptul miraculoasă. Recunoaște... Ai avut senzația cînd mi-ai cercetat „cadavrul", că te afli în fața unei crime, că examinezi un corp omenesc, greu de cel puțin șaizeci de kilograme și nu o păpușă de cauciuc, ce nu cîntărește mai mult decît un săculeț de cartofi...

Rostise cuvintele rar, însoțite de un zîmbet fermecător, ca al unui om care a reușit să ducă la bun sfîrșit o acțiune interesantă și acum se admira singur într-o oglindă, mulțumit de rezultatele experienței sale.

Abia atunci am simțit nevoia stringentă să fumez o țigară. Între timp, doctorul s-a aplecat peste manechin, l-a răsucit cu fața în sus și a apăsat — cel puțin așa mi s-a părut — pe unul din nasturii de la haină. În mai puțin de zece secunde, „cadavrul" din iarbă s-a dezumflat asemenea unei mingi. Doctorul a îndoit frumușel manechinul în patru, ca pe o coală de hîrtie, și l-a introdus într-o servietă veche,

de culoarea vișinei putrede. Apoi m-a luat de braț și am plecat pe alee, spre ieșirea care dă în strada Zalomit.

— Te duceai la serviciu, nu-i așa ?

— Da.

— Te rog să mă ierți. Am încercat una din experiențele mele și te-am ales drept cobai. N-ai să fii supărat ?

— Nu.

Răspundeam monosilabic. Încă nu-mi revenisem din uimire și mai ales din spaimă.

— Mă cunoști prea bine și înțelegi ce bucurie imensă mi-ai făcut astăzi...

Da. E adevărat. Îl cunoșteam de un an de zile, dar pot să afirm cu tărie că eram singurul lui prieten, singurul om care pătrunsese în tainele ciudatelor sale experiențe, bineînțeles cu consimțămîntul lui.

*

Ne întîlnisem într-un mod cît se poate de banal. Sufeream de o criză de astenie cumplită. Cineva — nu mai țin minte cine — poate un coleg de birou, îmi recomandase să mă duc la policlinica cu plată, unde funcționa el. Îmi amintesc ca acum. Era într-o după-amiază de iulie, moleșitoare. În sala de așteptare nu era nici țipenie de om. „Probabil, îmi explicasem eu, lumea a plecat în concediu și pe căldura asta sufocantă nimeni nu are chef să se mai ducă la medic." Doar o muscă enormă stîrnea un zgomot supărător în liniștea încăperii întunecate și mirosind parcă a asfalt încins.

Am zărit, pe una din uși, numele doctorului pe care îl căutam. Am ciocănit discret, dar nu mi-a

răspuns nimeni și atunci am apăsat pe clanță. În cameră plutea un aer plăcut. Un ventilator bizîia ca un bondar, așezat cuminte pe unul din colțurile unui birou de stejar masiv. Într-alt colț, o glastră plină de garoafe roșii ca sîngele.

Aplecat peste niște hîrțoage, un om scund de statură, între două vîrste, îmbrăcat într-un halat verde, răsfoia visător paginile îngălbenite de vreme ale unui manuscris. Cred că am așteptat, nemișcat în pragul ușii, cîteva minute. Abia cînd am avut o chintă de tusă, omul a ridicat privirea întrebătoare. Se uita la mine de parcă ar fi văzut un marțian. Fiindcă am îndrăznit să mă apropii, a sărit ca ars de pe scaun, a închis cu o mișcare nebănuit de vioaie toate hîrțoagele acelea într-un sertar și după ce a vîrît cheia în buzunarul halatului m-a întrebat ce doresc, poftindu-mă să iau loc pe unicul și anticul fotoliu din încăpere.

I-am explicat cu lux de amănunte toată starea nenorocită în care mă aflam. M-a lăsat să vorbesc, fără să mă întrerupă. Mă asculta cu atenție, deși era vădit că-l stingherisem dintr-o lectură deosebit de interesantă pentru el.

— Ești într-adevăr bolnav, mi-a spus atunci cînd am isprăvit tot ce aveam de povestit. Știi, adesori vin aici, la mine, oameni care au numai impresia că suferă de ceva, și în realitate sînt mai sănătoși decît mine. Dar dumneata ești bolnav.

— E grav ? Am să mă fac vreodată bine ? am întrebat eu, cu multă îngrijorare.

— Desigur. Deocamdată sistemul dumitale nervos e serios dereglat. Recunoști singur că ai suferit cîteva șocuri, dintre care, consider eu, moartea ful-

gerătoare a soției dumitale te-a zdruncinat cel mai profund.

— Într-adevăr. Sînt singur, cumplit de singur.

— Astenie depresivă, a confirmat el.

— Nu-mi dați nici o rețetă ?

— Nu ai nici o preocupare ? mi-a răspuns doctorul, tot printr-o întrebare.

— Ce anume ?

— Știu eu ? Filatelie, sport, muzică...

— Nu ! am recunoscut eu cu sinceritate.

— Nu ai nici un prieten ?

— Absolut nici unul.

— Nici rude ?

— Nu. V-am spus doar că sînt singur. Ca un cuc, am adăugat eu după un timp, încercînd să schițez un zîmbet.

Mi-a zîmbit și el, apoi s-a plimbat cu pași mari și rari prin încăpere. Nu știu de ce am avut impresia că se gîndește la mine. Din cînd în cînd, se oprea în loc și scotea cîte o exclamație, ca și cum ar fi fost surprins de ideile ce îi treceau, în acele momente, prin minte. În sfîrșit, cam după vreo zece minute s-a așezat pe scaunul de la birou. M-a examinat îndelung, a zîmbit trist și a mărturisit cu multă părere de rău :

— Întîmplarea face să fim în aceeași situația. Sînt singur pe lume. Doar că eu am rezistat tuturor depresiunilor sufletești. Și, în definitiv, am și un motiv.

Spunînd aceste cuvinte, a potrivit cheia în broasca sertarului și, după ce l-a deschis, a scos de acolo manuscrisul cu filele îngălbenite de vreme.

— Îmi place să mă ocup de probleme interesante, de experienţe ciudate, în orice caz de acele enigme ale ştiinţei cărora nu li s-a găsit pînă acum o dezlegare completă. Iată ceea ce mă preocupă şi îmi umple tot golul creat de stările sufleteşti, depresive, care mă încearcă şi pe mine cîteodată. Vino cînd vrei pe la mine ! a adăugat el.

Mă privea drept în ochi, cu o privire stranie, nefirească.

Am înţeles că trebuie să plec ; simţeam că dorea acest lucru.

În ziua aceea nu mi-a arătat nimic din ceea ce conţineau filele manuscrisului şi nici nu mi-a mai dat vreo altă explicaţie. Am plecat din cabinetul doctorului Udrea fără ca măcar să primesc o reţetă sau o îndrumare asupra tratamentului ce-ar fi trebuit să-l urmez. M-a rugat doar să mai trec pe la el, lucru pe care nu l-am făcut decît mult mai tîrziu, cam la vreo trei luni de la prima mea vizită, deoarece eram din ce în ce mai ocupat de o lucrare ce forma subiectul unui dosar special. De astă dată era o zi întunecată, cu o ploaie mărunţă şi rece, ce te pătrundea pînă la oase.

Avusesem o nouă criză depresivă. A trebuit să mă învoiesc de la birou, deoarece eram într-o stare psihică de-a dreptul ciudată, dar cu atît mai cumplită. În plus, capul mă durea îngrozitor.

Pînă la ora cinci după-amiază am stat în pat, sub pledul meu albastru, din lînă englezească. Nu am dormit. Mi-am plîns amarnic singurătatea. M-am dat jos din aşternut, am băut un pahar cu sifon, m-am îmbrăcat în grabă şi am ieşit în stradă, fără nici o ţintă precisă.

Pașii m-au dus la policlinica unde funcționa doctorul Udrea. Spre surprinderea mea, sala de așteptare era tixită de lume. O soră medicală distribuia bonuri și completa chitanțe. Am așteptat în liniște, pînă mi-a venit rîndul.

— Aș vrea să merg la doctorul Udrea.

— E în concediu.

— Medical ?

— Nu, de odihnă.

— Îi cunoașteți cumva adresa ?

M-a privit lung, parcă nițel mirată.

— Doctorul nu primește vizite acasă. Sau îi sînteți rudă ?

Nu știu de ce-am mințit cu nerușinare :

— Da. Acum am sosit din provincie.

Fata a zîmbit cu naivitate și mi-a dat adresa. M-am urcat într-un taxi. Locuia destul de departe, spre cimitirul Ghencea. Automobilul a oprit în fața unei grădini plină de flori. Predominau crizantemele, de toate culorile și nuanțele. În fundul grădinii, ascunsă sub vița de vie sălbatică, se profila o casă cenușie, fără etaj. Am plătit șoferului și am încercat să intru. Poarta era închisă. Am apăsat pe butonul soneriei. N-a venit nimeni să-mi deschidă. M-am gîndit că doctorul trebuie să fie plecat din București. Mă uitam jur împrejurul meu, nehotărît. În apropiere se profilau zidurile cimitirului. Fără să am un gînd precis, m-am îndreptat într-acolo. Ploaia se întețise, iar umbrele înserării cuprindeau tot mai mult împrejurimile.

Am intrat pe poartă și am străbătut cîteva alei la întîmplare. Totul părea scufundat în eternitate. Nu se zărea nici țipenie de om. O liniște nefirească,

lugubră, îmi întovărășea pașii. Auzeam doar zgomotul estompat și monoton al ploii și scrîșniturile pietrișului alcilor sub povara pașilor mei. Și deodată, în lumina palidă a unui felinar, l-am zărit. Era așezat pe o bancă, în fața unui mormînt. Părea insensibil la ploaie, atît era de adîncit în gînduri. Nici cînd am fost la doi pași de el nu m-a simțit. N-am îndrăznit să-l tulbur. Mi se părea cumplit de stranie situația în care ne aflam. Doar noi doi, singurii oameni vii, în imensitatea aceea a tăcerii eterne.

Într-un tîrziu a ridicat privirea către mine. N-a părut de loc mirat; parcă se aștepta să ne reîntîlnim.

— Bună seara, dragul meu ! a murmurat el.

Aveam impresia că vocea lui vine din străfundurile pămîntului, atît era de voalată.

— V-am căutat. Mi s-a spus că sînteți în concediu. Am fost și acasă la dumneavoastră.

A zîmbit ușor. Părea că revine dintr-o altă lume și că de-abia acum cuvintele mele l-au readus la realitate. S-a ridicat de pe bancă, m-a luat de braț și m-a îndemnat să-l urmez.

— De unde ai știut că sînt aici ?

— Nu înțeleg ce m-a determinat să vin înspre cimitir, am mărturisit eu, cu toată sinceritatea. Parcă-mi spunea cineva că sînteți aici.

— Telepatia, dragul meu, telepatia. Și asta face parte din arsenalul experiențelor mele.

— Tot ce se poate. În orice caz, mă bucur că v-am reîntîlnit.

Nu am mai continuat discuția. Am ieșit pe poarta cimitirului. O florăreasă se adăpostea de ploaie de-

desubtul coroanei unui arbore bătrîn. Coşul mai era încă plin cu flori. Probabil că nu făcuse vînzare prea mare în ziua aceea. Doctorul s-a oprit, a admirat florile, apoi mi-a umplut braţele cu crizanteme şi tufănele. A plătit cît i s-a cerut şi la întrebarea mea mută, plină de surpriză, m-a bătut pe umăr, amical :

— Pentru bucuria revederii noastre. Florile sînt cel mai desăvîrşit simbol al prieteniei, al dragostei şi al morţii...

Pare oarecum ciudat, dar nu am avut niciodată senzaţia că acest om n-ar fi în toate minţile. Tot ceea ce spunea sau făcea păreau cele mai fireşti lucruri cu putinţă.

Am intrat în casă. Avea un interior cît se poate de modest. Una din camere îi servea drept dormitor şi sufragerie. Un pat, o masă, două fotolii. Cealaltă cameră avea pereţii acoperiţi cu cărţi. Erau acolo tratate imense de medicină, dar şi volume de literatură aşezate în neorînduială, ca şi cum cineva ar fi răsfoit în fiecare zi paginile lor.

În încăpere mai erau fel de fel de lucruri, dintre care, cel mai mult, m-a impresionat un sicriu, al cărui rost nu aveam să-l înţeleg decît mult mai tîrziu.

Doctorul Udrea m-a invitat să iau loc într-unul din fotolii şi ca o gazdă amabilă a scos dintr-un bufet o sticlă plină cu afinată şi două pahărele.

— Cum te mai simţi ? m-a întrebat el, în timp ce-mi umplea paharul.

— Am avut azi o nouă criză. De aceea v-am căutat.

— Cum stai cu singurătatea ?

— La fel ca înainte. În afara serviciului, nu mă mai preocupă nimic. De altfel, am o lucrare — mi se pare că v-am mai spus — care îmi absoarbe tot timpul.

Doctorul ridicase paharul său în lumina razelor lustrei, părînd că-l studiază cu deosebită atenție.

— Uite ce e, dacă n-ai nimic împotrivă, ți-aș propune să devii asistentul meu.

— Dar nu mă pricep de fel la medicină, i-am răspuns eu, mirat de această propunere neașteptată și oarecum bizară.

— M-ai înțeles greșit, dragul meu ! E vorba de acel timp liber al dumitale, pe care trebuie să ți-l faci, și pe care sînt de părere că ar trebui să ți-l ocupi cu ceva interesant, spre a-ți alunga plictiseala cauzată de singurătate. După cum ți-am mărturisit încă de la prima noastră întîlnire, în afara activității mele de serviciu, pe mine mă preocupă diverse experiențe științifice. În acest sens îți ofer să fii asistentul meu.

Am ciocnit paharele și eu, unul, l-am golit pe al meu pe nerăsuflate.

Doctorul și-a aprins o țigară și a continuat să-mi vorbească, urmărind visător rotocoalele albăstrui ce se înălțau spre tavan.

— Cred că experiențele mele, dacă nu te vor interesa prea mult, cel puțin te vor amuza. Ceea ce te-aș ruga să reții e faptul că nimănui, pînă acum, nu i-am încredințat tainele mele. Dacă o fac, înseamnă că simt și eu nevoia de-a înlătura într-un fel singurătatea care mă macină și pe mine.

Am acceptat, cu oarecare indiferență, și de ce n-aș mărturisi, cu suspiciune, propunerea lui. Eu

sufeream de astenie depresivă, dar aveam impresia că acest doctor psihiatru își cam bate joc de mine, ceea ce era cu mult mai grav. Totuși, l-am vizitat în acea iarnă de mai multe ori atît acasă, cît și la policlinică. Tratamentul pe care mi l-a aplicat a avut efecte pozitive și am început să-l apreciez și să capăt tot mai multă încredere în el. Cînd l-am întrebat, într-o seară, care era rostul scrierii, mi-a răspuns, zîmbind, că va fi una din piesele importante pentru o experiență de-a lui.

— Îți amintești seara cînd m-ai întîlnit în cimitir?

— Desigur.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce căutam acolo?

— N-am avut curiozitatea.

— Studiam... conspectam...

— Nu înțeleg?

— Vei înțelege mai bine peste vreo cîteva luni de zile. Pînă atunci am tot timpul să pregătesc cea mai îndrăzneață experiență a vieții mele: călătoria într-un mormînt.

Pesemne că am holbat ochii sau am făcut cine știe ce figură, deoarece s-a simțit dator să-mi dea numaidecît explicații:

— Nu e vorba de o figură de stil, ci de o cercetare științifică asupra unei idei care frămîntă, de secole, omenirea: cunoașterea și rezolvarea problemei continuității vieții după moarte sau, cu alte cuvinte, ce se întîmplă în timpul „călătoriei în moarte" și ce amintiri păstrezi de „dincolo de moartea fizică" la reîntoarcerea la viață...

— Și... cum vei proceda? am bîiguit eu, neînțelegînd încă prea bine despre ce e vorba.

Nu mi-a răspuns. A scos dintr-un raft manuscrisul acela cu paginile îngălbenite de vreme, pe care-l cunoșteam încă din ziua primei noastre întîlniri. Atunci îl ascunsese în grabă, văzînd cu cîtă curiozitate îl priveam. Acum mi-l întindea, surîzînd cu bonomie, ca de obicei.

— Îl recunoști ?

— Da.

— Bănuiești ce conține ?

— Nu.

— Însemnări, tăieturi din ziare, toate cu aceeași temă : „Învierea din morți".

Am surîs neîncrezător. Nu s-a supărat.

— Acest manuscris constituie, de fapt, punctul de plecare al viitoarei mele experiențe, ce va stîrni senzație. Ți-am enunțat titlurile temei, folosind o expresie populară. În fond, e vorba despre ceea ce știința medicinei denumește „moartea aparentă". Îți voi citi două întîmplări petrecute cu mulți ani în urmă. Sînt tăieturi din ziarele vremii, relatînd fapte ce au apărut drept formidabile la timpul lor. Iată unul dintre ele, intitulat „A murit de două ori, la un interval de douăzeci și șase de ani".

„Înmormîntarea lui Haruşo Justice, funcționar la o instituție din Mostar, Jugoslavia, s-a făcut zilele trecute într-o profundă emoție, deoarece Haruşo era condus, pentru a doua oară, la locul de veci. Într-adevăr, în anul 1912 a fost găsit fără viață și declarat de medici «mort», în urma unei crize cardiace. La cimitir, slujba era pe sfîrșite, cînd «mortul» s-a ridicat din sicriu, spre groaza celor de față. Prima lui grijă a fost să se ducă la cîrciumă, spre a se cinsti cu un pahar de coniac. Anul acesta,

după douăzeci și șase de ani, Haruș a murit a doua oară, dar, de astă dată, de-a binelea." Și iată și pe al doilea :

„Un caz senzațional s-a întîmplat în localitatea Stara Karnica din Cehoslovacia. Locuitorul Ian Herceg, care murise subit, a înviat pe cînd era dus cu furgonul spre a i se face autopsia. Cînd a ajuns la destinație, conducătorul furgonului a constatat cu surprindere că mortul dispăruse. Înapoindu-se la locuința acestuia, l-a găsit mîncînd cu lăcomie din bucatele pregătite de soția sa pentru propria-i pomană. Herceg a declarat că, venindu-și în simțiri și văzîndu-se închis într-un coșciug, a sărit din furgon și a alergat spre casă. Cînd l-a văzut intrînd pe poartă, soția s-a speriat și a fugit să anunțe vecinii, că are vedenii..."

A ridicat privirea de pe caietul la care ținea atît de mult și s-a uitat la mine întrebător :

— Ce spui ?

— Într-adevăr, interesant !

Nu pot să spun că ascultarea acestor două relatări din ziare vechi de peste treizeci de ani nu începuse să-mi stîrnească curiozitatea pentru cele cuprinse în caietul doctorului Udrea.

— Ți se par lucruri deosebite ?

— Desigur.

— Pentru mine au o explicație științifică, foarte precisă. Este vorba de acea „moarte aparentă" de care ți-am vorbit adineauri și care poate rezulta fie în urma unei crize cardiace, ca în primul caz, fie a unui simplu leșin, ca în al doilea caz. Caietul mai conține nenumărate articole de însemnări pe această temă, care constituie, să-i zicem, primul

capitol : punctul de pornire. Așadar, „moartea aparentă" există. Ea e verificată și atestată de zeci sau chiar sute de dovezi, și anume cazurile petrecute și relatate în întreaga lume, cu mulți ani mai înainte și pînă în zilele noastre.

La început m-a preocupat numai acest aspect al problemei. Mai tîrziu, ca medic, m-a interesat rezolvarea cazurilor de moarte aparentă sau clinică. Acesta ar fi capitolul doi al caietului. Iată, am aici o însemnare proprie, din urmă cu vreo treizeci de ani. În spitalul unde fusesem repartizat, ca proaspăt absolvent al Facultății de medicină, a fost adusă pentru operație o femeie care avea un furuncul la un genunchi. După trei săptămîni, pe cînd se găsea încă la spital, femeia simți dureri violente în piept și în cîteva minute își pierdu cunoștința. Moartea era inevitabilă, căci era victima uneia dintre cele mai temute și mai rare complicații în chirurgie : un cheag de sînge în artera pulmonară.

Chirurgii spitalului au efectuat atunci o operație îndrăzneață pentru vremea aceea. Au tăiat mai întîi trei coaste, dezvelind astfel inima. Apoi au desfăcut punga care înconjoară acest organ și au prins artera pulmonară. Între timp, inima pacientei încetase să mai bată. Cu o iuțeală și îndemînare fantastică, primul chirurg i-a masat viguros inima, pînă ce aceasta începu din nou să bată. Trecuseră șase minute de cînd femeia „murise" și „înviase".

Doctorul Udrea mă privi din nou, spre a vedea efectul povestirii sale. Fără îndoială că eram emoționat. Am îndrăznit să-i cer o țigară și i-am spus că sînt dornic să-l ascult în continuare.

— Întîmplarea aceasta, ca și multe altele pe care le-am văzut cu ochii mei, sau pe care le-am citit în diverse publicații medicale, dovedește că moartea poate fi aparentă, că există și o moarte clinică, care poate fi învinsă, bineînțeles în anumite condiții...

— Capitolul doi, îl întrerupsei eu din peroratie.

— Exact. Și acum bănuiești că urmează capitolul trei.

Surîzînd, a umplut din nou pahărelele cu afinată. Sticla era aproape golită. Vălătucii de fum, stîrniți de scrumul țigărilor, învăluiseră încăperea. Pleoapele îmi erau parcă mai grele, dar nu simțeam oboseala, ci dorința de a-mi satisface curiozitatea pînă la capăt.

— Îmi citești mai departe ? îl întrebai, cu oarecare sfială.

În loc de răspuns, doctorul îmi arătă o pagină a caietului, acoperită de scrisul său mărunt, caligrafic. Titlul era așezat sus, în stînga, subliniat cu două linii groase, trase cu cerneală roșie : „Impresiile unui om care a murit".

Totul mi se părea straniu, dar fascinant. Am parcurs rîndurile în fugă, cu lăcomie, apoi am recitit, de data aceasta mult mai domol. În cele din urmă mi-am pus întrebarea dacă însemnările acelea bizare nu erau rodul halucinațiilor unui nebun. Dar mai bine să redau, cuvînt cu cuvînt, ceea ce era scris de mîna doctorului Udrea, pentru că am reținut, destul de exact, acea pagină din caietul său :

„Îl asistam, ca simplu spectator, pe chirurgul Oprea, în acea memorabilă intervenție pe care o făcuse unuia dintre pacienții săi. Omul «murise» în timpul unei banale operații de apendicită, dar

a fost readus la viață în trei minute. Pot să jur că nu își pierduse cunoștința, nu era leșinat, ci era mort de-a binelea, fiindcă inima încetase să-i mai bată. Fără a-și pierde cumpătul, Oprea i-a făcut mortului o injecție cu coramină în mușchiul inimii. Apoi a introdus ușor mîna stîngă prin incizia făcută în dreptul inimii pacientului și a strîns-o binișor în palmă, exersînd asupra ei presiuni ritmice, din ce în ce mai repezi. După un minut, inima a avut o tresărire, pe urmă a început să se contracte întîi mai slab, după aceea din ce în ce mai tare, bătăile devenind violente, tumultuoase, ca și cînd pacientul ar fi fost tratat cu adrenalină.

Oprea încetă atunci să mai pulseze inima și a făcut semn asistentului său să aplice în continuare respirația artificială. Un mort a fost înviat în trei minute. Dacă nu aș fi văzut cu ochii mei, poate n-aș fi crezut aceasta niciodată.

După cincisprezece zile l-am revăzut pe bolnav. M-am apropiat de patul lui și l-am întrebat cum se simte.

— Ecelent ! mi-a răspuns el.

— Știți că timp de trei minute ați fost mort ?

Pacientul a surîs.

— Știu.

M-am recomandat :

— Sînt doctorul Udrea. Cazul dumneavoastră mă interesează, din punctul meu de vedere, ca specialist în neurologie și psihiatrie. V-aș ruga, bineînțeles dacă vă mai amintiți, să-mi destăinuiți ce ați simțit în momentul cînd ați murit ?

— Mi-aduc aminte ca de un vis, mi-a răspuns el, după o scurtă ezitare. Nu pot spune că am vreo

impresie clară. Am încercat o singură senzație stranie : că alunec pe o scîndură lungă, într-un spațiu cenușiu. Apoi n-am mai simțit scîndura și mi s-a părut că eram suspendat în aer. Și pe urmă, nimic. Cred că atunci am murit, adăugă pacientul, oarecum stingherit.

— Evident, ați murit ! Puteți fi convins de acest lucru. Am fost martorul acestei întîmplări nemaipomenite. Mi-ar fi însă de mare folos, pentru anumite cercetări ale mele, să aflu exact ce s-a petrecut în cele trei minute fatale.

Pacientul m-a privit îndelung. În cele din urmă și-a aplecat capul spre mine și, punîndu-mi mîna dreaptă pe umăr, mi-a spus în șoaptă :

— Vă rog să mă credeți că sînt în deplinătatea facultăților mele mintale.

— Sînt absolut sigur de acest lucru.

— Ei bine, ceea ce vă voi mărturisi acum, dumneavoastră, nu voi mai spune nimănui, deoarece sînt convins că mă vor socoti mincinos sau nebun.

— Mie puteți să-mi spuneți. Aveți deplină încredere.

— Am plutit într-un spațiu mov. Da, aceasta era culoarea care mă înconjura din toate părțile. Culoarea florilor de liliac. Nimic altceva, în jurul meu, decît acest imens spațiu mov și o liniște nefirească. Brusc, am avut o senzație dureroasă și am deslușit glasuri ca de departe. Spațiul mov dispăruse. Eram iarăși conștient..."

Cînd am terminat de citit însemnările a doua oară, am întins instinctiv mîna după tabacherea doctorului. Mi-am aprins o țigară. M-am apropiat de ferestre și le-am deschis larg. Aerul proaspăt

și răcoros al nopții a pătruns în cameră. Afară, în lumina felinarelor, se hîrjoneau fulgii de zăpadă. M-am uitat la ceas. Trecuse cu mult de miezul nopții. Aflasem multe din tainele ciudatului meu prieten, în afară de una singură : care era rostul sicriului ? Ce rol juca el în „experiența cea mare", pe care o pregătea doctorul Udrea ?

*

Ne aflam de aproape o jumătate de oră în locul acela singuratic, departe de șosea și de casele ultimului sat prin care trecusem cu autobuzul. Era o după-amiază de iunie, cu cerul întunecat, plumburiu, amenințînd să reverse asupra noastră potopul stropilor de ploaie.

După cum fusesem anunțat de Udrea, dis-de-dimineață, la telefon, ora marii experiențe sosise. Eram emoționat, ba de-a dreptul îngrijorat — de ce n-aș mărturisi-o ? — întrucît mi se rezervase un rol foarte important.

Încă de la coborîrea în stația de autobuz, aflată la marginea satului, am simțit că mă cuprinde o încordare nefirească. În definitiv, puteam foarte bine să fac stînga-mprejur atîta timp cît nu era prea tîrziu. Dar teama era învinsă de o senzație mai puternică : mă simțeam atras, ca de un magnet, de privirea stranie — parcă cenușie — a doctorului. Părea cuprins de un fel de febră, ochii îi scînteiau ciudat, avînd totodată ceva din duritatea oțelului.

Îmbrăcase costumul acela caraghios, galben-violet, care atrăsese atenția și stîrnise curiozitatea tuturor oamenilor ce-i întîlnisem în drum. În mîna

stîngă ținea servieta lui enormă. Mergea alături de mine, fără să se oprească, asudat — deși era, destul de răcoare — preocupat să găsească probabil un loc cît mai convenabil pentru blestemata aceea de experiență, al cărei rezultat urma să fie aflarea unei taine, care, pentru mine, ca om de știință, începuse să fie sub semnul întrebării.

Era, desigur, destul de ciudat că folosisem în acel moment un epitet atît de drastic pentru un eveniment pe care-l socotisem vreme îndelungată un fapt demn de urmărit, o problemă interesantă. Și poate chiar mai inexplicabil era modul cum îmi schimbasem atît de brusc optica, altă dată deosebit de îngăduitoare în privința veridicității și utilității unei astfel de experiențe ca aceea pe care se pregătea să o facă doctorul Udrea.

Ce se petrecea cu mine în acele momente? De ce îmi erau gîndurile atît de învolburate? De unde provenea neașteptata mea reticență față de niște lucruri care-mi stîrniseră atîta vreme curiozitatea și interesul? Și de ce mi se părea că sînt atras ca un magnet de privirea cenușiu-strălucitoare a doctorului?

Toate întrebările acestea mă frămîntaseră în timp ce îl urmasem, cu pași șovăitori, pe drumul lăturalnic, cît și acum cînd, în sfîrșit, se părea că găsise ceea ce căuta.

Stăteam nemișcați, parcă nehotărîți, desigur fiecare cu gîndurile lui, fără a rosti un cuvînt. În sfîrșit, Udrea se decise cel dintîi să vorbească:

— Cred că locul acesta e cel mai potrivit. Aici nu ne vede nimeni.

De-abia atunci am înconjurat cu privirea împrejurimile.

Ne aflam în apropierea unui lac ale cărui ape unduiau liniştite sub adierea unor suave rafale de vînt. În stînga, de-a lungul potecii pe care venisem, la aproximativ o sută de paşi, se profila liziera unei păduri întunecate. Jur împrejurul nostru, nici ţipenie de om. Totul îmi apărea fantastic, neverosimil, mai cu seamă că lumina începuse să scadă sub influenţa culorii tot mai întunecate a ameninţărilor nori de ploaie.

Doctorul Udrea scoate din servietă o mică trusă medicală.

— Să repetăm ceea ce vei avea de făcut.

— N-ar fi cazul să amînăm ?

Am citit în ochii lui mirare şi enervare în acelaşi timp.

— Nici vorbă.

— Atunci să ne grăbim. În curînd se va întuneca.

— Ştii prea bine că totul nu va dura decît trei minute.

Vorbea cu repeziciune şi privea mereu în toate părţile, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu ne surprindă cineva. Mi-am spus în gînd că nimeni nu s-ar fi încumetat, în afară de noi doi, să se aventureze, pe o vreme ca asta, în locul acela singuratic şi neprimitor.

— Iată seringa ! Cu ea îmi vei face, aşa cum te-am învăţat, injecţia care mă va trimite pe lumea cealaltă.

Un fior rece mi-a străbătut trupul de-a lungul coloanei vertebrale, ca şi cum un fulger s-ar fi des-

cărcat în mine. Doctorul Udrea, transfigurat, părea că nici nu mă bagă în seamă.

— Vei urmări cu atenție, pe ceasul meu cronometru, exact trei minute, după care, cu cea de a doua seringă pe care am pregătit-o aici, îmi vei face injecția care mă va aduce din nou la viață după alte trei minute. Ai înțeles? Va fi nemaipomenit de simplu, adăugă el, în vreme ce eu, tremurînd de parcă aș fi fost cuprins de friguri, aprobam în tăcere, clătinînd ușor capul.

„Nemaipomenit de simplu!" Mi se întipăriseră în minte aceste cuvinte, parcă scrise cu litere de foc și le repetam într-una, inconștient și mecanic, surîzînd cu amărăciune la gîndul că aceea ce pentru doctorul Udrea constituia un lucru de o simplitate nemaipomenită, mie îmi apărea ca o grozăvie nemaiîntîlnită.

Dacă greșise dozele? Dacă uitase să adauge un element, eroare ce-i putea fi fatală?

A trimite pe lumea cealaltă un om, și încă un prieten, singurul meu prieten, cu bună știință, e un lucru înfiorător.

În fond, sînt un inginer electronist, nu am decît noțiuni elementare despre medicină și în cazul că s-ar întîmpla o nenorocire nu aș putea să intervin cu nimic spre a salva de la moarte pe acest om care consideră experiența drept o joacă bună pentru copii.

Ce demon m-a împins în seara aceea de iarnă să fiu slujitorul acestui al doilea Faust, care vrea să disece cu voluptate și rafinament tainele nepătrunse ale somnului veșnic?

Pentru ce am acceptat rolul pe care mi l-a oferit în această cumplită încercare, de-a avea în mîinile mele tremurînde firul de păr de care atîrnă viața unui om ?

— Începe odată !

Glasul brutal, aspru, așa cum nu i-l cunoscusem niciodată pînă atunci, îmi întrerupse șirul gîndurilor.

Am tresărit, m-am apropiat de el cu pași șovăitori, tîrșiți, i-am luat din mîini trusa cu seringile dătătoare de moarte și de viață, mi-am prins la mîna stîngă ceasul lui cronometru și am așteptat în tăcere să-și dezbrace haina și să-și suflece una din mînecile cămășii.

În vreme ce el îndeplinea acest mic ritual cu multă febrilitate, privind intens în ochii mei, am simțit cum peste zbuciumările mele s-a așternut o liniște nefirească. Parcă un burete uriaș a șters dintr-o dată toate gîndurile care mă urmăriseră cu atîta vehemență din clipa cînd am coborît din autobuzul ce ne adusese în pustietatea aceea, unde aveam să înfăptuim poate una dintre cele mai ciudate experiențe ce avuseseră loc vreodată. Da. Nu mai gîndeam, nu mai raționam, nu mai aveam emoții. Priveam numai în ochii doctorului Udrea, urmărindu-le sclipirile, mișcările în dementialitatea acelor clipe, pe care probabil că le savura cu toată ființa lui.

Nu-mi amintesc cît a durat starea aceasta, știu doar că la un moment dat mi-a întins fără șovăire brațul gol și a repetat, mecanic :

— Începe odată !

Am fricționat ușor pielea cu o bucățică de vată îmbibată în alcool exact pe locul ce mi-l indicase

cu cîteva minute în urmă și cu o mișcare bruscă am înfipt acul seringii și i-am inoculat serul aducător de moarte.

Privirea mi s-a întipărit pe cadranul ceasului cronometru. Secundele treceau greu, parcă erau derulate cu încetinitorul pe pînza ecranului unui cinematograf. Totuși, acum nimic nu mi se mai părea curios. În mod straniu și inexplicabil, totul îmi apărea ca firesc, parcă așa ar fi trebuit să se întîmple.

Deodată mi-am dat seama că trecuseră cele trei minute. Am ridicat privirea de pe ceas și am rămas înlemnit de groază. Ochii îi erau holbați, privirea îndreptată undeva, spre cerul plumburiu, cu acea fixitate proprie oamenilor care s-au încleștat în spasmele ultimelor clipe ale agoniei.

Am căutat febril, cu mîna tremurîndă, cea de-a doua seringă.

Orice clipă putea fi fatală în jocul acesta macabru. I-am făcut injecția și apoi am așteptat, încordat, efectul. Inconștient, am aprins o țigară. Mi-am ars unul din degete la flacăra brichetei, dar nu am simțit nici o durere. Eram ca hipnotizat, urmărind cu spaimă acul cronometrului și chipul împietrit al prietenului meu. Am azvîrlit cît colo țigara și mi-am șters cu mîneca hainei broboanele de sudoare ce îmi învăluiseră fruntea.

Un gînd stăruitor îmi încolțise în minte și, deși îl alungam cu încăpățînare, începeam să fiu cuprins de o spaimă mai teribilă decît aceea a morții.

Trecuseră mai bine de cinci minute și omul din fața mea rămăsese în aceeași poziție, întins pe iarbă, cu ochii sticloși, cu trupul rigid, acoperit de costu-

mul în carouri galbene, întretăiate cu linii de un violet strident.

Am vrut să țip, să alerg, să fac o mișcare cît de mică, dar mi-a fost imposibil.

Genunchii îmi tremurau, mîinile la fel, cred că eram într-un hal fără de hal și gîndul acela, de care căutasem să scap cîteva minute mai înainte, revenea obsesiv, îmi întuneca mintea, făcea să-mi zvîrnească inima și tîmplele.

Nu ! Nu se poate să fie adevărat ! Totul nu era decît un vis. Poate că mintea mea retrăia coșmarele obsedante ce însoțeau totdeauna crizele mele de astenie, sau totul nu era decît rodul unei autosugestii, așa cum mi se mai întîmplase în dimineața aceea de aprilie, în Cișmigiu. Da ! Poate că totul nu era decît una din experiențele doctorului Udrea.

Plin de speranță, i-am examinat cu înfrigurare gîtul, ceafa, hainele. Dar, vai, de data aceasta nu mai aveam de-a face cu un manechin ! Trupul acela inert era cu adevărat un corp omenesc, cadavrul prietenului meu.

Picături mari și reci mă plesniră peste fața asudată. Un fulger scăpără la orizont și tunetul care-l însoți făcu să vibreze coclaurile.

În sfîrșit, reușisem să fac cîțiva pași. Abia acum mi-am dat seama că înserarea cuprinsese împrejurimile. Ce aveam de făcut ?

Cît puteam să cuprind cu ochii nu se zărea nici țipenie de om.

Instinctul de conservare m-a îndemnat să fug. Da, să fug cît mai departe de locul acela sinistru.

Am început să alerg, în neștire, pe potecă, înapoi către stația de autobuz. Ploaia se înteți̦se, dar nu-i

simţeam răceala stropilor şi nici nu-mi dădeam seama cît eram de asudat.

„Nemaipomenit de simplu !“ Cuvintele doctorului Udrea îmi zdrobeau creierii, ca lovitura barosului pe fierul încins, aşezat pe nicovală.

„Nemaipomenit de simplu !“ Omorîsem un om ! Eram un criminal. Comisesem o crimă, desigur fără voia mea, dar o comisesem.

În timp ce alergam ca un nebun, am început să mă gîndesc la situaţia mea de-a dreptul disperată. Unde mă duceam ? Să spun la miliţie ce se întîmplase ? Dar cine avea să mă creadă ? Toată povestea cu „călătoria într-un mormînt“ va fi interpretată ca fiind elucubraţia unui om care şi-a pierdut minţile. Asta în cel mai fericit caz. Se va face însă o anchetă, voi fi consultat de medici specialişti şi se va dovedi că sufăr de astenie depresivă. Se putea foarte bine întîmpla ca într-un acces de furie să-l fi omorît pe doctor, datorită cine ştie căror răfuieli personale. Precis că voi fi arestat, judecat pentru crimă şi condamnat la ani grei de închisoare.

Nu ! Asta nu trebuia să se întîmple !

Eram vinovatul fără vină. Nu eu am dorit să se facă experienţa macabră. Doctorul Udrea era responsabil de această crimă. Dar cine va crede ceea ce voi spune ? Îmi vor rîde în nas cu toţii. Nu eram eu singurul lui prieten ?

Cuvîntul „singur“ stărui timp îndelungat în mintea mea. Fără să vreau, m-am oprit. Mi-am rotit privirea în jurul meu. Singur ! Da, eram cu adevărat singur ! Nimeni nu se arătase pe drumul acesta pustiu, parcă pierdut de lume. Şi totuşi... Lăsasem cadavrul doctorului Udrea acolo, pe marginea la-

cului, întins pe iarba umedă, cu trusa și seringile aruncate în neștire prin iarbă. Urme! Urmele crimei de care nu sînt vinovat, dar acest amănunt nu-l cunoaște nimeni.

„Singur!" Acum sînt singur, dar odată descoperit cadavrul se vor face cercetări, se vor lua amprente, ciini polițiști vor fi puși pe urmele mele, după ce vor adulmeca obiectele și hainele mortului, pe care am pus mîna.

Poate chiar șoferul autobuzului își va aminti de chipul meu, atunci cînd vom fi confruntați. Va declara că am însoțit victima, că în ziua crimei ne-a văzut împreună îndreptîndu-ne pe poteca ce ducea către locurile acelea singuratice.

Și apoi, cum de nu-mi amintisem mai din vreme? Ceasul cronometru, care era și acum la mîna mea, va constitui cea mai sigură dovadă a vinovăției mele!

Așadar, în cazul cînd s-ar fi descoperit cadavrul doctorului Udrea, eram cu siguranță condamnat, fără nici un fel de scăpare. Nu-mi rămînea de făcut decît un singur lucru. Trebuia să fac în așa fel încît să dispară orice urmă, deoarece toate împrejurările pledau împotriva mea.

Era clar că doctorul Udrea murise numai din vina lui, ba chiar își dorise acest lucru, pentru propria-i lămurire asupra unor taine nedezlegate pînă atunci de vreun om. Din păcate, singurul martor privind nevinovăția mea eram chiar eu!

Nu trebuia să fiu condamnat, pentru că nu eram un criminal! Doream să fiu liber, să trăiesc, să pot continua și sfîrși lucrarea ce constituia scopul vieții

mele, chiar dacă imaginea doctorului Udrea mă va urmări toată viața.

Am pornit înapoi, spre locul acela singuratic, fremătînd de o singură dorință. Nici ploaia, nici fulgerele și tunetele nu mă puteau opri din goana mea.

La lumina fulgerelor am regăsit locul și am revăzut cadavrul doctorului, zăcînd întins în iarbă.

Fără nici o ezitare, am aruncat trupul rece și inert în apele lacului.

Am căutat apoi cu înfrigurare, bîjbîind ca un orb prin întuneric, seringile, trusa și servieta.

Le-am găsit cu greu și le-am trimis și pe ele în undele fremătînd în bătaia vîntului.

Ceasul cronometru, ultima urmă a luat aceeași cale.

Cînd am isprăvit, am răsuflat ușurat. Acum trebuia să mă reîntorc liniștit, cît mai liniștit, acasă.

Nimeni nu va ști vreodată drama care se petrecuse în locul acela blestemat.

Am pornit pe potecă, bălăbănindu-mă. Parcă eram beat. Trebuia să-mi revin cu orice preț mă înainte de-a ajunge la șosea.

Deodată m-am oprit și am simțit un fior rece p șira spinării. Mi se păruse sau zărisem cu adevăra silueta unui necunoscut, în marginea pădurii, ascunzîndu-se, la lumina unui fulger, după un copac ?

Ca un vînat hăituit adulmecam împrejurul meu, străduindu-mă să străbat cu privirea întunericul.

Poate că totul nu era decît o nălucire ! Dar dacă era adevărat ? Dacă mai exista un martor care observase din umbră ceea ce se petrecuse pe marginea lacului ?

Am continuat să merg de-a lungul potecii cu multă prudență, încercînd, din cînd în cînd, să deslușesc în întuneric umbra presupusului meu urmăritor.

Cînd am ajuns la șosea, am răsuflat ușurat. De-acum înainte mi se putea pierde ușor urma. Am pornit spre stația de autobuz, căutînd să-mi aranjez cît mai bine înfățișarea, spre a nu trezi cuiva vreo bănuială.

Spre norocul meu, nu m-am întîlnit cu nimeni.

Așteptînd sosirea autobuzului, am aprins o țigară. Ploaia încetase, pe nesimțite. Vîntul alungase norii și își făcuseră aparițiia petice de cer senin, luminate palid, ici-colo, de cîteva stele.

Farurile puternice ale unui vehicul scăldară în lumină șoseaua. Am crezut că-i autobuzul și i-am făcut semn să oprească.

Abia cînd a ajuns în dreptul meu și a frînat brusc, mi-am dat seama că era un automobil particular.

La volan se afla un individ solid, cu gulerul pardesaidului ridicat. O pălărie cu boruri largi îi adumbrea fața, așa că nu i-am putut deslușî bine trăsăturile.

M-a întrebat, cu deosebită politețe, dacă îmi poate fi de folos cu ceva. Avea un glas plăcut, cu rezonanțe baritonale. I-am răspuns, bîlbîindu-mă îngrozitor, că am confundat automobilul lui cu autobuzul și s-a oferit să mă conducă, dacă nu aveam nimic împotrivă, pînă în oraș.

M-am gîndit că e mai prudent să admit, pentru a nu-i da de bănuit.

Am luat loc lîngă el și a pornit numaidecît automobilul, conducînd cu o îndemînare de adevărat as al volanului, ceea ce mi-a stîrnit admirația și m-a făcut să uit pentru un timp spaima și emoția ce mă copleșiseră mai înainte.

Nu am vorbit, tot drumul, absolut nimic. A condus automobilul cu prudență pe șoseaua cu asfaltul încă ud de ploaie, fredonînd frînturi din melodiile ce se transmiteau la radio.

Abia cînd am ajuns la intrarea în București m-a întrebat în ce direcție locuiesc. După o ușoară ezitare, am mințit, indicînd un cartier al orașului cu totul opus aceluia în care locuiesc eu. Emoționat, deoarece îmi revenise în minte figura doctorului Udrea, probabil că m-am bîlbîit din nou, pentru că mi-a răspuns surîzînd că întîmplarea face ca și el să meargă în aceeași direcție.

Am coborît, undeva, la întîmplare : tremurînd — poate și pentru faptul că fusesem atîta vreme plouat — i-am mulțumit și am așteptat, cu sufletul la gură, să se depărteze.

Abia cînd am fost sigur că nu mă mai poate vedea am oprit un taxi ce trecea întîmplător pe stradă și i-am indicat șoferului adevărata mea adresă.

Am intrat în apartament cu multă prudență, dorind să nu fiu văzut de vecini, m-am dezbrăcat, am făcut un duș fierbinte și m-am vîrît în pat, sub pledul meu albastru.

Extenuat de oboseala fantasticelor întîmplări prin care trecusem în acea după-amiază, am adormit imediat și nu m-am mai trezit decît tîrziu, a doua zi dimineața, cînd mi-am dat seama că trecuse de mult ora cînd trebuia să fi fost la Institut.

Peste noapte avusesem tot felul de coşmaruri îngrozitoare, în care bineînţeles mi-a apărut obsedant chipul încremenit de spaima morţii al doctorului Udrea.

M-am îmbrăcat în grabă şi, cînd să plec, am zărit pe parchet, în faţa uşii de la intrare, un plic albastru.

Cineva îl vîrîse probabil, peste noapte, pe sub uşă. Nu ştiu de ce, l-am ridicat cu emoţie şi teamă. După ce l-am deschis şi i-am citit conţinutul, m-a apucat un tremur nervos, din care n-am reuşit să-mi revin decît cu multă greutate.

Am ajuns la Institut cu vreo două ore mai tîrziu decît trebuia. Eram palid şi încercănat — am verificat acest lucru privindu-mă în oglinda ascensorului, în timp ce urcam la etajul VIII, acolo unde se afla biroul meu.

Din întîmplare — şi poate spre norocul meu — nu am întîlnit pe nici unul dintre colegi. M-am aşezat la masa de lucru descumpănit, simţind că nu voi fi în stare să rezolv nici măcar corespondenţa din ziua aceea.

Încercînd să-mi alung imaginile ce mă obsedau cu violenţă, am vîrît mîna în buzunar, intenţionînd să-mi aprind o ţigară. Dar degetele au întîlnit, în căutarea lor febrilă, exact ceea ce-mi tulburase şi mai mult gîndurile mele învolburate: plicul albastru.

Maşinal, l-am desfăcut din nou şi am recitit conţinsul bucăţii de hîrtie, pe care cineva, decupînd litere dintr-un ziar, scrisese: „UN SIMPLU DENUNŢ ŞI CRIMA VA FI DESCOPERITĂ. O PRIETENĂ".

Trecuseră douăzeci și patru de ore de la moartea doctorului Udrea. Eram într-un hal fără de hal. Astenia făcea ravagii atît în ceea ce privea starea mea fizică, dar mai ales cea psihică. Nu mă simțeam în stare să mai lucrez absolut nimic la lucrarea ce urma să o predau peste cel mult două săptămîni. Cuprins într-una de spaime și remușcări, simțeam nevoia unui concediu medical îndelungat, spre a încerca să topesc în uitare imaginea celui care fusese singurul meu prieten.

Adeseori însă, mă întrebam cît eram de vinovat de această crimă, dacă eram cu adevărat un criminal. Încercam să-mi adun gîndurile răvășite și, clădind diverse ipoteze și supoziții, să stabilesc odată pentru totdeauna pînă unde se întindea gradul meu de vinovăție ? Ajungeam la concluzia că eram lipsit de orice fel de culpabilitate, că totul se reducea la imprudența nemaipomenită a bietului Udrea, la teoria lui absurdă pe care o urmărise cu perseverență fanatică, pînă ce-l dusese la pieire.

Dar nu trecea mult timp și îmi schimbam complet părerea : mă consideram vinovat numai pentru simplul motiv că admisesem să fiu partenerul doctorului într-o experiență pe care ar fi trebuit s-o resping de la bun început. Era firesc să fi prevăzut atît întreaga ei lipsă de sens, dar mai ales sfîrșitul, care nu putea fi altul decît acela ce se și produsese.

Și apoi... apoi mai era conținutul acelui plic albastru care-mi răscolea toată ființa. Așadar, *cineva* văzuse, știa, cunoștea. Acest cineva m-a amenințat cu denunțul, dar semna, în mod paradoxal, *o prie-*

tenă. Nu mai înțelegeam nimic sau, mai bine spus, aproape nimic. Îmi dădeam totuși seama de existența unui martor al scenei de pe marginea lacului. Poate că acea umbră ce se furișase după trunchiul unui copac, ascunzîndu-se de lumina fulgerului, nu fusese o nălucire. Poate că individul cu alură sportivă nu oprise întîmplător pe șosea, invitîndu-mă alături de el în automobil. Bine, cel puțin, că îmi trecuse atunci prin cap să-l duc la o adresă falsă!

Și dacă silueta din pădure era totuna cu individul din automobil, de ce amenințarea era ișcălită de o femeie? Dacă afirma că am comis o crimă, pentru ce semnătura contrazicea conținutul?

Atîtea și atîtea întrebări stăruiau în mintea mea, fără a putea să le deslușesc un răspuns, încît e lesne de înțeles de ce ajunsesem într-o stare de surescitare insuportabilă.

Zăceam sub pledul meu albastru, pe întuneric. Pe fereastră se zăreau umbrele becurilor electrice, clătinîndu-se în bătaia vîntului. Era o seară cu cer plumburiu, asemănătoare celei de ieri.

Soneria telefonului a spart tăcerea tainică din încăpere, destrămînd parcă fantomele din gîndurile mele și făcînd să-mi tresară inima. Nu știu de ce, parcă aveam o presimțire și ceva mă împiedica să ridic receptorul.

Și totuși, la insistențele soneriei, am cedat și am răspuns. Am strigat în receptor „Alo" de vreo trei ori. În sfîrșit, tocmai cînd mă hotărîsem să-l așez în furcă, am auzit timbrul unei voci melodioase în receptor:

— Domnul inginer Constantinescu?

— Da. Cu cine vorbesc?

— O prietenă.

Îmi răscoleam zadarnic memoria, căutînd să desluşesc asemănarea cu o voce cunoscută.

— Ai fost vreodată la pădurea şi lacul de lîngă comuna Ştefăneşti ?

Cîteva clipe am rămas înmărmurit. Nu puteam să mai rostesc un cuvînt. Dinţii mi se încleştaseră şi sîngele îmi zvîcnea puternic în tîmple. Misterioasa interlocutoare îmi amintea de locul unde îşi găsise tragicul sfîrşit doctorul Udrea.

— Alo !

Posesoara vocii melodioase părea intrigată de faptul că nu mai primea nici un răspuns.

— Alo !

M-am recules cu multă greutate. Făceam sforţări supraomeneşti pentru a putea continua conversaţia. Cînd, în sfîrşit, am reuşit, m-am speriat singur de timbrul vocii mele :

— Da.

— Ce s-a întîmplat ? De ce nu vorbeşti ?

— Mi-e rău.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Îţi repet, sînt o prietenă a dumitale.

— Nu ştiu cine eşti... Nu te cunosc...

— O să avem vreme şi pentru asta.

— Dumneata mi-ai trimis un plic albastru ?

— Da.

— Atunci... ?

— Nu înţeleg !

— Ce fel de prietenă îmi eşti ? De ce mă ameninţi ?

— Nu e ameninţare. Un semnal de alarmă.

— Acum nu înţeleg eu.

— De data asta am telefonat. Trebuie să ne întîlnim.

— Să ne întîlnim ? !

— Neapărat ! Pînă atunci nu arăta nimănui ce ți-am scris.

— Nici nu am cui.

— Ești singur ?

— Foarte !

— N-ai nici un prieten ?

— Nu.

— Absolut nici unul ?

La insistentele întrebări ale necunoscutei, mi-a venit imediat în minte imaginea doctorului Udrea.

— De ce mă întrebi ?

— Pentru că doresc să nu afle nimeni.

— Ce anume ?

— Că vreau să te ajut.

— Crezi că ai să reușești ?

— Bănuiesc la ce te referi. Adică sînt sigură. Tocmai de aceea ar fi bine să ne întîlnim. Trebuie să-ți explic anumite lucruri.

— Să zicem că aș fi de acord.

Parcă îmi mai trecuse slăbiciunea pe care o avusesem la începutul convorbirii telefonice. Acum eram intrigat, ba chiar mă simțeam atras de o tainică curiozitate să aflu ce știa necunoscuta despre „crima" de pe marginea lacului.

Fiindcă întîrzia cu răspunsul, bănuiam că se gîndea unde să fixeze locul de întîlnire. Așa și era, pentru că de-abia după un minut de tăcere i-am auzit din nou vocea în receptor :

— M-am gîndit unde ar fi mai bine să ne întîlnim.

— Și la ce concluzie ai ajuns ?

— Cunoști motelul de la marginea Tîncăbeștiului ?

— Nu ! N-am fost niciodată pe acolo.

— Păcat. E un loc foarte drăguț...

Rostise ultimele cuvinte cu o nuanță de cochetărie în glas, ceea ce îmi stîrni și mai mult curiozitatea, uitînd aproape cu desăvîrșire de situația tragică în care mă aflam.

— Vrei să ne întîlnim în restaurantul motelului ?

— Nu știu cum să ajung. Cred că este destul de departe.

— E în interesul dumitale să ne vedem.

— Bănuiesc.

— Să fii sigur.

— Atunci spune-mi cum pot ajunge pînă acolo ?

— Autobuzele pentru Snagov pleacă din jumătate în jumătate de oră de la podul Băneasa. Acum e ora opt. Dacă te grăbești, la ora nouă vei fi aici.

— Bine.

— Am să te ajut. Să nu întîrzii.

— Nici o grijă. Dar cum am să te recunosc ?

Din nou necunoscuta avusese o ezitare, deoarece nu răspunse imediat.

— N-o să fie greu. O să ne descurcăm noi. Te aștept ! La revedere.

Clic ! De cealaltă parte a firului, telefonul fusese pus în furcă.

Iată-mă, așadar, azvîrlit iar într-o aventură tenebroasă ! O întîlnire în noapte, cu o necunoscută, la aproximativ douăzeci și cinci de kilometri de București.

Cine era și ce voia de la mine? Cît anume știa ea din drama de pe marginea lacului din apropierea comunei Ștefănești? Doctorul Udrea nu-mi vorbise niciodată despre vreo prietenă. Personal nu cunoșteam decît cîteva colege de birou și atît. Eram izolat, singuratic, fără prietene și prieteni. Singurul fusese Udrea, dar acum el nu mai exista.

Totuși n-am reușit să rezist ispitei. M-am îmbrăcat cu hainele cele mai bune și am ieșit pe ușă.

*

Abia în stradă mi-am dat seama că ploua cu găleata. Am ridicat gulerul balonsaidului și am pornit spre stația troleibuzului.

Cînd am ajuns la podul Băneasa era exact ora opt și jumătate.

În autobuzul ce mergea spre Snagov nu mai erau decît doi pasageri. Taxatoarea moțăia pe scaunul ei. După cîteva minute, în care vreme șoferul a fumat tacticos o țigară, am pornit.

Priveam pe geamurile autobuzului și nu deslușeam nimic, din cauza stropilor de ploaie. Fără să vreau, gîndurile mi-au alunecat iarăși către noaptea aceea de groază. Mă obseda chipul doctorului Udrea, îmi răsunau în urechi ultimele lui cuvinte. Aveam senzația că retrăiesc dramatica întîmplare.

Și acum? Încotro mă îndreptam? Să mă întîlnesc cu o necunoscută care poate că-i unicul martor al unei crime pe care n-am comis-o? Atunci ce nebunie m-a îndemnat să azvîrl corpul lui Udrea în fundul lacului? Dar dacă efectul injecției se fă-

cuse mai tîrziu ? La ipoteza aceasta nu mă mai gîndisem pînă acum.

Într-un tîrziu mi-am dat seama că autobuzul se oprise şi şoferul, împreună cu taxatoarea, îmi atrăgea atenţia că ajunsesem la destinaţie :

— Aţi ajuns la motelul de la Tîncăbeşti !

— Ori nu vă îndurati să coborîţi din cauza ploii ? glumi taxatoarea.

Mi-am cerut scuze, pentru că nu-i auzisem şi am coborît.

În curtea împrejmuită se aflau parcate cîteva maşini ; majoritatea căsuţelor erau cufundate în întuneric. Doar restaurantul, scăldat în lumina becurilor de neon, spărgea puternic întunericul nopţii.

Cînd autobuzul a plecat şi am rămas singur, m-a cuprins un sentiment de regret că venisem aici. „Dacă, printr-o întîmplare, miliţia a descoperit totul şi am fost atras într-o cursă ?"

Am alungat imediat gîndul, dîndu-mi seama că în nici un caz miliţia n-ar fi procedat în acest fel.

Ce rost avea să mă invite la restaurant ? Atunci cine era necunoscuta şi ce voia ?

Am pătruns în restaurant, am lăsat balonsaidul la garderobă şi imediat am fost luat în primire de un chelner binevoitor :

— Domnul doreşte o masă mai retrasă ? Sau una lîngă bar ?

Am ridicat din umeri, semn că mi-e indiferent, în timp ce căutam cu privirea pe aceea datorită căreia mă aflam acolo. Era destul de greu s-o descopăr, deşi nu erau decît puţini clienţi, deoarece o bună parte dintre mese se aflau în nişte separeuri, discret mascate de perdele de catifea vişinie.

Fără să mă mai sinchisesc de chelner, am început să colind prin local, aruncînd priviri furișe în spatele perdelelor.

Necunoscuta nu se afla nicăieri! Tocmai începusem să cred că am fost victima unei farse cînd cineva a pus mîna discret pe umărul meu. Cînd m-am întors să văd cine este, am rămas uluit de frumusețea și tinerețea femeii care-mi zîmbea.

— Domnul inginer Constantinescu?

Era aceeași voce de la telefon. I-am cunoscut numaidecît timbrul catifelat și melodios, de parcă unduia cuvintele.

Am înclinat ușor capul și i-am sărutat mîna înmănușată. Ea s-a îndreptat spre cel mai retras separeu. Am urmat-o în tăcere.

Cînd, în sfîrșit, ne-am așezat pe scaunele moi, tapisate în aceeași culoare ca aceea a perdelelor, eram atît de zăpăcit, că aproape uitasem pentru ce mă aflam acolo.

În pragul separeului, chelnerul aștepta, cu discreție profesională, comanda.

Am întrebat-o ce dorește. A cerut un whisky și m-am simțit obligat să procedez la fel. Întrucît mi-era foame, am comandat și un platou cu salam de Sibiu, schweitzer și șuncă.

Pînă ce n-am fost serviți, nu am scos amîndoi nici un cuvînt. Ne examinam, pe furiș, cu vădită curiozitate; nu știu cum m-a catalogat ea; ceea ce pot să spun despre mine e că tînăra femeie mi-a făcut o impresie excelentă. În primul rînd pentru că era de o neasemuită frumusețe. Nu întrebuința nici un fel de fard; doar adumbrirea genelor și pleoapelor era ușor creionată. Pielița fină a obrazului, gura

frumos arcuită, o dantură superbă, ochii negri, migdalați și calzi, inspirînd încredere și dragoste, părul blond, natural, cu șuvițe lungi și mătăsoase, alcătuiau un tot armonios și nemaipomenit de tulburător.

În urmă cu cîteva minute avusesem răgazul necesar să-i pot admira trupul și picioarele. Erau la fel de perfecte.

În al doilea rînd, ceea ce era la fel de fascinant, ca și fizicul, era îmbrăcămintea de o mare simplitate, dar de un bun gust desăvîrșit.

În sfîrșit, căldura privirii și timbrul glasului completau de minune farmecul necunoscutei.

Intrarea chelnerului cu platoul încărcat de bunătăți și cu paharele de whisky m-a trezit din reverie.

Nici nu s-a atins de mîncare. La întrebarea mea tacită a răspuns cu o întrebare :

— Ți-e foame ? Mănîncă !

Am remarcat faptul că mă tutuia, ceea ce la telefon nu se întîmplase.

Am îndepărtat platoul și am mințit-o, spunîndu-i că nu mi-e foame.

— Aș putea să aflu, în sfîrșit, cine ești ?

Frumoasa necunoscută a ridicat paharul, a închinat și, după ce a sorbit o înghițitură, mi s-a adresat cu o ușoară urmă de reproș :

— Nu ți-am spus și la telefon ? O prietenă.

— Nu înțeleg ! De ce m-ai adus aici ? Ce urmărești ?

— Vreau să te salvez. Ești într-o mare primejdie

Aşadar, ştia ! Dar ce anume ? Trebuia să fiu prudent, să-mi dramuiesc cuvintele, să nu mă las atras de neasemuita ei frumuseţe.

— Ce primejdie ?

Îmi recăpătam, înce-încet, calmul şi stăpînirea de sine.

— Cineva cunoaşte o anumită întîmplare petrecută în urmă cu o seară pe marginea lacului de lîngă comuna Ştefăneşti.

Gîndul mi-a zburat imediat la umbra pe care o zărisem printre copaci.

— Nu ştiu la ce te referi !

— De ce nu recunoşti ? Nu trebuie să te ascunzi de mine. Nenorocirea e că ştie şi *altcineva* despre acest fapt.

— Ce anume ?

Sesizai o uşoară enervare pe chipul frumoasei necunoscute.

— Că ai comis o crimă !

Rostise cuvintele aproape şuierat. În mod surprinzător, timbrul glasului ei îşi pierduse melodicitatea. Mai mult ca sigur că o enervam pentru că nu recunoşteam. M-am hotărît imediat să joc cu cărţile pe faţă :

— Să zicem că eu am comis o crimă. Şi mă rog, pe cine am omorît ?

— Singurul dumitale prieten : doctorul Udrea.

I se părea că lovise în plin, rostind numele victimei cu atîta siguranţă. Se lăsă pe speteaza scaunului şi mă examină cu multă curiozitate, căutînd parcă să citească în ochii mei efectul vorbelor sale. Am căutat să par cît mai indiferent :

— Dacă așa s-au petrecut lucrurile și eu sînt asasinul, iar dumneata susții că ești prietena mea...

— Întocmai ! mă întrerupse ea, sorbind alene din whisky.

— Atunci nu înțeleg cine este acel dușman care cunoaște toate aceste întîmplări și mă amenință cu denunțul.

— Bineînțeles, o cunoștință comună.

— Comună ? !

— Altfel n-ar fi avut nici un rost întîlnirea noastră.

— Ce vrei să spui ?

— Ascultă, domnule inginer Constantinescu ! Explicația e extrem de simplă ! Un oarecare domn. să-i spunem X, te zărește în vreme ce, din motive pe care nu le cunoaște, îl lichidezi pe doctorul Udrea.

— Nu-i adevărat !

— Te rog să nu te enervezi și să nu ridici tonul ! Îmi oferi o țigară ?

I-am întins portțigaretul, i-am aprins țigara și mi-am aprins și eu una, cu mîna tremurînd de furie. După o scurtă pauză, necunoscuta mi se adresă, zîmbind :

— Pot să continui ?

Îmi impusesem din nou să fiu calm, așa că am vorbit cu multă politeță :

— Vă ascult !

— Deci, acest domn X vede crima comisă și, din întîmplare, e un individ care nu te agrecază.

Era inutil să-mi scormonesc creierii, deoarece existau poate mulți oameni care nu mă simpatizau din pricina firii mele închise, posace.

— Același domn X nutrește pentru mine mai mult decît niște relații de simpatie, pe care eu, din fericire pentru dumneata, nu le împărtășesc. Aflînd de la el că socotește — ceea ce știe — drept un prilej nimerit pentru a te înfunda, am vrut să te ajut, deși nu te cunoșteam.

Eram cu adevărat surprins.

— De ce să mă ajuți ?

Necunoscuta zîmbi și pot să jur că zîmbetul ei avea ceva divin ; cu vocea melodioasă și catifelată îmi spuse, între două fumuri de țigară :

— Deoarece domnul X mi-e nesuferit. Mai mult decît atît, îl urăsc !

— Bine, dar dacă ești convinsă de adevărul spuselor lui și mă consideri criminal, de ce ai continuat să fii aliata mea ?

— Pentru că, mai ales acum, de cînd te cunosc personal, îmi dau seama că, dacă ai comis o crimă, ai făcut-o dintr-o imprudență sau, mă rog, într-o împrejurare nefericită. Poate că erai chiar, cum spun juriștii, în legitimă apărare. În orice caz, nu arăți de loc a fi un criminal de meserie.

Nu știu ce mi-a venit să-i răspund :

— S-ar putea să te înșeli !

— Sînt convinsă de contrariul.

Cîteva minute se așternu din nou tăcerea. Mă gîndeam că necunoscuta putea să fie o aliată cu adevărat din motivele pe care mi le destăinuise, dar, din păcate, alianța aceasta nu-mi folosea la nimic. Ea nu fusese martora tragicei întîmplări. Tot ceea ce cunoștea aflase de la acel domn X, care mi-era dușman declarat și dorea să mă denunțe miliției. Însă cum de ajunsese individul în apropie-

rea noastră ? Că ne urmărise, pe mine și pe doctorul Udrea, acum îmi apărea clar. Dar în ce scop ? Să fi fost una și aceeași persoană cu tînărul sportiv care mă adusese cu automobilul în București ? Nu ! Categoric nu, deoarece pe acel tînăr nu-l mai văzusem în viața mea, ori necunoscuta îmi atrăsese atenția că era vorba de cineva pe care-l cunoșteam bine. Încîlcită treabă !

Pe neașteptate, îmi atinse discret mîna.

— La ce te gîndești ?

Gestul fusese deosebit de tandru, îmi produsese multă plăcere, dar, în același timp, îmi reaminti de faptul că îmi promisese sprijinul ei și o întrebai plin de curiozitate :

— Și cum ai putea, dumneata, să mă ajuți ?

— M-am gîndit și eu la asta. Deocamdată însă nu am nici o idee.

Am surîs cu tristețe :

— Nimeni nu va putea înțelege vreodată adevărul. Nimeni nu mă poate ajuta.

— Crezi ?

— Sînt convins.

— Dacă găsesc o soluție ?

Am clătinat din cap, neîncrezător.

— Pînă atunci, domnul X al dumitale va anunța miliția. De altfel, mă mir că n-a făcut-o.

— Eu l-am împiedicat.

Am privit-o, surprins :

— Cum ?

— M-a rugat să predau denunțul organelor de miliție. Pur și simplu am oprit plicul. Dacă nu mă crezi, pot să ți-l arăt. E-n poșetă.

— Nu, mulțumesc, nu-i nevoie, nu-i nevoie ! Te cred.

— Crezi în instinct ?

— De ce n-aș crede ? Fenomenul e explicabil din punct de vedere științific.

— Ei bine, aproape tot ce fac eu se bazează pe instinct și mă supun orbește lui.

Se aplecase deasupra mesei și mă privea drept în ochi.

— Ce vrei să spui ?

— Sînt convinsă de nevinovăția dumitale. Voi face tot ce-mi va sta în putință să te apăr de cei care-ți vor răul. Și acum, te rog să mă scuzi, dar va trebui să plec. Îți voi telefona pentru a te ține la curent cu ceea ce se întîmplă. Sper că voi reuși să-l conving...

Am vrut s-o însoțesc. Mi-a făcut semn să rămîn pe loc.

— Nici măcar nu-ți cunosc numele, am murmurat eu, cu stîngăcie.

— Nu e nevoie. Prietenii mă numesc Bella. Poți să-mi spui și dumneata așa.

Mi-a întins mîna, i-am sărutat-o, poate mai mult decît s-ar fi cuvenit, dar era atît de frumoasă ! Într-adevăr, „Bella".

A dispărut tot atît de misterios pe cît venise, lăsînd în urma ei dîra unui parfum suav și totuși răscolitor. Am rămas în dreptul perdelei de catifea, pînă ce a apărut chelnerul. I-am achitat nota de plată, m-am îmbrăcat în fugă la garderobă și am ieșit în curte.

Ploaia încetase. Cerul era acoperit de stele. Am pornit încet spre stația autobuzului. Din urmă m-a

ajuns un automobil care se îndrepta în goană spre Bucureşti. Am avut senzaţia, dar nu eram sigur, că la volan se afla chiar frumoasa necunoscută. Încercînd să zăresc numărul maşinii — şi nu ştiu de ce am făcut acest lucru — era cît pe-aci să fiu strivit de un alt automobil, apărut pe neaşteptate din umbra şoselei laterale. Numai un as al volanului a putut evita accidentul, ocolindu-mă cu automobilul într-un slalom acrobatic, pe două roţi, dispărînd în noapte, în urmărirea celuilalt automobil.

Fără să vreau, gîndul mi s-a dus la individul cu alură sportivă, cel care mă condusese la Bucureşti seara trecută, după dramatica moarte a doctorului Udrea.

Cînd am ajuns acasă şi am aprins lumina, am găsit un plic vîrît sub uşă, în micul hol de la intrare.

L-am deschis enervat. De astă dată scrisoarea era dactilografiată şi avea următorul conţinut : „Cu toate eforturile unei anumite persoane, nu vei scăpa ! Voi anunţa, în următoarele douăzeci şi patru de ore, miliţia".

Toată noaptea m-am zvîrcolit în pat. Spre ziuă, am adormit şi am visat automobile urmărindu-se în noapte, trecînd peste cadavrele doctorului Udrea şi al meu ; pe Bella luptîndu-se cu un om mascat, în vreme ce dintr-o pădure, aşezată pe malul unui lac, mă priveau sute de ochi fosforescenţi.

*

A doua zi, dimineaţă, am ajuns din nou mai tîrziu la Institut. Mi-am verificat înfăţişarea în oglinda ascensorului. Eram din ce în ce mai palid, mai obosit şi parcă îmbătrînisem cu cîţiva ani.

Colegii mă așteptau nerăbdători.

— Directorul a întrebat de tine de trei ori pînă acum, îmi spuse unul dintre ei, privindu-mă compătimitor.

Desigur, nu-și imaginau cîtuși de puțin prin ce evenimente nemaipomenite trecusem cu puțin timp în urmă. Probabil că se gîndeau că am din nou o criză de astenie, fapt cu care erau destul de obișnuiți.

Am telefonat directorului și secretara lui mi-a răspuns că sînt așteptat.

Biroul directorului se afla la parter, așa că am fost nevoit să cobor opt etaje.

Directorul, un bărbat în etate, cu o statură impresionantă, se plimba cu pași mari prin cameră, măsurînd parcă lungimea diagonalelor încăperii. Cînd m-a văzut intrînd, s-a oprit în loc și m-a examinat cîteva clipe, cu o privire aspră și cercetătoare.

— Ah ! Ai venit, în sfîrșit ! Ia loc.

M-am așezat pe unul din fotoliile tapisate și am așteptat, curios și temător, să văd ce va urma. El s-a instalat la birou, și-a potrivit ochelarii și a început să deseneze pe una din foile de hîrtie aflate pe mapa dinaintea lui.

Cînd directorul desena diverse figuri geometrice, știam, majoritatea lucrătorilor din Institut, că urma o discuție destul de puțin plăcută.

I-am cerut permisiunea să aprind o țigară și, spre surprinderea mea, a admis. Abia în ultimul moment îmi reamintisem că nu putea să suporte fumul țigărilor.

Mă teroriza un singur gînd : „Oare misteriosul meu dușman, omul din umbră, domnul X, singurul martor al tragicei întîmplări, mă denunțase mili-

ției ? Probabil că directorul fusese înștiințat. Probabil că dintr-o clipă în alta urma să fiu arestat". Imediat aveam să-mi dau seama că m-am înșelat profund ! După ce isprăvi de desenat — acoperind aproape în întregime o foaie de hîrtie cu romburi, hexagoane și cercuri concentrice — ridică privirea spre mine :

— Spune-mi, Constantinescule, cum mai stai cu sănătatea ?

Întrebarea, oarecum neașteptată, pentru moment mă descumpănise.

— Nu prea bine, tovarășe director.

— Mi-am închipuit.

Făcu o pauză, privi pe fereastră în grădina Institutului, apoi continuă :

— Dis-de-dimineață am primit un telefon de la minister în legătură cu dosarul E. 20. Crezi că în starea în care te afli ai să poți termina lucrarea într-o săptămînă ?

— Da. Dacă voi lucra intens. Mai am de rezolvat ultima soluție.

— Ce înseamnă, după dumneata, a lucra intens ?

— În fiecare zi, cel puțin, douăsprezece-paisprezece ore. Poate îmi vor fi necesare și două, sau chiar trei nopți...

Îmi revenisem din spaima ce mă cuprinsese mai adineauri. Nu era vorba deci de denunțul cu care fusesem amenințat. Furia directorului se datora faptului că ministerul zorea importanta lucrare a dosarului special E. 20 tocmai în perioada în care mă aflam din nou sub influența unei crize de astenie și, ceea ce nu știa el, cînd eram chinuit de coșmarul morții doctorului Udrea.

— În situația dumitale, continuă directorul, aș fi preferat să-ți acord un concediu. Însă e evident faptul că nimeni nu te poate înlocui.

Era cît se poate de adevărat ceea ce-mi spunea directorul. Nimeni, în afară de mine și încă o persoană de la minister, nu cunoștea ce conținea acest dosar, întrucît era vorba de un studiu privind o nouă întrebuințare a unor particule în legătură cu creșterea rapidă a unor plante tehnice, studiu necunoscut pînă atunci nicăieri în lume.

Lucram de aproape un an de zile la această invenție care urma să aibă o contribuție însemnată privind întreaga economie a țării. Bineînțeles, totul se desfășura în cel mai mare secret. Efectuam lucrarea într-un birou special, aflat la ultimul etaj al Institutului. Cînd isprăveam, închideam dosarul într-un seif, al cărui cifru nu-l cunoșteam decît eu și celălalt coleg de minister. Ușa și mica fereastră erau dublate de zăbrele puternice și de cîte ori lucram în acel birou aveam grijă ca ușa să fie închisă. Cheile le purtam amîndoi asupra noastră, dar și ele erau de o construcție specială, în așa fel făcute, că nimeni n-ar fi putut descuia necunoscînd modul lor de funcționare.

Erau explicabile toate aceste măsuri de siguranță, cînd în birou se lucra o atît de importantă invenție. Și e de la sine înțeles că, în afara directorului, nimeni nu cunoștea ceea ce se petrecea acolo. De altfel, nici unul dintre colegi nu mă întrebase, niciodată, nimic în legătură cu biroul de la ultimul etaj.

Nimeni ? De ce tresărisem ? Mă întrebase directorul și, absorbit de gînduri, nu-l auzisem ? Nu ! Directorul continua să privească pe fereastră, pre-

ocupat și el de gîndurile lui. Căutam să-mi răscolesc memoria obosită și zdruncinată de ultimele evenimente prin care trecusem. Din negurile amintirii se contura palid un chip nedefinit. Deci existase cineva care îmi pusese o astfel de întrebare, dar nu reușeam să-i deslușesc fața.

Poate că totul nu era decît o nouă halucinație. Hotărît lucru, trebuia ca imediat ce voi termina rezolvarea dosarului E. 20 să-mi iau un lung concediu de odihnă.

Am surîs cu tristețe acestui gînd. Mi-am amintit că nu peste multă vreme, poate chiar peste cîteva ore sau minute, voi fi arestat. Domnul X își va pune în practică amenințarea.

Dar Bella ? Va lupta ea, așa cum îmi promisese ? Va reuși să-l împiedice ? Asta ar fi însemnat salvarea mea. Măcar să fi apucat să isprăvesc lucrarea dosarului E. 20.

Pentru prima oară de cînd îl cunoscusem pe doctorul Udrea l-am blestemat în gînd. Datorită nenorocitei lui pasiuni și a hazardantelor sale experiențe ajunsesem în situația în care mă aflam. Cine mi-l recomandase ? Cine mă trimisese la el ? Instinctiv, am tresărit din nou. Chipul nedefinit reapăruse în memorie. Încercam să fac o legătură, ca într-un joc copilăresc de cuburi și nu reușeam.

Ce linie comună unea dosarul E. 20 cu biroul meu special, cu astenia mea, cu doctorul Udrea și mai ales cu acest „cineva" de care era imposibil să-mi amintesc ?

Tocmai cînd mă concentrasem cu toată intensitatea de care eram capabil, în acel moment, asupra acestui subiect, am auzit vocea directorului și gîn-

durile mi se risipiră, plesnind ca niște baloane de săpun, rătăcite în bătaia vîntului :

— Deci, repet, va trebui să faci un efort și să termini lucrarea. De acord ?

— Da, tovarășe director. Voi încerca tot ce va fi omenește posibil.

— Pot să te ajut cu ceva ?

— Vă mulțumesc ! Dacă va fi cazul, vă voi anunța.

Simțeam nevoia să ies la aer. Era o dimineață nespus de frumoasă. Am strîns mîna ce mi-o întindea și am ieșit în imensa grădină a Institutului.

Rătăceam pe aleile acoperite de pietriș și mă bucuram de razele fierbinți ale soarelui ce îmi scăldau fața într-o lumină binefăcătoare. La un moment dat, m-am oprit în loc, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Mi s-a părut că în capătul uneia dintre alei am zărit, pentru o clipă, silueta tînărului sportiv, acela care în seara morții doctorului Udrea mă adusese cu automobilul la București. Asta era prea de tot. Am înaintat cu multă prudență, căutînd să fac cît mai puțin zgomot, dar nu am mai zărit nimic. Tocmai mă pregăteam să mă întorc spre clădirea Institutului cînd o crenguță trosni, undeva, aproape de mine. M-am întors fulgerător și am apucat să văd silueta individului strecurîndu-se cu iuțeală la adăpostul bătrînilor arbori, în direcția porții.

Nu știu ce m-a îndemnat să-l urmăresc. M-am zgîriat de cîteva ori prin tufișurile dese, dar n-am renunțat. Mă încăpățînasem să descopăr identitatea acelui care cu atîta îndîrjire căuta să mă evite. Distanța dintre noi se mărea văzînd cu ochii, dar eram sigur că nu putea să-mi scape. Se îndrepta

spre poartă și acolo mi-era ușor să-l ajung, pînă ce el va fi controlat de portar.

Am ajuns, gîfîind și asudat, la cabina portarului. Spre stupefacția mea, nici urmă de individ. Portarul stătea liniștit și privea pe ferestruica gheretei. M-a salutat, zîmbindu-mi politicos, ca totdeauna. Era un om în etate, conștiincios și foarte devotat instituției și toți aveau deplină încredere în el.

La întrebarea mea, dacă nu zărise un individ, cu înfățișare sportivă, ieșind pe poartă, a dat din umeri și mi-a răspuns că nimeni nu a părăsit Institutul în ultimele două ore.

Mi-am prins capul în mîini și m-am așezat pe banca din apropierea porții. Ajunsesem la limita puterilor. O singură întrebare mă chinuia acum cumplit : „Cum voi reuși, în halul în care mă aflam, să isprăvesc lucrarea dosarului special" ?

*

Soneria telefonului zbîrnîia insistent. De cît timp suna oare ? Capul îmi vîjîia cumplit. Înghițisem mai întîi un somnifer și un calmant, pentru a putea dormi. Speram să mă refac cît mai repede, să-mi pot continua și sfîrși lucrarea.

Am ridicat, în sfîrșit, receptorul.

— Domnul inginer Constantinescu ?

Era vocea ei, a Bellei. Caldă, catifelată, unduioasă, țesînd parcă în timpanele mele obosite vraja celor o mie și una de nopți.

— Da, Bella, eu sînt.

— Trebuie să-ți vorbesc. Cît mai repede cu putință !

Am încercat să deslușesc ora pe cadranul ceasului meu fosforescent, dar n-am reușit.

— Cît e ceasul ?

— Aproape nouă seara, dar asta cred că nu are nici o importanță.

— Da, desigur...

— Atunci, ne întîlnim, nu-i așa ?

— Da. Tot acolo ?

— Nu. În zece minute trec să te iau cu mașina.

— Bine, Bella, cum vrei tu.

— Să fii gata ! Să nu mă faci să te aștept. La revedere.

Am sărit din pat și m-am îmbrăcat în grabă. Mi-au trebuit exact zece minute să isprăvesc cu treaba asta. În fugă, mi-am aruncat privirea în oglindă. Eram cam neras, dar nu mai aveam timpul necesar și pentru așa ceva. Ar fi însemnat să întîrzii, ori Bella mă rugase să fiu punctual la întîlnire.

Cînd am ajuns în stradă eram sigur că o voi zări la volanul automobilului ei. Dar mă înșelasem ! La vreo cîțiva metri de locuința mea staționa un taximetru. M-am îndreptat spre mașină. Șoferul a deschis ușa și a venit în întîmpinarea mea.

— Tovarășul inginer Constantinescu ?

— Da ! am răspuns, mirat și surprins.

— Ați chemat o mașină prin Getax ? Poftiți !

— Cred că e o confuzie, am încercat eu să explic șoferului. Acesta s-a uitat la mine, mirat la rîndul său, ca și cum nu înțelegea ce spun.

— Doar soția dumneavoastră a vorbit adineauri cu dispecerul. Acum zece minute, precizează el. A indicat și adresa la care trebuie să vă duc.

Abia acum mi-a venit în minte că taxiul fusese comandat de Bella. „Frumoasa necunoscută“ continua să se învăluie în mister.

— Scuză-mă ! am murmurat. Ai dreptate ! Du-mă la adresa care ți s-a indicat.

Din întîmplare, am aruncat o privire pe fereastra taxiului în momentul cînd acesta demara spre o direcție pe care nu o cunoșteam și iar am avut una din obișnuitele mele vedenii, din ultima vreme. În umbra unuia din stîlpii electrici mi s-a părut că se ascundea un tînăr negricios, cu o mustață la fel, oacheș, îmbrăcat în salopeta lucrătorilor de la Telefoane, iar în spatele lui...

Cine era individul a cărui înfățișare se asemăna destul de bine cu una din amintirile trecutului meu nu prea îndepărtat ?

*

— Am ajuns, tovarășe inginer !

Taximetrul oprise în fața unei vile ale cărei ziduri erau acoperite în întregime cu iederă. Nu cunoșteam prea bine partea aceasta a orașului, dar din cîte mi-am putut da seama mă aflam pe una din străzile numeroase și întortocheate din împrejurimile Grădinii Botanice.

După ce am plătit cursa șoferului și mașina s-a depărtat, am rămas cîteva momente, descumpănit, în fața porții. Vila era cufundată în întuneric. Dar printre crăpăturile obloanelor de la subsol răzbăteau cîteva fire minuscule de lumină. Eram nehotărît și nu știam ce trebuie să fac mai departe, cînd ușa care ducea la apartamentul de la subsol s-a des-

chis și în pragul ei mi s-a părut că zăresc silueta Bellei. De data asta nu mai aveam nici o vedenie. Era chiar ea. M-a strigat și mi-a făcut semn să cobor cele cîteva trepte ce duceau la subsol. N-am ezitat nici un moment. Abia cînd am ajuns în vestibulul luminat am zărit-o mai bine. Era îmbrăcată într-o splendidă rochie de casă vernil, cu buclele-i blonde răsfirate pe umeri, cu obrajii îmbujorați și ochii negri și migdalați, privindu-mă cu insistență. Îmi apărea ca imaginea unei frumuseți celebre, pictată de un artist renumit.

M-a luat de mînă, ca pe un copil, și am pătruns într-o cameră simplă, dar mobilată cu mult gust. M-am așezat pe un fotoliu, iar ea s-a ghemuit ca o pisică la picioarele mele, sprijinindu-și bărbia în mîinile-i delicate pe una din marginile lui.

Un timp nu am rostit amîndoi nici un cuvînt. De altfel, eu eram prea emoționat ca să pot vorbi. Mă aflam atît de aproape de femeia aceasta nespus de frumoasă, îi simțeam parfumul și respirația ușor agitată, îi întrezăream pielea catifelată și forma perfectă a sînilor...

Inconștient, i-am mîngîiat părul mătăsos, apoi am cuprins-o în brațe, am ridicat-o de jos și am așezat-o pe genunchii mei. Nu s-a opus de loc. Părea numai puțin mirată și avea privirea unui copil care vede pentru prima oară o jucărie dorită de multă vreme și nu-i vine să creadă că, în sfîrșit, îi aparține.

S-a strecurat sprintenă din brațele mele și s-a îndreptat către bibliotecă. A scos din micul bar o sticlă, o carafă de cristal și două pahare.

— Ce vrei să bei, whisky sau afinată ?

Am tresărit. Afinata îmi amintea de o seară petrecută la doctorul Udrea.

— Trebuie să bem ceva ?

Mi-am dat seama, deodată, că scopul venirii mele în casa aceasta fusese cu totul altul. Bella m-a privit mirată, a surîs și a ridicat din umeri :

— Credeam că-ți va face plăcere !

Eram hotărît să rezist tuturor ispitelor din lume și să aflu de ce dorise să ne întîlnim la ora asta tîrzie.

— Bella, aș vrea să știu de ce m-ai chemat ?

— Nu ți-am spus la telefon ?

În vreme ce discuta cu mine, a răsucit comutatorul și a aprins o veioză discretă a cărei lumină cădea exact pe fotoliul în care mă aflam. Am întrezărit în penumbră că se așezase pe divanul-studio.

— M-ai chemat la tine cît mai repede cu putință. Am venit. Sînt curios să aflu ce s-a mai întîmplat ?

— Nu-ți dai seama ? Te-a denunțat.

Am sărit ca ars, de pe fotoliu. Din penumbra divanului-studio, două brațe marmoreene s-au întins spre mine.

— Vino !

— Asta înseamnă că sînt pierdut ? Voi fi arestat și nu voi mai putea sfîrși lucrarea !

Mi-am dat seama că în explozia mea de furie am vorbit cam mult. Bella părea însă că nu dăduse nici o importanță ultimelor mele cuvinte. De altfel, nu-i zăream bine chipul și nu puteam să-mi dau seama de felul cum reacționase. Glasul ei, melodios și unduitor, rostea aceeași chemare tainică și ispititoare :

— Vino lîngă mine !

M-am îndreptat cu pași sprinteni spre divanul-studio. M-am așezat, stîngaci, pe marginea lui și brațele Bellei mi-au înlănțuit gîtul.

— Nu înțelegi că m-am îndrăgostit de tine ? Din prima clipă cînd ne-am întîlnit.

Simțeam din ce în ce mai aproape răsuflarea ei caldă. Am cuprins-o în brațele mele puternice.

— Te voi apăra ! Ți-o jur ! Din toate puterile mele.

— Cum ? Cum ai să poți face asta ?

— Nu o să te mai întorci acasă. Și nici la serviciu nu te vei mai duce. Trebuie să te ascund !

— Dar unde voi locui ? Nu am pe nimeni în București.

— Ba da.

— Pe cine ?

— Pe mine, dragul meu.

— Vrei să spui că...

— Exact ! Locuința mea va fi și a ta. Nimeni nu va bănui unde te afli și miliției nici prin gînd nu-i va trece că te ascunzi aici.

— Bine, dar... el... el va descoperi cu cea mai mare ușurință ascunzătoarea mea.

— Ți-am mai spus doar că nu împărtășesc sentimentele lui. De ce nu ai încredere în mine ?

— Am încredere, Bella, deși îmi apare destul de ciudat felul tău de-a fi. Te învăluiești totdeauna în mister...

Mi-a pus un deget pe buze, semn să tac.

— Asta e o plăcere a mea. Mai tîrziu, cînd mă vei cunoaște mai bine, îmi vei înțelege și firea. Acum pot să-ți spun că numai aici, la mine, vei fi în deplină siguranță. El nu cunoaște taina apartamentului meu, taină pe care ți-o voi dezvălui doar ție.

— Ce vrei să spui ?

Mi-a răspuns, tot printr-o întrebare :

— Vei rămîne la mine ?

— Bella, se pare că nu am altă alternativă de ales. Dacă am fost denunțat, înseamnă că acum miliția e pe urmele mele. Voi fi arestat pentru o crimă pe care nu am comis-o, deși toate faptele pledează împotriva mea. Asta tocmai acum, cînd aveam de sfîrșit o lucrare importantă. Așa că ai apărut ca un înger salvator în viața mea. Dacă m-aș putea ascunde, aici, numai o săptămînă...

— Oricît vrei tu, murmură Bella.

— Aproape de-un an de zile mă străduiesc să realizez această lucrare. Nici nu-ți poți închipui ce reprezintă pentru mine, pentru noi toți. Într-o săptămînă sînt convins că aș termina-o. Apoi...

— Apoi ?

— Aș preda-o celor în drept și o dată cu ea m-aș preda și eu.

— Nu ! N-ai să faci asta !

— Ba da, Bella. Nu are nici un sens să trăiesc hăituit toată viața. Să mă ascund, ca un criminal, cînd știu prea bine că nu sînt.

— Vei fi judecat, condamnat și închis.

— Tot ce se poate. În schimb, voi fi liniștit că mi-am îndeplinit opera.

— Nu ! Ai să rămîi aici, cu mine. Sfîrșitul lucrării de care-mi vorbești îl vom expedia într-un plic pe adresa serviciului unde lucrezi. Dar tu vei fi al meu pentru totdeauna.

O undă de fericire mi-a învăluit întreaga ființă, poate pentru prima oară în viața mea. În sfîrșit, nu mai eram singur ! O inimă bătea pentru mine

atît de aproape, încît îi simțeam zvîcnirile. O femeie, de o frumusețe rar întîlnită, dorea să mă ocrotească, să mă țină lîngă ea, mă iubea...

Ne-am sărutat îndelung, un amestec de gingășie și patimă, de vis și realitate, de elan și dorințe ce se cereau împlinite...

Nu știu care dintre noi a stins veioza. Tot ce-mi mai amintesc e că m-am scufundat în întunericul din jurul meu ca într-o oază de liniște, nespus de binefăcătoare pentru biata mea ființă atît de chinuită în ultimul timp.

*

Cînd m-am trezit în zori într-un pat străin, cîteva minute am căutat să deslușesc unde mă aflu. Încetul cu încetul îmi reveneau în memorie toate întîmplările prin care trecusem. Așadar, mai bine de patruzeci și opt de ore mă zbuciumasem încîlcit în firele unei aventuri extraordinare.

Moartea dramatică a doctorului Udrea, bunul și unicul meu prieten; dușmanul acela necunoscut, care mă urmărise cu atîta înverșunare, singurul martor al celor întîmplate pe marginea lacului și care în cele din urmă își împlinise amenințările, denunțîndu-mă organelor de miliție; apariția tulburătoare în viața mea a „frumoasei necunoscute", Bella, femeia care se îndrăgostise atît de fulgerător de mine și care risca totul numai pentru a mă apăra și pentru a-și ocroti iubirea; toate acestea constituiseră evenimente care mă tulburaseră profund.

Și totuși, am constatat cu satisfacție că mintea mi-era limpede, că mă simțeam ca un nou născut. Eram odihnit și îmi dădeam seama că îmi revenise

pofta de lucru, așa cum nu o mai avusesem de multă vreme.

Dar unde se afla Bella ?

Eram singur, așezat pe divanul-studio, acoperit de un simplu cearșaf. Hainele erau puse ordonat pe fotoliul în care mă așezasem cînd am intrat pentru prima oară în apartamentul de la subsol.

Am auzit o cheie răsucindu-se în broasca ușii de la intrare, dar m-am liniștit imediat cînd din micul vestibul și-a făcut apariția Bella. Avea brațele încărcate cu pachete.

— Bună dimineața, Bella !

Mi-a surîs, așa cum numai ea știa să surîdă.

— E aproape ora prînzului, iubitule !

Abia acum m-am uitat la ceas și am constatat că era într-adevăr destul de tîrziu. Dormisem mult și profund, iar obloanele trase nu lăsaseră să pătrundă decît niște firicele din lumina de afară.

— Pînă mă descurc eu cu pachetele astea la bucătărie, îți propun să faci o baie.

Bella a dispărut pe ușa bucătăriei, în vreme ce eu i-am urmat sfatul, ceea ce a avut darul să mă reconforteze și mai mult.

După ce am isprăvit dejunul copios, pe care îl pregătise, Bella mi-a arătat un ziar apărut în dimineața aceea. Într-un chenar, la rubrica faptelor diverse, era înserat anunțul următor :

„Aseară a dispărut de la domiciliu inginerul Constantin Constantinescu."

Urmau semnalmentele mele detailate și, în încheiere, formula clasică : „Persoanele care pot da indicații despre el sînt rugate să anunțe Direcția Miliției Capitalei, telefon 22.22.22." etc., etc.

Așadar, ceea ce-mi spusese Bella era adevărat. Fusesem denunțat și miliția mă și pusese sub urmărire.

— Nu trebuie să te neliniștești, îmi spuse Bella, văzînd figura mea îngrijorată. Aici nu te va descoperi nimeni.

Locuința Bellei constituia într-adevăr o ascunzătoare ideală. Mi-am dat seama de asta imediat ce ea mi-a arătat întregul apartament. În afara vestibulului, a camerei în care dormisem, a bucătăriei și a băii, mai exista o încăpere, despre care Bella m-a asigurat că nimeni în afara ei nu mai avea cunoștință.

Pe peretele din spatele bibliotecii-bar se profila o ușă secretă. După ce a apăsat pe un buton, mobila grea s-a desprins de la locul ei și noi ne-am strecurat într-o odăiță strîmtă, în care nu se aflau altceva decît un pat de campanie, o masă și un scaun. Mi-am exprimat nedumerirea pentru faptul că, deși nu exista nici o fereastră, încăperea era destul de bine aerisită. Drept răspuns, Bella mi-a arătat un mic cămin, zidit în perete.

— Nu e o sobă, așa cum s-ar părea la prima vedere, ci o gură de aerisire. Coșul răzbate undeva, afară, în interiorul clădirii. Nu știu la ce i-a folosit această încăpere fostului proprietar al casei în urmă cu treizeci de ani, dar știu că ea va fi, pentru tine, o ascunzătoare excelentă. Asta, bineînțeles, numai în cazul că va fi nevoie de așa ceva.

— Îți mărturisesc, Bella, că mă atrage și am să-ți cer permisiunea s-o întrebuințez drept cameră de lucru.

— Foarte bine. Faci așa cum dorești. Nopțile vei fi însă numai al meu, murmură ea, înlănțuindu-mi gîtul cu brațele moi și catifelate.

Mi-am respectat promisiunea pe care mi-o făcusem mie însumi : aceea de a termina dosarul E. 20. Mă uimea ușurința cu care lucram, deși nu aveam la îndemînă absolut nici un fel de documentație. Am constatat, cu surprindere, că piesele întregului dosar se aflau înmagazinate în memoria mea și astfel finalul lucrării, pentru care cerusem răgaz directorului Institutului o săptămînă, se profila ca perfect realizabil.

Bineînțeles că la întreaga mea stare euforică și de bună dispoziție contribuise în mod substanțial dragostea și atenția cu care mă înconjura Bella. Niciciînd nu fusesem mai fericit în dragoste, niciodată nu întîlnisem o femeie mai potrivită aspirațiilor mele.

Și Bella își respectase promisiunea ei față de mine. Într-adevăr, nopțile eram numai al ei.

Preocupat de calculele și formulele mele științifice, absorbit de farmecul și dragostea Bellei, uitasem cu desăvîrșire dramaticele și imprevizibilele întîmplări prin care trecusem cu atît de puțină vreme mai înainte. Cît despre durerile de cap, halucinațiile și astenia depresivă, ele dispăruseră o dată cu intrarea mea în locuința „frumoasei necunoscute".

O mai numeam încă, în gînd, pe Bella așa cum o poreclisem în seara de la restaurantul motelului, întrucît, în ciuda faptului că acum îi eram atît de apropiat, ea continua să se învăluie într-un mister de nepătruns. Ce e drept, nici eu nu încercasem să dezvălui această taină, deoarece eram sigur că lucrul acesta ar fi deranjat-o enorm. Ori, în acele momente,

nu aveam nici un interes să stric bunele relații cu Bella pentru aflarea unor amănunte din viața ei, pe care le consideram de altfel lipsite de orice importanță.

Așa trecuseră, pe nesimțite, șapte zile de lucru intens și opt nopți de minunată dragoste.

Într-o după-amiază, în vreme ce savuram cafelele, i-am mărturisit Bellei că în seara aceea voi termina lucrarea. Cînd a auzit vestea, în primul rînd s-a bucurat ca un copil căruia îi dăruiești o jucărie mult dorită. Dar, imediat după aceea, am observat că o cuprinsese o tristețe neobișnuită pînă atunci la ea. Mai mult decît atîta ! Cînd a spălat ceștile de cafea, a spart una dintre ele.

— Asta aduce ghinion, a murmurat ea, vădit enervată.

— Nu, Bella ! Dimpotrivă ! Cioburile aduc noroc ! am încercat eu să o liniștesc.

Am intrat în ascunzătoarea mea, cu un ușor sentiment de neliniște, provocat de atitudinea vizibil schimbată a Bellei. Totuși, absorbit de ultimele calcule, am uitat de micul incident, ca și de tot ceea ce mă înconjura. Cînd am isprăvit de scris, am privit cu satisfacție finalul lucrării la care muncisem vreme de aproape un an de zile.

În timp ce fumam o țigară, mă gîndeam cum am s-o conving pe Bella să mă lase ca a doua zi dimineața să duc filele la Institut. Am făcut imediat legătura cu enervarea Bellei. Bineînțeles, acest fapt avea drept urmare arestarea mea imediată sub acuzația de a-l fi ucis pe doctorul Udrea. Ori tocmai acest lucru ea nu dorea să se întîmple.

Desigur, ar fi fost mult mai simplu să trimit ultimele file ale dosarului E.20 prin poștă, iar eu

să continui a mă ascunde în primitorul apartament al Bellei.

Nu puteam însă să fac așa ceva. Eram conștient de caracterul ultrasecret al întregii lucrări. Pe de altă parte, nu voiam să mă mai ascund, urmărit pe nedrept pentru o crimă pe care nu o săvîrșisem. Mă hotărîsem să înfrunt, orice se va întîmpla, confruntarea cu misteriosul meu dușman și denunțător, martorul presupusei crime. Dacă voi izbîndi și declarațiile mele sincere vor fi apreciate ca atare de miliție— deși toată întîmplarea părea neverosimilă, frizînd chiar absurdul — desigur că primul lucru pe care l-aș fi făcut era reîntoarcerea lîngă cea mai dragă ființă pe care o întîlnisem în viața mea.

Și astfel, urmărindu-mi șirul gîndurilor, mi-am amintit de Bella.

Era tîrziu, aproape de unsprezece seara. De obicei, la această oră îmi făcea o mică vizită, aducîndu-mi cina la masa de lucru. Am deschis ușa secretă și am apăsat pe butonul care punea în mișcare biblioteca-bar.

În camera Bellei era întuneric. Ciudat! Unde putea să fie la ora asta? Niciodată, de cînd eram împreună, nu se mai întîmplase un asemenea lucru.

Am vrut să răsucesc comutatorul, pentru a face lumină în încăpere, cînd am observat o rază ce răzbătea pe sub ușa de la bucătărie. Așadar, Bella se afla acolo. Probabil că pregătea cina. Am deschis ușa și am rămas înmărmurit în pragul ei.

În dreptul aragazului, ale cărui ochiuri pîlpîiau încă, zăcea lungită, cu fața la podea, Bella. Un fir de sînge i se prelinsese de la ceafă, pătîndu-i frumoasa rochie de casă, vernil. Pe dușumea, în apropierea ei, se afla un cuțit.

Îmi dădeam seama de oribila realitate și totuși nu eram în stare să fac un pas mai departe.

Bella, frumoasa necunoscută, ființa pe care o adoram din tot sufletul meu, fusese asasinată în modul cel mai mîrșav cu putință.

Probabil că folosindu-se de chei potrivite, criminalul se strecurase pe nesimțite în casă. Preocupată de prepararea cinei, Bella nu auzise pașii săi sau își închipuise, chiar dacă auzise un zgomot, că sînt eu. Poate chiar rostise obișnuitele ei cuvinte de dragoste pe care mi le adresa, cu atîta gingășie, ori de cîte ori mă apropiam de ea. Așadar, presimțirile ei se adeveriseră ! Dar cine putea fi asasinul ? Cine altul decît acest blestemat domn X, care mă urmărea cu atîta înverșunare !

Pentru ce o omorîse pe Bella ? Din gelozie ? Aflase oare de dragostea ei pentru mine ? Bella nu-mi mai spusese absolut nimic despre el din seara cînd sosisem în apartamentul ei.

Toate aceste gînduri îmi trecuseră, cu iuțeala fulgerului, prin minte, în timp ce priveam îngrozit ceea ce mi se arăta înaintea ochilor.

Orice persoană care se atașa de mine avea, în cele din urmă, un sfîrșit înfiorător. Parcă eram blestemat ! Acum puteam să fiu acuzat de o nouă crimă.

„Dar dacă asasinul se afla încă aici, în apartament, ascuns în umbră, gata să mă lovească și pe mine ?“

Nu mi-am isprăvit bine gîndul și am auzit, în spatele meu, trosnind parchetul. Instinctiv m-am ferit, înclinîndu-mi capul într-o parte, ceea ce a avut darul să atenueze oarecum lovitura puternică ce îmi era destinată. Totuși, agresorul reușise să mă

izbească în tîmplă cu un obiect solid, poate chiar statueta de bronz ce își avea locul obișnuit pe unul din rafturile bibliotecii-bar.

Atacul neașteptat avusese darul să mă surprindă, iar lovitura îmi cauzase o durere violentă care îmi paraliza orice mișcare. M-am prăbușit, gemînd, în pragul ușii. Așteptam îngrozit un nou atac, în vreme ce simțeam că-mi pierd cunoștința.

*

Un miros de fum înecăcios îmi îngreuia respirația. Am deschis ochii și am încercat să-mi amintesc unde mă aflu și ce se întîmplase cu mine. Apoi, deodată, am înțeles ce se petrecea. Apartamentul Bellei era în flăcări. Criminalul mă crezuse și pe mine mort și voise să șteargă urmele fărădelegilor sale. Desigur, explozia buteliei de aragaz mă trezise din leșin și-mi aruncase trupul în camera Bellei.

A încerca să mai intru în bucătărie era o nebunie. Trebuia însă să-mi salvez, cu orice preț, ultimele file ale dosarului E. 20.

M-am ridicat greu de pe podea și, împleticindu-mă ca un om beat, m-am îndreptat spre biblioteca-bar. Am încercat zadarnic să pun în mișcare mecanismul. Am zgîlțîit mobila cu toată forța de care mai eram capabil, dar mi-a fost imposibil. Întregul mecanism fusese blocat. Nu îmi rămînea altceva mai bun de făcut decît să părăsesc, în cea mai mare grabă, apartamentul Bellei, pînă nu era prea tîrziu.

Alarmați de explozie, mai mult ca sigur că ceilalți locatari ai casei și vecinii vor veni dintr-un

moment într-altul la subsol și vor încerca să stingă incendiul. Ori acum, cînd prețioasele file rămăseseră închise în camera secretă, nu trebuia să mă întîlnesc cu nimeni, nu mai avea nici un rost să mă predau miliției.

Vor descoperi, fără îndoială, cadavrul carbonizat al Bellei și voi fi acuzat de o nouă crimă. Nimeni nu va mai sta să asculte explicațiile mele. Mă vor considera un nebun, un criminal sadic, mă vor judeca și condamna fără nici o șovăire.

Da, trebuia să fug cu orice preț. Să mă ascund într-un loc unde puteam să-mi adun în liniște gîndurile răvășite, să meditez asupra hotărîrilor ce urma să le iau pentru viitor.

Odată ajuns în vestibul, am urcat treptele și am ieșit în grădină. Era și timpul. Glasuri alarmate se auzeau la ferestrele caselor. Dinspre stradă se apropiau zgomote de pași și fluierul prelung al unui milițian. M-am strecurat, de parcă aș fi fost cu adevărat un criminal, de-a lungul zidului protejat de umbra iederei care acoperea întreaga clădire. Am ajuns la un gard de lemn. M-am ridicat în mîini și, adunîndu-mi ultimele puteri, l-am escaladat într-o clipă.

Am avut noroc. Dintr-o privire, cu tot întunericul ce domnea în jur, mi-am dat seama că din curtea în care mă aflam se putea ieși pe o stradă învecinată. Am pornit într-acolo, gîtuit de emoție și aproape sfîrșit de oboseală.

N-am întîlnit pe nimeni în drumul meu. Capul îmi vîjîia cumplit și simțeam usturimea rănii sîngerînde de la tîmplă. Ar fi trebuit să mă îngrijesc, să-mi pansez rana. Dar unde să mă duc? Acasă, la mine, în nici un caz nu mă puteam întoarce, pen-

tru că îmi imaginam că locuința era supravegheată de miliție. Atunci, încotro ?

Nu știu dacă s-a mai întîmplat și altcuiva ca în momentele cele mai dificile ale vieții să se lase condus la voia întîmplării de șoapta tainică a destinului. Pentru că, deocamdată, nu eram în stare să raționez, am pornit fără nici o țintă precisă, să colind străzile.

Cît am umblat așa ? Nu-mi mai simțeam picioarele, de parcă aș fi avut plumb în ele. Ocolisem locurile luminate, mă furișam în umbra gardurilor, în întuneric, ca un lup hăituit de vînători. Duceam cu mine povara a două crime absurde, a unor întîmplări răscolitoare care puteau să mă ducă în pragul nebuniei.

Cînd geana zorilor încerca să străpungă bezna nopții, m-am oprit în fața unei porți, dincolo de care se profila umbra unei grădini de o neasemuită frumusețe. În casa din fundul grădinii, la una din ferestre, licărea o luminiță.

Cine se afla, la ora asta, în locuința doctorului Dorin Udrea ?

MISIUNEA CĂPITANULUI TOMESCU

Nu știu dacă veți fi de aceeași părere cu mine, dar nimic pe lume nu stîrnește un mai mare entuziasm în sufletul meu decît o plimbare printr-una din nenumăratele grădini publice ale Bucureștiului, într-o admirabilă dimineață de mai.

Frumusețea, coloritul și diversitatea peisajelor te inspiră la pictură, la poezie sau la muzică. Și, bineînțeles, dacă ai vîrsta mea, ai toate șansele să devii un îndrăgostit romantic, gata să presari cu flori urmele pașilor iubitei pe aleile însorite ale parcului.

Aceasta era starea mea de spirit în ziua aceea, cînd am ajuns la serviciu și am urcat treptele scării pînă la etajul trei, unde se afla biroul, fredonînd ultimul succes al unei cunoscute interprete de muzică ușoară.

L-am găsit pe bunul meu prieten, locotenentul Mareș, răsfoind cu interes deosebit o carte. Mi-am aruncat, în treacăt, privirea și am rămas oarecum surprins de titlul ei : „Magie sau știință ?"

În timp ce îngrijeam de vestita mea colecție de plante agățătoare, „negriciosul" mi-a fluturat cartea pe dinaintea ochilor și mi-a spus :

— Colega, iată o carte deosebit de interesantă ! Merită s-o citești și tu ! Numai să ai timp.

— De ce ?

— O să cam trebuiască să amîni lectura particulară pentru altă dată, tovarășe căpitan Dan Tomescu, glumi Mareș, făcîndu-mi strengărește cu ochiul.

— Nu prea înțeleg !

— Explicații mai amănunțite vom afla imediat de la tovarășul colonel. Ne așteaptă.

*

Colonelul de securitate Adrian Manea urmărea amuzat rotocoalele alb-albăstrii ale fumului țigării așezată pe scrumieră. Deoarece medicul îl sfătuise să nu mai fumeze, colonelul găsise o soluție ingenioasă, care îi satisfăcea oarecum pasiunea, fără a-l îndepărta definitiv de ea. Aprindea țigara, trăgea cu nesaț un fum, două, apoi o așeza pe marginea scrumierei de bronz și urmărea rotocoalele pînă ce scrumul ajungea la filtru. Acest „ritual" se petrecea și acum cînd intrasem în biroul său.

— Luați loc !

Instalați comod în fotoliile de piele, așteptam cu nerăbdare încredințarea noii noastre misiuni.

Dintr-un sertar al biroului, colonelul scoase un dosar alb pe care scrise cu cerneală roșie, caligrafic : „Dosarul E.20". Apoi aprinse o nouă țigară.

În vreme ce așteptam, nerăbdători, să auzim despre ce e vorba, mă gîndeam că eu nu aveam la activul meu dosare mai deosebite. Unele dintre ele se desfășuraseră după calapoade obișnuite. Același gen de infractori, aceleași metode folosite de ei, încît uneori, fără să fii deosebit de perspicace, puteai deslușî cu destulă ușurință datele acțiunii urmărite. Alteori, însă, labirintul așa de încîlcit al enigmei

ce urma să fie dezlegată era presărat cu cele mai neașteptate probleme, a căror soluționare îmi cereau pe lîngă reflecții îndelungate și o cunoaștere aprofundată a unor noțiuni din cele mai variate domenii. Presimțeam că mă aflu din nou în fața unui asemenea caz și deci nerăbdarea mea, ca și a lui Mareș, era pe deplin justificată.

După ce își verifică niște însemnări din carnețelul său cu scoarțe vișinii, colonelul Manea începu să ne dea explicațiile referitoare la dosarul E.20 :

— În urmă cu aproape un an de zile, inginerul electronist Constantin Constantinescu, salariat al Institutului de cercetări electronice, a prezentat ministerului respectiv proiectul unei lucrări de o deosebită importanță pentru economia țării noastre, privind creșterea rapidă a vegetalelor, metodă necunoscută pînă acum, nicăieri în lume, dar rîvnită de toți. Desigur, în unele cazuri, spionii au reușit să afle cîte ceva despre diverse invenții sau date economice secrete și nu-i de mirare acest lucru, în condițiile în care nu rareori multe persoane află despre acestea înainte de a se aproba definitivarea unor cercetări sau lucrări.

În ceea ce privește cazul nostru, situația nu este aceeași și tocmai pentru acest motiv apar foarte ciudate cele ce s-au întîmplat.

Pentru garanția apărării secretului lucrărilor, în afara inginerului, numai un singur specialist era la curent cu evoluția lor : colegul dumneavoastră, maiorul inginer, biochimist, Șendroiu.

Și cu toată această măsură de precauție, ca și altele pe care le-am luat, întreaga lucrare efectuată pînă în prezent de inginerul Constantinescu, mai

puțin soluția finală, a fost capturată de o agentură de spionaj.

Dar iată cum am descoperit acest lucru.

Acum trei săptămîni s-a desfășurat într-un oraș din occident un congres internațional în cursul căruia s-au dezbătut problemele actuale ale biochimiei.

La întoarcerea în țară, specialiștii, care au făcut parte din delegația noastră, au prezentat într-o ședință, celorlalți tehnicieni ai noștri, referatele principale ale congresului. Spre stupefacția unuia dintre ei, Șendroiu, un referat era copia fidelă a lucrărilor dosarului E.20. Bineînțeles, ne-am sesizat imediat asupra acestei stranii similitudini de idei, care nu poate avea o altă explicație decît aceea că ne aflăm în fața unei evidente probe de spionaj economic. Faptul este cu atît mai grav cu cît, pentru patentul inovației, se acorda, țării respective, un premiu în valoare de un milion de dolari.

Iată ce ne-a determinat să intrăm imediat în acțiune. Trebuie să apărăm lucrările finale ale dosarului E.20, astfel ca ele să constituie, în cele din urmă — așa cum e firesc și drept să fie — o descoperire cu caracter economic, aparținînd numai țării noastre.

Desigur, la prima vedere am fi tentați să credem în neverosimilul faptului. Cine ar fi putut dezvălui, cu atîta precizie — matematică aș putea spune — secretul lucrării ce formează dosarul E.20? Aș înclina să cred că maiorul Șendroiu nu poate fi pus în discuție. Directorul Institutului este singurul care știe de existența dosarului, a biroului special unde e depus, dar nu știe ce anume conțin lucrările. Deci alte persoane, în afara inginerului Constantinescu,

nu mai cunosc conținutul documentelor dosarului. M-ați urmărit cu atenție ?

— Da, tovarășe colonel.

— Ce părere aveți ?

— Cazul e deosebit de interesant, mă pasionează. Sînt fericit că ne-ați ales, pe mine și pe prietenul meu Mareș, pentru elucidarea lui. Dacă-mi permiteți, aș vrea să vă pun cîteva întrebări.

— Bineînțeles. Te ascult.

Colonelul își aprinsese o nouă țigară și urmărea satisfăcut rotocoalele de fum. Cred că satisfacția era dublă, deoarece constatase pe fețele noastre interesul pe care-l stîrnise cazul relatat.

— Nu credeți că totul ar putea să fie o simplă coincidență ?

— Posibil, tovarășe căpitan. Dar la doi oameni, chiar dacă între ei există afinități, este imposibil să nu difere sistemul de gîndire și metoda. Așa după cum două persoane nu pot avea aceleași amprente. Și asta o știi tot așa de bine ca și mine.

— Fără îndoială, în materie criminalistică așa stau lucrurile.

— Și nici în domeniul științific nu poate exista o similitudine perfectă ! Ori, în cazul nostru, ea apare în chip surprinzător. E ca și cînd cineva ar fi copiat, cu hîrtie de calc, gîndurile inginerului Constantinescu. Trebuie să recunoașteți că așa ceva e imposibil.

— Sînt de aceeași părere. Și totuși imposibilul acesta s-a produs. Rămîne deci existența unei posibilități oarecare, ce n-o cunoaștem încă.

— Lucrările dosarului E. 20 sînt în deplină siguranță ?

— Veți constata chiar voi că sistemul de securitate e perfect conceput. Nimeni, în afară de maiorul Șendroiu, nu putea pătrunde în biroul unde inginerul Constantinescu a lucrat sau și-a transcris lucrările.

— Atunci nu rămîne decît o supoziție : cel care a trădat secretul nu poate fi decît inginerul, și în acest caz nu considerați potrivită împiedicarea lui de a continua, mai departe, lucrările ?

— Sînt de părere contrară acestei opinii. Deoarece inginerul Constantinescu lucrează acum la finalul cercetărilor și calculelor sale, consider că trebuie să-l lăsăm să meargă pînă la capăt cu dosarul E.20. Știu, e riscant, dar nu avem de ales. Tocmai pentru că-i ultima carte ce trebuie jucată. Consider că nu avem altă soluție decît aceea de a merge la risc și de a putea, în acest fel, să încercăm să prindem măcar un fir din plasa pe care au urzit-o spionii. Lăsîndu-l pe inginerul Constantinescu să-și termine lucrările, adversarul va fi tentat să muște momeala și va rămîne cu convingerea că noi nu știm de existența lui.

— Aveți perfectă dreptate, tovarășe colonel. Dar, în cazul acesta, încotro urmează să ne îndreptăm atenția ? Numai asupra inginerului Constantinescu ?

— Evident că nu, răspunse colonelul, zîmbind enigmatic. Cercetările efectuate pînă în prezent au stabilit că inginerul e o fire ursuză, retrasă și ipohondrică. E un izolat, fără nici o legătură de dragoste sau familială. Un singur om se pare că îi este mai apropiat, un oarecare Dorin Udrea, medic psihiatru. Deocamdată, alături de inginerul Constantinescu, îl putem trece și pe el pe lista suspecților, deși acesta, cel puțin în aparență, e o fire asemănătoare ingine-

rului nostru. Acestea ar fi singurele lucruri pe care le cunoaștem pînă în prezent asupra dosarului E.20. Vă doresc succes, dragii mei !

Spunînd aceste cuvinte, colonelul Manea își aprinse o nouă țigară, surîzînd încrezător în posibilitățile noastre.

*

A doua zi, de dimineață, porneam amîndoi pe drumul spinos al neobișnuitei noastre misiuni.

Hotărîsem împreună ca Mareș să se ocupe de inginer, iar eu de doctorul Udrea.

Policlinica cu plată, unde funcționa doctorul, se afla pe o stradă situată în centrul orașului. În sala de așteptare, mirosind a bradolină și tinctură de iod, am găsit o mulțime de lume. Ceea ce m-a mirat a fost faptul că majoritatea pacienților nu așteptau la ușa cabinetului lui Udrea, deși aflasem că e un profesionist de prima mînă.

O soră medicală, nostimă și durdulie, distribuia bonurile de ordine și completa chitanțele pacienților. Cînd am ajuns în fața ei, i-am spus cu o voce obosită și tărăgănată — aproape să nu mi-o mai recunosc nici eu — că doresc să merg la doctorul psihiatru.

Femeia a cercetat mai întîi un registru voluminos, apoi m-a cercetat cu privirea din cap pînă în picioare și m-a întrebat :

— Cine v-a recomandat ?

— Nimeni ! am ridicat eu din umeri. Nu am știut că la policlinici trebuie să ai o recomandație specială.

— Ați spus că vreți să mergeți la doctorul Udrea.

— N-am spus așa ceva ! am protestat eu. Vreau să fiu examinat de un medic psihiatru.

— Întocmai. Singurul nostru medic specialist în probleme de psihiatrie e domnul doctor Udrea și dînsul nu primește, în general, decît pe bază de recomandație.

— Ia te uită ! am exclamat eu furios. De cînd ascmenea metode de lucru cu pacienții ? Doar nu e medic particular ! Am să mă plîng la Ministerul Sănătății !

Sora tocmai voia să-mi explice ceva, cînd ușa de la cabinetul pe care zărisem scris numele aceluia pe care-l căutam s-a deschis larg și o făptură mărunțică și caraghioasă — cel puțin așa mi s-a părut la prima vedere — îmbrăcată într-un halat de culoare verde, și-a făcut apariția.

— Ce se întîmplă aici, tovarășă soră ? De ce e atîta scandal, încît nu se poate lucra ? Ce dorește dumnealui ?

La această întrebare, întreaga asistență întoarse privirile spre mine, murmurînd dezaprobator. Ba una dintre doamnele aflate în sală spuse cu voce tare, amenințătoare :

— Oamenii ăștia ar trebui să fie internați, nu lăsați să umble brambura pe străzi !

M-am făcut că nu aud cele spuse și m-am adresat direct omulețului, fiind convins că el era personajul pe care-l căutam :

— Îl caut pe domnul doctor Udrea și dumneaei — am spus, arătînd-o acuzator cu degetul pe soră — nu are altceva mai bun de făcut decît să mă trimită la plimbare.

— Nu-i adevărat ! sări ca arsă doamna care intervenise și adineaori. Nu știe ce vorbește ! Tovarășa soră i-a vorbit cuviincios.

— Așa e ! întări-ră vreo cîțiva amatori de-a interveni în discuție, dovedindu-se totodată și zeloși apărători ai femeii durdulii.

Ochii doctorului — de o culoare imposibil de definit, dar extraordinar de pătrunzători — mă examinară timp de cîteva secunde, cu o deosebită atenție. Nu puteam ghici ce impresie îi făcusem și nici ce gînduri se ascundeau îndărătul pupilelor sfredelitoare ca un burghiu, știu doar atît că încercînd să schițeze un surîs binevoitor și ocrotitor în același timp, rosti răspicat, așa ca să audă toată lumea care se afla acolo :

— Eu sînt doctorul Udrea. Poftiți în cabinet !

Proferînd încă amenințări, oamenii îmi făcură loc să trec spre cabinet.

Interiorul camerei de lucru al doctorului nu se deosebea cu nimic de-al altora, de același gen. Doar glastra, plină de garoafe roșii, sîngerii, așezată pe unul din colțurile biroului de stejar masiv, mi-a atras în mod deosebit atenția și asta deoarece era singurul lucru mai frapant în încăpere.

— Ia loc, te rog ! m-a trezit din meditație vocea doctorului.

M-am așezat pe un fotoliu antediluvian, de altfel unicul în afara aceluia din dreptul biroului, pe care stătea acum doctorul Udrea față în față cu mine.

— Ce doriți, domnule ?

— O consultație, evident.

— Sînteți într-adevăr bolnav ?

Nu mi-a plăcut această întrebare. Vocea doctorului suna parcă batjocoritor.

— Bineînțeles că sînt bolnav ! Altfel de ce aș mai fi venit la dumneavoastră ?

Vorbeam din nou cu vocea obosită și tărăgănată, iar cu mîinile gesticulam în neștire, căutînd să-l derutez, dar mai ales să-i creez impresia că are de-a face cu adevărat cu un astenic.

Doctorul Udrea continua să mă iscodească cu privirea. Apoi s-a ridicat brusc de pe fotoliu și a tras jaluzelele celor două ferestre din încăpere. În cameră s-a așternut întunericul. Am auzit vocea lui, sacadată :

— Vă sperie întunericul ? Aveți oroare de el ?

Nu prea știam ce să răspund. În fine, m-am decis :

— Cîteodată.

Fascicolul unei lumini orbitoare mi-a încadrat fața și m-a făcut să clipesc din ochi, instinctiv, de cîteva ori.

— Dar acum ? Vă supără lumina ?

Mi-am dat seama că mă supunea unor șocuri pentru a-mi urmări reacțiile și a constata dacă eram într-adevăr bolnav sau nu. Trebuia să-mi joc rolul cît mai bine.

Fără îndoială, omul aflat în întuneric nu era de loc un adversar de disprețuit. Din anchetator, mă transformase în anchetat.

— Stingeți lumina ! am urlat cît am putut, și bănuiesc că m-au auzit și pacienții din sala de așteptare.

— Ridicați-vă ! am auzit din nou glasul lui Udrea, ca o poruncă.

Lumina orbitoare a dispărut lăsînd locul unei alte lumini roșietic-violete, odihnitoare, îmbietoare

la somn și la visare. Atunci s-a petrecut un lucru foarte straniu. În semiîntunericul camerei distingeam cu greu silueta lui Udrea, în schimb îi zăream perfect ochii. Ochii aceia fără culoare, dar deosebit de pătrunzători îmi răscoleau întreaga ființă. Aveam senzația certă că încearcă să-și impună voința, să mă domine, să mă prefac într-o jucărie pe care s-o manevreze după bunul lui plac. Mi-a trecut prin gînd volumul „Magie sau știință ?", apoi au început să defileze prin fața ochilor mei, ca pe ecranul unui cinematograf, figurile colonelului Manea și a locotenentului Mareș, colecția mea de plante agățătoare, ba chiar și ultima cercetare dintr-o anchetă pe care o dusesem cu bine pînă la capăt.

Era vis sau realitate ? Vorbeam cu voce tare, sau erau numai gîndurile mele ?

Nu reușeam de loc să-mi dau seama. Mă cuprinsese o toropeală ciudată și amețitoare.

Nu știu cît a durat senzația acestei plutiri în neant. Pe neașteptate, m-am trezit din nou în fotoliul antediluvian, față în față cu doctorul Udrea. Jaluzelele erau ridicate și razele soarelui scăldau camera într-o lumină plăcută.

— Sînteți perfect sănătos, domnule ! Nu găsesc nimic suspect. Vă rog să consultați și alți specialiști pentru a vă convinge că rostesc adevărul. Sînt sigur că și confrații mei vor fi de aceeași părere.

Înțelegeam că vizita la doctorul Udrea se încheiase. M-am ridicat din fotoliu. O ușoară senzație de amețeală îmi stăruia în corp, dar mai ales în creier. Eram profund nemulțumit. Fără îndoială că prima dispută cu adversarul acesta de temut sfîrșise cu o decepționantă înfrîngere pentru mine.

Numai cine-l cunoaște bine, așa ca mine, pe locotenentul Mareș știe cît de ambițios și tenace poate fi acest mărunțel bronzat și cu părul cîrlionțat în inele. Și totuși rezultatele cercetărilor lui asupra vieții și relațiilor inginerului electronist Constantin Constantinescu erau lipsite de amănunte senzaționale sau revelatoare în problema pe care împreună pornisem s-o elucidăm.

Așezați la o masă, dintr-o frumoasă cofetărie centrală, ne delectam cu cîte o citronadă și savuram pe îndelete două delicioase prăjituri, împărtășindu-ne reciproc constatările noastre de pînă atunci.

— Inginerul meu duce o viață nemaipomenit de simplă, spune Mareș, cu o mimică deznădăjduită. Rapoartele colaboratorilor mei sînt cît se poate de derutante. Nici o rudă, nici o vizită, nici un spectacol măcar ! Viața lui se desfășoară aproape numai între Institut și domiciliu. Telefonul e ținut sub observație de la începutul cercetărilor. În urmă cu două săptămîni, tovarășul colonel a solicitat și a obținut aprobarea tovarășului procuror șef pentru interceptarea convorbirilor inginerului Constantinescu. Dar telefonul nu a sunat nici măcar o singură dată. Nu știu la ce-i folosește, deși plătește abonamentul cu regularitate.

— Dar relațiile dintre el și doctorul Udrea ?

— E clientul doctorului de aproape un an de zile. Ei și ? Asta, după părerea mea, nu spune mai nimic. E absolut normal ca un om, cu o viață atît de ciudată și de retrasă, să sufere de astenie și e tot atît

de firesc să consulte, din cînd în cînd, un doctor de talia lui Udrea, spre a-și găsi vindecarea. Apropo de doctor ! Spune-mi, ce impresie ți-a făcut ?

— Îți mărturisesc, cu toată sinceritatea, că la prima noastră întîlnire am suferit o înfrîngere totală.

— Ce vrei să spui ?

I-am povestit, cu lux de amănunte, vizita mea la policlinică. Cînd am ajuns la pasajul în care, pentru o clipă sau pentru mai multe, îmi păruse că plutesc între vis și viață, m-a oprit și m-a întrebat cu deosebită îngrijorare :

— Poți să-ți reamintești, cu exactitate, imaginile care ți-au apărut pe dinaintea ochilor în momentul cînd spui că în semiîntunericul încăperii nu ai mai zărit decît ochii doctorului Udrea ?

Am murmurat, încurcat :

— Tocmai asta e, că nu-mi pot aminti absolut nimic.

— Nu se poate ! Trebuie să faci un efort. Gîndește-te bine. Concentrează-te.

— Imposibil ! Din acel moment și pînă m-am pomenit din nou așezat pe fotoliu nu știu ce s-a întîmplat cu mine.

Aproape simultan ne-a venit în minte volumul „Magie sau știință ?".

— Nu crezi că...

— Sînt aproape convins.

— Dar cum am putea dovedi ?

— Trebuie să ni se ivească această ocazie.

— Asta numai cînd doctorul va lua din nou legătura cu inginerul. Vom verifica „pe viu" dacă sînt înțeleși între ei, adică lucrează mînă în mînă, sau numai unul dintre ei e în culpă.

— Exact !

— Și totuși nu-mi vine să cred că într-o afacere atît de complicată e amestecat un singur om, oricare ar fi el dintre cei doi urmăriți.

— Și eu sînt sigur că avem de-a face cu o rețea.

Lupta de-abia începuse, dar se anunța grea și anevoioasă. În meseria noastră nu călcăm niciodată peste drumuri așternute cu petale de trandafiri.

*

Locotenentul Mareș alergase într-un suflet pînă în biroul meu.

— Sfinxul a vorbit !

Aproape că i-am smuls din mînă hîrtia pe care mi-o întindea, în vreme ce fața lui Mareș radia de fericire.

Am parcurs, de cîteva ori, stenograma ce cuprindea înregistrarea fidelă a convorbirilor telefonice din zorii zilei de patru iunie dintre doctorul Udrea și pacientul său, inginerul Constantinescu :

„— Alo !

— Da.

— Iartă-mă că-ți telefonez atît de matinal. Cum te simți astăzi ?

— Bine.

— Mă bucur. Aș vrea să încercăm experiența. De acord ?

— Cînd ?

— După-amiază.

— Acolo ?“

Aici stenograma se sfîrșea. Cerîndu-i lămuriri suplimentare, Mareș dădu din umeri.

— Asta e tot ! Întrebarea inginerului a rămas fără răspuns. Imediat s-a auzit declicul telefonului care chemase. La puțin timp a așezat receptorul în furcă și inginerul. Probabil că erau înțeleși dinainte asupra locului și orei întîlnirii.

— De unde s-a telefonat ?

— Bineînțeles că de la policlinică. Doctorul Udrea nu are telefon la domiciliu.

Mareș rămase pe gînduri :

— Oare despre ce experiență poate fi vorba ?

— Nu-mi pot da nici eu seama. Va trebui, cu orice preț, să aflăm. Intri tu, primul, în acțiune.

— Spune-mi, ce am de făcut ?

— Îl vei urmări pe Udrea. Eu mă voi ocupa de inginer.

— Facem „schimb de locuri", tovarășe căpitan, ca la fotbal !

— Cam așa ceva. În orice caz, pe mine doctorul mă cunoaște. Cred că i-a rămas întipărită figura mea de la întîlnirea din policlinică. Faptul că nu a fost prea vorbăreț la telefon îmi dă de gîndit. Dacă...

Am rămas dus pe gînduri.

— Ce-ați vrut să spuneți ?

— Că m-am purtat exact ca un începător. Am săvîrșit atunci o mare greșeală, pe care acum o regret din suflet, dar... e prea tîrziu. Cred că m-am deconspirat.

— Oricît ar fi de redutabil acest doctor Udrea, mie mi se pare exagerat ceea ce bănuiți. Doar ați avut permisiunea tovarășului colonel să acționați în în acest mod.

— Într-adevăr, urma să verific, cu propriile mele simțuri, ipotezele pe care le clădisem. Mă rog, ce-a

fost, a fost. Vorba românului : „Mortul de la groapă nu se mai întoarce".

— Nu se știe niciodată, tovarășe căpitan ! mă încurajă Mareș.

Cuvintele acestea, pe care atunci le-am ascultat cu indiferență, aveam să mi le amintesc ceva mai tîrziu, cînd le-am dat toată importanța cuvenită, iar pe simpaticul meu colaborator l-am învestit cu o calitate nebănuită pînă atunci : aceea de profet.

Deocamdată era necesar să trecem la acțiune. Mi-am pregătit automobilul de serviciu și l-am parcat în apropierea locuinței inginerului. Locotenentul Vîlsan a primit misiunea să-l urmărească pe Constantinescu imediat ce acesta va ieși pe poarta Institutului. Legătura o țineam prin radio, bineînțeles și cu Mareș, care acționa concomitent cu noi, supraveghind locuința lui Udrea, în vreme ce un alt subaltern urmărea mișcările doctorului la policlinică.

Așadar, îmi luasem toate măsurile de precauție, ținînd seama de forța redutabilă a adversarului.

Pînă la ora prînzului nu s-a petrecut nimic deosebit. Legătura noastră prin radio a funcționat normal, dar scurtele conversații s-au redus la banalele și obișnuitele formule prin care ne confirmam reciproc faptul că „subiecții noștri" nu intraseră încă în acțiune.

Pe la ora douăsprezece, subalternul lui Mareș ne-a înștiințat că doctorul se îndrepta spre casă. Cînd am fost siguri că aceasta era direcția, i-am comunicat să înceteze urmărirea și să-l „predea" lui Mareș, fapt care s-a și petrecut cu douăzeci de minute mai tîrziu. Chiar în acel moment, Vîlsan mi-a atras atenția că inginerul a părăsit Institutul și, după părerea lui, se află într-o stare de extremă

surescitare. Am urmărit cu multă curiozitate drumul parcurs de inginer. După ce a intrat și a ieșit, la scurt interval, din două restaurante, s-a hotărît să se îndrepte spre un cinematograf.

Acest lucru nu m-a surprins, ca pe ceilalți colaboratori. Mi s-au confirmat astfel informațiile lui Vîlsan cu privire la nervozitatea excesivă a inginerului.

Nici faptul că a părăsit sala imediat după jurnalul de actualități nu a constituit pentru mine o surpriză.

— E într-o agitație permanentă, transmitea Vîlsan. Se uită tot timpul la ceas și nu se hotărăște încotro s-o apuce.

— Continuă urmărirea !

— Am înțeles !

De-abia pe la orele patru după-amiază, Udrea s-a hotărît să plece de acasă. După cum mi s-a raportat, nu luase cu sine nimic deosebit, în afara unei serviete enorme. Ceea ce îl frapase pe Mareș fusese neobișnuita ținută vestimentară a doctorului.

— E îmbrăcat într-un mod foarte caraghios, aș putea spune chiar oribil. Poartă un costum galben-violet, strident, deosebit de bătător la ochi.

Urmărirea doctorului Udrea nu i-a dat nici un fel de bătaie de cap lui Mareș, întrucît omul a parcurs pe jos o distanță relativ scurtă.

— Ce naiba caută la cimitirul Ghencea ? a comunicat Mareș, pe la orele patru și cincisprezece minute.

Chiar în acel moment, Vîlsan mi-a comunicat că inginerul Constantinescu s-a urcat, de la stația liceului Lazăr, în tramvaiul 3.

— Oprește urmărirea ! i-am ordonat lui Vîlsan. Misiunea dumitale s-a terminat.

Acum eram sigur de locul întîlnirii celor doi, așa că am părăsit postul meu de pîndă. Un sfert de oră mai tîrziu, bănuielile mele erau confirmate. Inginerul a coborît din tramvai și a dat să intre pe poarta cimitirului, dar s-a răzgîndit, întrucît l-a întîlnit pe doctor. Am observat că tensiunea nervoasă a inginerului nu scăzuse, întrucît l-a salutat pe prietenul său cu multă răceală. Celălalt, în schimb, era deosebit de volubil și părea foarte mulțumit de revedere.

Căutam să-mi imaginez ce fel de experiență urmau să facă împreună, dar nu găseam nici un răspuns potrivit întrebărilor ce mă frămîntau.

Au continuat drumul pe jos pînă la capătul liniei de tramvai și abia acolo s-au urcat în autobuzul ce ducea spre una din comunele din apropierea Bucureștiului.

Eram din ce în ce mai intrigat, dar preferam să mă ascund în continuare și să-i urmez de la mare distanță, lăsîndu-l pe Mareș să-i însoțească chiar și în autobuz.

La un moment dat, în vreme ce străbăteam comuna Ștefănești, am auzit pe unda de recepție apelul locotenentului :

— Tovarășe căpitan, mă auziți ?

— Da.

— Mă aflu la capătul liniei autobuzului. Au coborît acum cîteva minute și se îndreaptă, pe o potecă lăturalnică, spre o pădure situată cam la doi kilometri de marginea nordică a satului Ștefănești. Am studiat harta și — după cîte îmi dau seama — în apropierea pădurii e și un lac destul de întins. Cred

că şi-au ales acest loc deoarece e destul de pustiu şi de retras şi nu prea cutreierat de oameni. Ce fac în continuare ?

— Aşteaptă-mă acolo unde te afli ! Voi veni în cea mai mare viteză.

Am apăsat pe accelerator şi am străbătut distanţa într-un timp record. Pe drum mi-am făurit şi un plan de acţiune. La punctul indicat, l-am zărit pe locotenent.

— Dragul meu, îţi mulţumesc ! Acum fii bun şi preia maşina, pînă ce mă întorc.

— Am înţeles !

— Continuăm să ţinem legătura prin radio.

Înainte de-a mă îndepărta de Mareş, mi-am aruncat privirea, cu îngrijorare, pe cer. Nori plumburii se profilau ameninţători, prevestind o ploaie straşnică. În depărtare se zăreau luminile fulgerelor şi se auzeau bubuiturile înfundate ale tunetelor.

Am pornit pe potecă, unde, cu cel mult un sfert de oră înaintea mea, se avîntaseră şi ceilalţi. Cu cît înaintam, cu atîta mi se părea mai de neînţeles şi mai stranie comportarea urmăriţilor. De ce se afundau în pustietatea asta şi în ce scop ?

În curînd aveam să constat că exact în momentul cînd parcursesem doi kilometri, în partea stîngă a drumului, se ivise pădurea de care-mi vorbise Mareş. Poteca mergea însă paralel cu pădurea şi se îndrepta către marginile unui lac, ale cărui ape le zăream unduindu-se în bătaia vîntului.

Noroc că m-am oprit şi am avut inspiraţia să mă arunc la pămînt. La cel mult o sută de metri depărtare de mine am zărit hainele galben-violete ale doctorului Udrea.

Din locul unde mă aflam nu izbuteam să deslușesc ce anume se petrecea pe marginea lacului. Dacă însă mă întorceam o bucată de drum, pe poteca, și intram în pădure, aș fi reușit ca la adăpostul copacilor și al desișurilor să mă strecor mult mai aproape de ei și să aflu astfel cu ce anume experiență se îndeletniceau.

M-am furișat cu multă prudență, pînă ce am reușit să intru în pădure. Din cauza norilor, întunericul începea să cuprindă locurile mult mai devreme decît ar fi fost normal. Am profitat de această situație, apropiindu-mă cu îndrăzneală de locul unde se aflau doctorul și inginerul, avînd grijă să întrerup provizoriu legătura prin radio cu Mareș.

În sfîrșit, am ajuns într-un loc favorabil intențiilor mele. Acum îl zăream bine pe inginer, deoarece era așezat cu fața spre pădure. Chipul îi era transfigurat. Privea, din cînd în cînd, cadranul unui ceas, în vreme ce în mîna dreaptă ținea o seringă. În iarbă, la picioarele lui, deslușeam cu destulă greutate corpul mic și pîntecos al doctorului Udrea.

Scena era deosebit de stranie și mi-ar fi părut chiar neverosimilă dacă nu aș fi văzut-o cu ochii mei.

Picături mari de ploaie se abătură cu zgomot peste frunzele copacilor. Un fulger lumină pentru o clipă zarea și o plesnitură puternică zgudui împrejurimile.

Ca lovit de trăsnet, inginerul Constantinescu rămăsese locului, privind cu ochii holbați și fața crispată spre pămînt, acolo unde zăcea nemișcat doctorul.

Aș fi dat orice să pricep ce se petrecea în luminișul din marginea lacului, dar deocamdată trebuia să stau în continuare ascuns, mulțumindu-mă doar să-i urmăresc cu privirea.

Deodată, inginerul o rupse la fugă pe potecă, îndărăt, către stația de autobuz. Celălalt nici nu se clinti din iarbă, cu toate că ploaia se înteţise şi biciuia cu furie pămîntul încins peste zi de razele soarelui.

Nu mă hotărîsem încă ce aveam de făcut. Să-l urmăresc pe inginer sau să mă apropii de locul unde se afla doctorul ? Am ieşit pe potecă şi am ales prima variantă. Dar inginerul alerga ca un disperat şi de-abia reuşeam să mă ţin după el.

Atunci mi-am amintit de Mareş. I-am comunicat cu voce şoptită să urmărească persoana care va ieşi de pe potecă, la şosea, în vreme ce eu mă gîndeam să mă ocup mai îndeaproape de doctor. Am pornit, deci, înapoi spre lac.

Oare mă înşelasem atît de mult în aprecierile mele asupra celor două personaje ? La începutul urmăririi eram convins că doctorul îl atrăgea într-o cursă pe inginer. Eram aproape sigur de nevinovăţia acestuia din urmă, socotindu-l drept o victimă a doctorului, asupra căruia planau cele mai multe din bănuielile mele. Şi iată că, acum, rolurile pe care le atribuisem celor doi păreau să se inverseze, pentru că începuse să-mi apară, din ce în ce mai clar, ipoteza unei crime : inginerul îl omorîse pe doctor.

„De ce ? În ce scop ?“ La întrebările acestea urma să găsesc, cît mai degrabă, un răspuns.

Ajunsesem în apropierea locului de unde privisem mai adineauri scena aceea stupidă, cînd am auzit în urma mea tropăiturile unor paşi grăbiţi. Cineva alerga, gîfîind. Am făcut un salt în desişul din marginea pădurii. Era şi timpul, deoarece pe potecă îşi făcuse din nou apariţia inginerul Constantinescu.

Mi-am făcut socoteala că era imposibil să fi străbătut, atît de repede, distanța de la lac pînă la stația de autobuz, oricît de bun alergător ar fi fost. Oare ce să se fi întîmplat ? Nu cumva Mareș pornise în întîmpinarea lui ? Nu era cu putință acest lucru, deoarece locotenentul nu obișnuia să încalce consemnul.

Inginerul a trecut ca o nălucă pe lîngă ascunzătoarea mea. M-am hotărît să-l urmăresc îndeaproape, dar, strecurîndu-mă cu deosebită prudență, am ajuns cu oarecare întîrziere într-un loc de unde puteam să disting ce se petrecea în marginea lacului.

Între timp, se întunecase de-a binelea, iar fulgerele erau din ce în ce mai rare. După zgomotele ce le-am auzit mi-am dat seama că inginerul aruncase ceva în apă. Un plescăit ca acela nu putea fi decît al unui corp cu greutate. Nu cumva inginerul încerca să șteargă urmele crimei pe care o înfăptuise, căutînd să se debaraseze de victimă ?

La lumina unui fulger l-am zărit întorcîndu-se pe potecă. Se împleticea în alergare, ca un om beat. S-a oprit, pentru o clipă, înfricoșat, în mijlocul drumului. Privirea îi era ațintită chiar spre copacul la adăpostul căruia mă ascundeam. Nu eram sigur dacă m-a văzut sau nu, dar din prudență m-am lipit și mai mult de trunchiul umed de ploaie. Nu voiam să mă descopere. Țineam foarte mult la acest fapt. Doream să-i creez impresia că nimeni nu știe ceea ce s-a petrecut pe marginea lacului, în pustietatea aceea.

Și-a continuat drumul, parcă mai cu prudență întorcînd din cînd în cînd capul în urmă, să se convingă dacă nu cumva e urmărit. Deocamdată însă eu nu aveam de gînd să fac așa ceva. M-am apropiat

cu pași repezi de locul crimei. Am aprins lanterna și în fascicolul de raze nu am văzut decît urma corpului doctorului în iarba udă. Doream să cercetez neapărat fundul lacului cu o echipă specială, dar bineînțeles că acum nu era momentul potrivit. Trebuia să-l urmăresc pe inginer. L-am înștiințat pe Mareș să nu-l oprească, iar eu am alergat cu o viteză pe care mi-ar fi invidiat-o orice alergător de semifond.

A fost cît pe-aci să mă ciocnesc de Mareș, care stătea ascuns în umbra unui gard, la cîțiva metri de șosea.

— Unde e ? l-am întrebat, gîfîind.

— În stația de autobuz !

— Mîine, pe lumină, vom avea nevoie de o echipă de scafandri.

Mareș m-a privit perplex.

— Pentru ce ? Unde e Udrea ?

— N-am vreme de explicații ! Trebuie să-l urmăresc pe inginer.

— Și eu ce fac ?

— Dă o raită pe la locuința doctorului Udrea și vezi ce se petrece acolo.

— Am înțeles !

Mareș făcu stînga împrejur, în vreme ce eu ambalam motorul automobilului.

Am îmbrăcat balonsaidul, i-am ridicat gulerul și mi-am tras borurile pălăriei în așa fel încît să mi se vadă cît mai puțin cu putință chipul.

În lumina farurilor l-am zărit pe inginer. Fuma. Cînd a văzut automobilul, mi-a făcut semn să opresc.

O idee îndrăzneață mi-a trecut prin minte. Am oprit chiar în dreptul lui și am deschis portiera.

— Vă pot fi de folos cu ceva ?

S-a uitat, uimit, la mine. După cîteva momente de ezitare, mi-a răspuns bîlbîindu-se îngrozitor :

— Vă rog... să mă scuzați ! Am crezut că-i autobuzul.

— Nu face nimic, domnule. Dacă nu aveți ceva împotrivă, urcați-vă ! Vă pot conduce pînă în oraș.

A acceptat.

Am răsucit butonul aparatului de radio. Tocmai se transmitea muzică ușoară. Căutam să-l studiez cu atenție, deși mă prefăceam că ascult ceea ce se transmitea la radio, ba chiar îmi amintesc că am și fredonat cîteva melodii.

În meseria noastră se cere neapărat să fii și un bun psiholog. Cîteodată trebuie să intuiești intențiile adversarului, chiar dacă nu-l cunoști suficient. Alteori, studiind fizionomia, felul de vorbire și reacțiile, ești obligat ca într-un timp relativ scurt să-ți formezi măcar cîteva impresii asupra indivizilor pe care-i urmărești.

Mă uitam din cînd în cînd, pe furiș, la omul de lîngă mine. Avea o expresie chinuită, măcinată de gînduri, ca a celui urmărit permanent de o problemă căreia nu-i găsește nici o rezolvare. Și nu știu de ce, impresia pe care mi-o formulasem despre el încă de la bun început persista și acum, parcă pe deasupra tuturor bănuielilor și probelor evidente.

Adîncit în gînduri, mi-am dat seama ceva mai tîrziu că trecusem de bariera orașului.

— În ce direcție locuiți ?

Hotărîrea mea era luată. Acțiunea de urmărire și supraveghere a inginerului Constantinescu trebuia să continue.

Nu mi-a răspuns imediat la întrebare. A avut din nou o ezitare, apoi mi-a indicat numele unui cartier

din partea de nord a orașului. Cum știam cu precizie adresa, doar pîndisem cîteva ore bune în acea după-amiază în fața locuinței lui, minciuna aceasta, neașteptată, m-a derutat pentru moment. Oare ce urmărea inginerul, ascunzîndu-mi adevărata sa adresă ? Totuși nu mi-am pierdut firea și am exclamat, străduindu-mă să par cît mai surîzător și indiferent :

— Perfect ! Întîmplarea face ca și eu să am exact aceeași direcție.

Cred că a fost rîndul lui să rămînă stupefiat. Mi-am dat seama că la așa ceva nu se așteptase. L-am lăsat pe o stradă oarecare, acolo unde mi-a indicat el și imediat după aceea, în cea mai mare viteză, m-am repezit pînă la locuința lui.

Am parcat automobilul cîteva străzi mai departe și m-am așezat la pîndă, în umbra unui zid.

Cîteva minute mai tîrziu am văzut un taxi oprind la poartă și din el a coborît inginerul. S-a furișat, parcă plin de teama de-a nu fi văzut de vecini în apartamentul său.

Cam la vreo jumătate de oră de la venirea lui acasă a stins lumina și am avut impresia că s-a culcat.

Mă gîndeam să-mi părăsesc și eu postul de observație și să mă duc la birou, pentru a-mi pune ordine în lanțul încîlcitelor ipoteze ale dosarului E. 20. Am avut însă o ezitare, am rămas pe loc și bine am făcut.

Cu mers de pisică, silueta unei femei s-a desprins din întuneric și s-a îndreptat spre intrarea de la locuința inginerului. Mergea agale, mlădios, și puteam să pariez că era deosebit de atrăgătoare, deși o zăream destul de vag.

A urcat treptele și s-a oprit în dreptul ușii. Mi-am dat seama că se aplecase și se străduia să strecoare ceva pe sub ușă.

„Probabil vreun plic", m-am gîndit, dar nu îndrăzneam să ies din umbra ascunzătorii mele, fiind curios să văd ce va urma.

Necunoscuta n-a zăbovit mai mult de o jumătate de minut. A ieșit în stradă, s-a asigurat că nu e nimeni în apropiere și și-a văzut de drum.

Ah ! Ce n-aș fi dat să știu ce conținea plicul sau hîrtia pe care o vîrîse sub ușă ! Dar, pentru aceasta, ar fi trebuit să pătrund în locuința inginerului și, cum nu aveam deocamdată acest drept, m-am mulțumit să o urmăresc pe femeia care adusese mesajul. Spre ghinionul meu, la circa o sută de metri, pe o stradă alăturată, s-a urcat într-un automobil, a ambalat motorul și a pornit în cea mai mare viteză, cu luminile stinse.

Era inutil să încerc s-o urmăresc acum, pentru că sperам că o voi mai întîlni.

*

A doua zi dimineață m-am dus, împreună cu Mareș, la colonelul Manea. I-am prezentat raportul cu privire la acțiunile întreprinse de noi și i-am povestit desfășurarea dramaticelor evenimente care se petrecuseră în ziua precedentă.

Dacă Mareș nu observase nimic suspect la locuința doctorului, eu, în schimb, am atras atenția asupra noului personaj care-și făcuse debutul în scena pe care se desfășura acțiunea dosarului E.20.

— Prin eliminarea doctorului, s-ar părea că întreaga afacere se simplifică. În fond, eu cred că

de-abia acum se vor înnoda ițele mai vîrtos, ne spuse colonelul, aprinzîndu-și țigara și așezînd-o pe marginea uriașei scrumiere albastre. Ai procedat foarte bine că nu l-ai arestat pe inginer, îmi spuse el, în vreme ce urmărea rotocoalele de fum. Rezumînd cele întîmplate pînă acum, putem trage concluzia unei legături precise și directe între doctorul Udrea și inginerul Constantinescu. Să presupunem că acesta din urmă joacă rolul unei simple marionete sau, mai mult decît atîta, e complet nevinovat. În acest caz, raționamentul tău e logic: după moartea doctorului, se va arunca în luptă un alt pion. Aceasta pentru că le e absolut necesar finalul lucrărilor dosarului. Și nu văd cum l-ar putea obține în alt mod, afară numai de ipoteza, puțin plauzibilă, că inginerul și-a eliminat partenerul pentru a putea rămîne el singurul agent. Să nu părăsiți nici un moment pista pe care v-am indicat-o! Sînt convins că pînă la crima comisă, dacă nu și în timpul ei, inginerul a acționat ca un mecanism a cărui cheie fusese doctorul Udrea. Acum, cînd „cheia" zace în fundul lacului, rămîne de văzut cum va fi dirijat „mecanismul". Mă înțelegeți?

*

Am avut, întotdeauna, o desăvîrșită încredere în flerul colonelului Manea. Și exact peste douăzeci și patru de ore de la crima de pe malul lacului aveam să mă conving încă o dată de acest lucru.

Dimineața, după scurta consfătuire din biroul colonelului, îl trimisesem pe Mareș cu o echipă formată din doi scafandri și un tehnician, să înceapă

sondajele pe fundul lacului, pentru a descoperi cadavrul lui Udrea.

Eu m-am prezentat la minister și, împreună cu maiorul Șendroiu, am alcătuit un plan de acțiune. Mi s-a comunicat totodată că inginerul venise cu întîrziere la serviciu și manifestase o surescitare evidentă. Nu fusese capabil să rezolve nici măcar corespondența curentă.

După-amiaza trecuse în liniște. Dar așteptam să se întîmple ceva, nici eu nu știam ce, și iată că soneria telefonului mă întrerupse din lectura unui roman, pe care de-abia începusem să-l citesc.

La telefon era Mareș.

Prima zi de cercetare a lacului nu dăduse nici un rezultat. Dar nu acesta era lucrul important pe care voia să ni-l comunice locotenentul. La sediul central se primise stenograma unei discuții telefonice între inginerul Constantinescu și o femeie.

Gîndul mi-a zburat imediat la necunoscuta care strecurase un mesaj pe sub ușa de la intrarea locuinței inginerului. Convorbirea avusese loc de la un telefon public, instalat la Gara de Nord.

M-am îmbrăcat în grabă și în mai puțin de zece minute, strecurîndu-mă totuși destul de greu cu automobilul prin aglomerația străzilor și prin rafalele unei ploi torențiale, am reușit să ajung la birou.

Lectura stenogramei confirma supozițiile mele. Rețeaua de spionaj, pentru că acum eram sigur că despre așa ceva era vorba, lansa un nou pion pe tabla de șah. Cît era de important acest pion, trebuia să verific imediat.

Acum apărea clară prezența plicului și m-am felicitat în gînd că îl trimisesem pe Mareș la locuința

inginerului. Poate că locotenentul, pe lîngă faptul că ajungea la vreme, reușea să descopere, să afle conținutul plicului.

Convorbirea interceptată evidenția faptul că nu existase nici o legătură anterioară între femeia necunoscută și inginer, dar în același timp sublinia temerile lui pentru crima comisă.

Totuși erau încă multe lucruri neclare.

Presupuneam că femeia era o agentă a rețelei. Lichidarea doctorului se făcuse, probabil, fără asentimentul „centrului". La telefon, inginerul pomenise că pentru el textul scrisorii constituie o amenințare, însă necunoscuta îl liniștise, spunîndu-i că era vorba doar de un semnal de alarmă.

De unde aflaseră ceilalți membri ai bandei de moartea lui Udrea? Înseamnă că n-am fost singurul martor al celor întîmplate pe marginea lacului. Oare serviciul de spionaj nu mai avea nevoie de finalul lucrărilor lui Constantinescu și hotărîse executarea lui? În acest caz însemna că el se afla în mare pericol acceptînd întîlnirea cu necunoscuta care, poate, avea misiunea să-l atragă într-o cursă. Oricum ar fi stat lucrurile, consideram absolut necesară prezența mea la motelul de la marginea Tîncăbeștiului. M-am uitat la ceas. Aveam timp să ajung acolo înaintea inginerului.

* *

Am oprit automobilul în apropierea motelului. Trebuia să acționez cu multă prudență, fără a atrage atenția asupra persoanei mele.

În restaurant era puțină lume și majoritatea se afla în separeuri, acoperite cu perdele de catifea.

M-am așezat la bar, spre a avea o bună vizibilitate a persoanelor care intrau în local; a trecut destul timp pînă ce inginerul și-a făcut apariția pe ușă. Din felul cum cerceta persoanele aflate acolo mi-am dat seama încă o dată că nu o cunoștea pe femeia cu care avea să se întîlnească.

La un moment dat, inginerul a început să colinde prin local, aruncînd priviri indiscrete prin separeuri și din locul unde mă aflam nu-l mai puteam urmări cu privirea.

Totuși, nu m-am mișcat de la postul meu de observație, întrucît, după cum mă informasem la barman, restaurantul nu avea decît o singură intrare.

Se scurseseră mai bine de treizeci de minute din momentul cînd dispăruse inginerul Constantinescu. Am presupus că necunoscuta se aflase în local înaintea venirii mele, altfel nu-mi explicam pe unde ar fi putut intra în restaurant. Tocmai eram pe punctul să mă ridic și să-i caut, cînd inginerul își făcu apariția. Era singur. Probabil că și el așteptase degeaba sosirea necunoscutei.

Am achitat barmanului consumația și am pornit pe urmele omului meu.

Ploaia încetase și, pe neașteptate, cerul se acoperise de stele. Mi-am dat seama că inginerul se îndrepta spre stația autobuzului. Voiam să aștept pînă ce se va urca în autobuz; apoi nu mai avea nici un rost să-l urmăresc. Deodată atenția mi-a fost atrasă de o siluetă care se furișa grăbită pe ușa restaurantului.

În lumina lămpilor de neon am deslușit că era una și aceeași persoană cu femeia care strecurase plicul pe sub ușa de la locuința inginerului.

Așadar, nu îl mințise, se aflase în restaurant, probabil că se și întîlniseră, în vreme ce eu pîndisem fără nici un rost, așezat pe scaunul de la bar.

Inciudat, am strîns pumnii și m-am hotărît să n-o pierd din ochi.

După cum bănuiam, a dispărut în direcția unde se aflau parcate mașinile. M-am repezit spre locul unde îmi lăsasem și eu automobilul. De data asta nu-mi va mai scăpa !

Trebuia să aflu neapărat numărul mașinii, dar mai ales să descopăr locuința unde se adăpostea această necunoscută.

Femeia se dovedea un as al volanului. Acul kilometrajului de bord oscila în permanență între o sută zece și o sută douăzeci, cu toate că asfaltul era udat strașnic de ploaie, iar șoseaua destul de aglomerată.

Automobilele noastre se strecurau printre celelalte vehicule, le depășeau, se fugăreau ca două năluci în noapte. Era o cursă infernală, în care orice moment de neatenție putea fi fatal unuia dintre noi.

N-am apelat, prin radio, la postul de miliție de la intrarea în București, deoarece țineam cu tot dinadinsul să n-o opresc din drum. Ceea ce mă interesa cel mai mult era adresa necunoscutei sau locul unde se va hotărî să oprească, mai ales că se putea foarte bine nici să nu bănuiască faptul că cineva pornise în urmărirea ei.

Întîmplarea a făcut ca pe una din străzile extrem de aglomerate din capitală să pierd din vedere automobilul.

Parcă intrase în pămînt. Am oprit, inciudat, motorul. Ce să fac și încotro să mă duc ? Mi-a venit în minte ideea că inginerul Constantinescu era poate victima unui șantaj ordinar, bine dirijat din umbră

de o persoană care se dovedise deosebit de abilă pînă în prezent. Dar pentru a mă edifica în întregime, aveam nevoie de cadavrul doctorului Dorin Udrea.

Cînd am ajuns acasă, Mareș mi-a telefonat.

— Necunoscuta a lăsat un al doilea plic la locuința inginerului. Am urmărit-o pînă ce s-a urcat într-un automobil.

— Ai observat numărul ?

— L-am și dat la verificare.

— Mareș, ești formidabil !

— Exagerați !

— De loc ! Te pomenești că știi și cui aparține automobilul ?

— Bineînțeles. Pregătiți-vă pentru o surpriză de proporții.

— Băiete, nu mă mai fierbe atîta și spune-mi odată.

— Proprietarul automobilului este directorul Institutului de cercetări electronice.

În acel moment am avut impresia că am primit o lovitură de măciucă în cap.

*

A doua zi, dimineața, în vreme ce Mareș dirija în continuare cercetările echipei de scafandri pe fundul lacului, eu am plecat la Institut. Din informațiile obținute de la minister mi-am dat seama că directorul Institutului fusese întotdeauna devotat serviciilor unde lucrase, că își închinase viața lucrărilor de cercetare științifică și creșterii cadrelor de specialitate.

Nu știam ce să mai cred.

M-am hotărît să discut cu el, spre a afla în acest mod unele amănunte, care ar fi fost poate revelatoare.

L-am găsit în birou. Părea neliniştit şi agitat. M-am legitimat şi i-am expus scopul vizitei mele. Cînd a aflat, mi-am dat seama că e vădit surprins de cele întîmplate.

— Recunosc, numărul e identic cu acela al automobilului meu. Şi marca lui corespunde. Totuşi nu pricep ! Nu pot să pricep !

— Vă rog să vă reamintiţi ce aţi făcut alaltăieri seară între orele 19,30 şi 22 ?

— Mi-e foarte uşor să vă răspund. Am fost la teatru.

— Cu automobilul ?

— Bineînţeles. Era parcat pe o stradă apropiată. Cheile erau la soţia mea.

— Acest fapt nu spune mai nimic. Pentru un „specialist", a deschide o uşă şi a porni un vehicul aproape că e o jucărie. Cînd aţi ieşit de la teatru aţi găsit automobilul exact în acelaşi loc, nu-i aşa ?

— Categoric.

— Nu aţi observat nimic suspect ?

— Absolut nimic.

— Conduceţi dumneavoastră, sau aveţi un şofer ?

— Nici una, nici alta. Automobilul e condus de soţia mea.

— Ieri seară aţi ieşit din nou în oraş ?

— Nu. Am lucrat la o conferinţă ce-o pregătesc pentru televiziune.

— Şi soţia ?

— Nu ştiu.

— Poate că a ieşit în oraş... cu automobilul !

— Tot ce se poate. Nu-mi dau seama dacă a fost plecată și cît a lipsit de acasă. Ne-am văzut abia la orele unsprezece seara.

— Cred că o să-mi permiteți să discut și cu dînsa.

— Regret, dar nu o să aveți ocazia. Soția mea e actriță și a plecat în turneu, cu teatrul, azi-dimineață, în străinătate. Peste o săptămînă va fi îndărăt.

— Atunci, cu tot regretul, voi amîna această întîlnire pentru ziua reîntoarcerii.

În acel moment, secretara l-a anunțat că inginerul Constantinescu s-a prezentat la serviciu și că, așa cum a dat dispoziție, va veni imediat la dînsul.

Mi-am spus că ar fi bine să mă retrag, deoarece o întîlnire cu inginerul nu era de loc potrivită. Am mulțumit directorului, l-am rugat încă o dată să mă scuze pentru faptul că i-am răpit din timpul său prețios și am părăsit în cea mai mare grabă încăperea.

Grădina Institutului era de-o frumusețe rară. Cum sînt mare amator de plimbări în aer liber, am început să cutreier aleile, în vreme ce-mi rememoram unele evenimente și fapte legate de dosarul E.20.

Eram bucuros că nu discutasem nici un moment, de la începutul cercetărilor și pînă în prezent, cu directorul Institutului asupra lucrărilor din dosar și scopului acțiunii noastre. Deși apărea ca un om cinstit în toate privințele, și în afara oricăror bănuieli, ultimele evenimente aruncau o lumină nefavorabilă asupra lui.

Faptul că-l căutase cu atîta insistență pe inginerul Constantinescu în cursul dimineții nu mă frapase

în mod deosebit, întrucît stabilisem cu maiorul Șendroiu să fie grăbite lucrările dosarului E. 20.

Probabil că directorul dorea să comunice acest lucru subalternului său.

Pierdut în gînduri, nu observasem că mă îndepărtasem de poartă. Am vrut să mă întorc și am tresărit. La capătul aleii, blocîndu-mi drumul, apăruse inginerul.

Timp de cîteva momente mi-a trecut prin minte să apelez la cea mai ușoară, dar poate și cea mai eficace soluție : aceea de a-l aresta. Dar, imediat, tentația aceasta a dispărut.

La ce bun ? Lucrările dosarului E. 20 nu ar mai fi putut fi terminate, iar restul rețelei de spioni și-ar fi continuat operațiunile într-un alt cîmp mai fertil. Trebuia să risc, pentru că numai așa aveam șansa să ies învingător din această încleștare pe viață și pe moarte.

Așadar, am preferat să fug din calea inginerului, să mă ascund și să continui lupta din umbră.

Oare mă zărise ? Nu-mi dădeam seama. Mă ascunsesem, ca și în urmă cu trei seri, în spatele trunchiurilor masive ale arborilor din grădină.

Încercînd să mă lămuresc dacă și-a continuat drumul sau a renunțat, am alunecat pe o creacă uscată. Imediat după trosnetul ei am auzit distinct o exclamație de surpriză, ceea ce însemna că inginerul era pe aproape și că mă căuta.

La adăpostul bătrînilor arbori am alergat în direcția porții. Nu înțelegeam ce-l determina pe inginer să se țină scai după mine. Însemna că mă zărise. Alerga însă din ce în ce mai greu și distanța dintre noi se mărea văzînd cu ochii.

Am intrat în cabina portarului. Omul știa încă de dimineață, cînd mă legitimasem, că sînt de la miliție și că urmăresc un infractor. Totuși, văzîndu-mă cum răsuflam de greu, a fost surprins și era cît pe-aci să scape ochelarii de pe nas și ziarul din mînă.

În cîteva minute l-am pus în temă și, spre satisfacția mea, un minut mai tîrziu i-a dat răspunsurile cuvenite inginerului, care ajunsese în urma mea, la poarta Institutului, gîfîind și asudat leoarcă.

Din camera alăturată cabinei portarului auzeam distinct dialogul dintre ei și în sinea mea m-am amuzat, deși îmi dădeam seama că inginerul va crede că are pur și simplu halucinații.

*

Așezat în fotoliul de pe terasa apartamentului unde locuiesc împreună cu mama și sora mai mică, îmi rememorasem datele pe care le dețineam, pînă acum, în legătură cu anchetarea cazului dosarului E. 20.

M-am oprit numai asupra cîtorva dintre ele, pe care le consideram mai importante :

1. *Doctorul Udrea.*

a. Cercetările pe fundul lacului nu dăduseră pînă acum nici un rezultat. Trebuia insistat pentru a stabili cu precizie cauza morții doctorului.

b. La data cînd fusese omorît, Dorin Udrea se afla în concediu de odihnă, așa că policlinica nu știa nimic de dispariția lui.

c. Hotărîsem, împreună cu organele de resort, sigilarea locuinței doctorului.

2. *Necunoscuta.*

a. Se identificase numărul automobilului pe care ea îl întrebuințase două seri consecutiv. Apar-

ținea directorului Institutului de cercetări electronice.

b. Se impunea, în cazul cînd ar fi reapărut, identificarea ei imediată prin fotografiere sau urmărire riguroasă pînă la locul unde se ascundea.

3. *Soția directorului.*

a. Va fi anchetată imediat ce se va întoarce din turneul pe care îl efectua cu teatrul în străinătate.

4. *Inginerul Constantinescu.*

a. Trebuie să fie lăsat să lucreze mai departe, dar sub o strictă supraveghere. În acest scop, am stabilit ca Mareș să îl urmărească permanent.

b. De ce îl ucisese pe Udrea ?

c. Identificarea autorului scrisorii misterioase de amenințare și șantaj la adresa inginerului Constantinescu, speculînd faptul că autorul sau autoarea știa de moartea doctorului Udrea.

Așadar, ajungeam la concluzia că doctorul Udrea fiind mort, rețeaua lansase în afacerea dosarului E.20 pe necunoscută.

În cazul cînd nu era ea autoarea scrisorii, însemna că mai exista „cineva" care dirija din umbră. Dacă aș fi știut motivul uciderii doctorului de către inginerul Constantinescu, multe aspecte ale problemei s-ar fi simplificat. Dar hotărîsem să nu-l arestez pe inginer, să-l las să-și isprăvească lucrarea, acordîndu-mi, în acest fel, unica șansă de a descoperi întreaga rețea.

Poate că aș fi reușit mai mult, dacă aș fi putut să anchetez, imediat, pe soția directorului. Cred că nu era un „fir" neglijabil. Directorul nu ieșea complet din cauză, dar, atîta vreme cît negase că ar fi avut

cunoștință de dispariția automobilului său și avea suficiente alibiuri, consideram că nu trebuia să insist asupra anchetării lui. Totuși, dintr-o anumită prudență, îi încredințasem locotenentului Vîlsan misiunea de-a supraveghea, împreună cu oamenii lui, automobilul directorului.

Ceea ce mă necăjea extraordinar de mult era faptul că nu se găsise încă, în ciuda tuturor cercetărilor echipei de specialiști, cadavrul doctorului Udrea.

E drept că lacul era destul de adînc, dar avusesem mari speranțe la început în dexteritatea celor care alcătuiau echipa și care cu alte prilejuri reușiseră performanțe spectaculoase într-un timp relativ scurt.

Mi-am întrerupt șirul gîndurilor și am trecut în dormitor, spre a mă îmbrăca. Conform înțelegerii prealabile, trebuia să mă întîlnesc cu Mareș la orele nouă și jumătate seara. Mai aveam deci la dispoziție o jumătate de oră.

Neobosit mai era și prietenul meu! Diminețile dirija munca de sisifi a scafandrilor care scotoceau adîncurile lacului. După-amiezile veghea în apropierea locuinței inginerului. Probabil că noaptea cădea frînt de oboseală sau cine știe dacă mai avea timp să citească o carte, această a doua pasiune a vieții lui.

Pentru seara aceea, Mareș, prevăzător, își luase măsuri de siguranță. Toate căile de acces către locuința inginerului erau păzite.

— Astă-seară voi afla adresa necunoscutei, îmi telefonase el imediat după prînz.

Și îmi explicase pe ce se bizuia cînd afirma acest lucru.

Personal, nu credeam că ea va mai apare cu aceeași regularitate cu care apăruse în serile precedente, așa că am fost surprins cînd am primit un nou telefon de la Mareș chiar în clipa cînd mă pregăteam de plecare.

Locotenentul era deosebit de agitat :

— Adineauri i-a telefonat. Vrea să-i vorbească. În cîteva minute va fi aici, cu automobilul. De data asta nu ne mai scapă.

— Vin și eu numaidecît.

În vreme ce goneam către locuința inginerului, mă gîndeam că ar fi trebuit să iau legătura prin telefon cu locotenentul Vîlsan spre a-mi comunica dacă automobilul directorului Institutului se mai afla parcat în fața casei sale.

Dar acum ar fi fost prea tîrziu !

Mă aflam deja în drum, și de fapt ceea ce mă interesa mai mult era un singur lucru : adresa necunoscutei.

Cînd am ajuns pe una din străzile apropiate de locuința lui Constantinescu, am zărit unul dintre automobilele noastre. L-am întrebat pe locotenentul care se afla la volan dacă s-a petrecut ceva deosebit. Mi-a răspuns că în raza lui de acțiune nu s-a întîmplat nimic, dar că de aproximativ cinci minute locotenentul Mareș a dispărut.

Am lăsat automobilul pe una din străzile apropiate de locuința lui Constantinescu și mi-am continuat drumul pe jos. Cînd am ajuns în apropierea casei inginerului, am tresărit și am simțit cum inima a încetat să-mi mai bată : subalternul și prietenul meu cel mai bun, locotenentul Mareș, zăcea întins pe caldarîmul străzii, în dreptul unui stîlp electric.

Se făcuse miezul nopții cînd Mareș și-a revenit în simțiri.

Doctorul mi-a recomandat să nu-l obosesc cu prea multe întrebări, întrucît starea lui Mareș se ameliorase numai într-o mică măsură.

Am pătruns în vîrful picioarelor în salonul mirosind puternic a iod și a cloroform.

— Cum a fost, Mareș ?

Mi-a zîmbit, cu tristețe :

— N-am reușit să-mi îndeplinesc misiunea, dar...

— Nu e cazul să te amărăști, l-am întrerupt eu.

— Doar promisesem.

— Mareș !

— Ca un începător, tovarășe căpitan. Ca un începător...

Mi-am dat seama că-l durea cumplit faptul de-a nu fi izbutit să afle ceea ce-și propusese. Ba mai mult decît atîta, bietul Mareș se alesese cu o lovitură la tîmplă, de toată frumusețea.

— Spune-mi, numai în cîteva cuvinte, ce s-a întîmplat ? l-am întrebat eu, sub privirile circumspecte ale maiorului doctor Florea, care dădea evidente semne de nervozitate, întrucît i se părea că îi sîcîim cam multișor pacientul.

— După ce-am vorbit cu dumneavoastră la telefon, m-am reîntors la postul de observație. Aproape imediat, la capătul străzii, a apărut un taximetru care s-a oprit la aproximativ douăzeci de metri de casa inginerului. Și eu și oamenii mei ne așteptam să apară automobilul necunoscutei, așa că acestui taximetru nu i s-a acordat mare importanță. De altfel, necunoscuta, al cărui diminutiv este Bella,

așa cum s-a aflat din ultima convorbire telefonică între ea și inginer, urma să sosească în persoană.

Deodată, atenția mi-a fost atrasă de inginer care tocmai ieșea pe ușa imobilului. L-am văzut îndreptîndu-se spre taximetru, dar am fost convins că acesta nu venise pentru el. Eram pregătit, gata să comunic cu oamenii mei în eventualitatea că inginerul s-ar fi urcat în automobil, să transmit numărul lui, pentru ca una din mașinile noastre să-l urmărească. După o scurtă discuție între șofer și inginer, acesta din urmă s-a urcat în taximetru. Cînd automobilul a trecut pe lîngă mine, am simțit o mînă grea, lăsîndu-se pe umărul meu. Instinctiv, m-am întors și atunci individul mi-a pulverizat în față un praf care m-a făcut să nu mai zăresc absolut nimic înaintea ochilor.

— Grăunțe extrem de fine de nisip, a intervenit maiorul Florea. Am cules o grămadă de pe retina pacientului.

Am strîns pumnii, vîrîndu-mi unghiile adînc în carne. Cred că dacă l-aș fi avut atunci în fața mea pe ticălos, i-aș fi expediat, cu plăcere, doi pumni în față.

— Mai poți continua povestirea ta ? l-am întrebat pe Mareș.

— Cred că e suficient pentru astăzi ! se grăbi maiorul să-mi răspundă în locul lui.

Dar Mareș, zîmbind, interveni împăciuitor :

— Vă rog, mai lăsați-mă încă puțin.

— Bine ! consimți acru maiorul.

— Eram complet năucit. N-am avut nici timpul să strig, cînd am și primit o lovitură în ceafă, care m-a doborît la pămînt. Restul cred că l-ați aflat de la oamenii mei.

— Așa e !

— Spuneți-mi tovarășe căpitan, inginerul s-a reîntors acasă ?

— Nu încă, dragul meu. Să sperăm însă că va veni. De altfel mai are toată noaptea la dispoziție.

Ca să fiu sincer, nici eu nu credeam în vorbele mele. Trebuia să-l încurajez pe Mareș, care și așa era destul de amărît pentru nereușita lui.

Aveam presimțirea că n-o să-l revăd atît de curînd pe inginerul Constantinescu. Și nu m-am înșelat, așa cum aveam să constat ceva mai tîrziu.

Deocamdată sosise momentul să mă retrag din camera lui Mareș și să-l las să se odihnească. Eram, oricum, mulțumit că scăpase cu viață. Lovitura puternică pe care o primise, poate că pe altul l-ar fi trimis pe lumea cealaltă. Noroc că Mareș era un tip sportiv, antrenat special pentru rezistență la lovituri dure, fapt ce-l salvase de la moarte.

I-am urat însănătoșire grabnică și am părăsit spitalul cu convingerea că acest lucru se va petrece mai curînd chiar decît credeau doctorii.

Pe drum m-am gîndit la faptul că inginerul Constantinescu, indiferent că fusese răpit sau plecase de bună voie de acasă, urma să termine lucrările dosarului E. 20 în șapte zile. Acesta era termenul pe care-l promisese, de dimineață, ministerului, prin directorul Institutului. Deci, nu mai avea decît puțin timp la îndemînă și tocmai acum dispăruse.

*

A-l găsi pe inginerul Constantinescu în București, semăna cu căutatul acului în carul cu fîn.

Era evidentă dispariția lui de acasă, dar unde se ascundea sau unde era ascuns, imposibil de descoperit.

Am încercat marea cu degetul, cum se spune, publicînd în toate ziarele de dimineață un anunț prin care făceam apel public pentru găsirea inginerului. Inserasem în amănunt semnalmentele și rugam persoanele care ar fi putut da indicații despre el să se prezinte de urgență la Direcția Miliției Capitalei.

În așteptarea unor vești cu privire la Constantinescu, m-am deplasat pînă la locul unde presupuneam că inginerul îl ucisese pe doctorul Udrea.

Pe malul lacului era o forfotă neobișnuită. Oamenii mei sondau adîncimile, iar echipa specială de scafandri scormonea fundul apei. Trecuseră trei nopți de la dramatica întîmplare, și cu toate cercetările minuțioase și sistematice nu reușiseră să descopere cadavrul celui ucis.

Locotenentul Vîlsan, care se ocupa de această problemă în lipsa lui Mareș, îmi ieși înainte, afișînd o mină consternată :

— Permiteți să raportez, tovarășe căpitan. Cercetările sînt aproape de sfîrșit și nu s-au găsit decît două obiecte care cred că au aparținut doctorului. Dacă vreți să le vedeți, poftiți, pe aici.

Pe o banchetă erau așezate o servietă de piele de culoare vișinie și o trusă medicală.

Am cercetat cu deosebită atenție ceea ce cuprindea fiecare din ele. Mi s-a părut foarte curios faptul că, deși servieta era de o mărime respectabilă și avea fermoarul închis, nu conținea absolut nimic. În schimb, din mica trusă medicală, chiar dacă inițial cuprinsese mai multe lucruri, era normal ca ele să

se fi desprins și să se fi înfundat în mîlul de pe fundul lacului, întrucît ea nu fusese închisă în momentul cînd inginerul o azvîrlise în apă.

Un fapt era clar. Constantinescu se debarasase de lucruri ce-ar fi putut constitui vreodată probele vinovăției sale.

*

Zilele se scurgeau una după alta, fără a mai aduce nimic deosebit.

Mărturisesc că nu mă aflam de loc în apele mele. Colonelul Manea îmi oferise cinstea de a mă ocupa de un dosar extrem de important și iată că pînă acum nu reușisem să realizez mare lucru.

Mă gîndeam la ziua aceea cînd intrasem în cabinetul doctorului Udrea, sub pretextul că sînt bolnav și doresc să fiu examinat. Ce se întîmplase, atunci, cu mine ?

Mi-am rememorat întreaga vizită cu multă greutate și mi-am dat seama că, la un moment dat, lipsea un fragment, ca și cum dintr-un film s-ar fi tăiat cîțiva metri și lipitura ar fi fost evidentă pentru toți spectatorii.

Deodată, mi-am amintit de cartea pe care o citea cu atîta interes Mareș în dimineața cînd mi se încredințase misiunea rezolvării dosarului E. 20.

Am alergat într-un suflet la bibliotecă și nu am mai ieșit de acolo pînă ce n-am isprăvit-o de citit.

Acum *știam* cum fusese cu putință să fie însușite, fără a se pătrunde în biroul special și fără un efort deosebit din partea spionilor, materialele dosarului E. 20.

Din păcate, se părea că aflasem acest lucru deosebit de important prea tîrziu ! Dacă nu îl găseam pe inginerul Constantinescu, ceea ce cunoșteam nu-mi mai folosea la nimic. În orice caz, consideram că noile mele ipoteze sînt suficiente pentru a duce la decizia sistării cercetărilor de pe malul lacului din apropierea comunei Ștefănești. Eram convins că-l căutam zadarnic, acolo, pe doctorul Udrea.

În dimineața următoare, avînd consimțămîntul colonelului Manea, am plecat cu un avion special la Arad.

Seara, Wienerwalzerul aducea în țară, după un scurt turneu în străinătate, trupa de teatru din care făcea parte și soția directorului Institutului de cercetări electronice.

Poate că rezultatul întîlnirii cu ea nu urma să fie acela pe care-l gîndeam, dar, în orice caz, trebuia să încerc și această ultimă șansă ce mi se oferea.

La ora șase seara, elegantul expres internațional intra în gara centrală a Aradului. Ultimele două vagoane, cu paturi, erau rezervate pentru actorii, mașiniștii și regizorii teatrului.

Am luat legătura cu directorul administrativ, i-am explicat adevăratul motiv al vizitei mele și l-am rugat să păstreze cea mai desăvîrșită discreție, prezentîndu-mă celorlalți drept un ziarist dornic să ia interviuri și să afle amănunte în legătură cu turneul efectuat.

Omul a fost deosebit de înțelegător și mai ales perspicace. Sub un pretext oarecare a chemat-o pe actriță în cușeta sa și după ce a făcut prezentările

de rigoare, recomandîndu-mă drept căpitan de miliție, ne-a lăsat singuri.

Aveam în fața mea una din acele femei peste care patina timpului trecuse fără a lăsa urme.

Să tot fi avut, în realitate, patruzeci și cinci sau chiar cincizeci de ani, însă, la prima vedere, nu-i dădeai mai mult de treizeci și cinci.

Era deosebit de frumoasă, elegantă și distinsă.

Cînd i-am spus cine sînt și ce doresc, a închis pentru cîteva clipe pleoapele ochilor negri și ușor migdalați, parcă dorind să se reculeagă înainte de a-mi răspunde.

— Da, într-adevăr, numărul și marca automobilului corespund.

— Vă rog să-mi precizați, dacă vă mai aduceți aminte, ce-ați făcut în ziua respectivă între orele 19,30 — 22 ?

— Cred că eram la teatru.

— Ați fost singură sau însoțită de altcineva ?

— Dacă-mi amintesc bine, în seara aceea m-a însoțit și soțul meu. E inginer, directorul unui Institut din București. Munca profesională îi absoarbe cea mai mare parte din timp. L-am convins să vină cu mine. Era un spectacol admirabil, pe care urma să-l prezentăm și în turneul de peste hotare, așa că, în modul acesta, consideram că va fi pentru el o seară plăcută, ba, ceva mai mult, va constitui o relaxare, care-i este atît de necesară.

O priveam cu multă atenție. Mă captiva, în special, glasul plăcut, avînd un timbru melodios, o dicțiune și o frazare impecabilă, exact așa cum se cer unei mari actrițe.

O văzusem și eu de cîteva ori la teatru, în diferite roluri, pe care le interpretase strălucit. Mă gîndeam că poate și în momentele acelea își închipuia că se află pe scenă. Acest lucru m-a determinat să cumpănesc bine „replicile" pe care mi le dădea. Nu doream de loc să fiu servit cu o lecție de actorie.

S-ar fi putut întîmpla ca femeia din fața mea să constituie una din cheile enigmei pe care o cercetam și nu trebuia să mă las indus în eroare de farmecul fizic sau de prestanța cuvintelor ei.

— Cine conduce automobilul ? Dumneavoastră sau soțul ?

— Întotdeauna, eu. În tinerețe am practicat cîteva sporturi. Aceasta îmi ajută acum, în mod deosebit, la reflexe și rezistență.

De altfel, din motive profesionale, practic și acum gimnastica și înotul. Ele mă ajută să-mi mențin permanent condiția fizică, atît de trebuincioasă pe scenă.

— Cheile automobilului le purtați totdeauna la dumneavoastră ?

Mi s-a părut sau a avut o ușoară ezitare înainte de a-mi răspunde ?

— Bineînțeles, le port asupra mea.

Și-a aprins un Chesterfield și, după ce a învăluit cușeta într-un nor subțire de fum, a adăugat :

— De altfel, soțul meu nici nu știe să conducă automobilul.

— Va să zică, dumneavoastră erați pe scenă în vreme ce soțul se afla în sală ?

— Exact ; în primul rînd de fotolii.

— Ați avut astfel posibilitatea să-l vedeți mai tot timpul piesei, nu-i așa ?

— Da, întrucît rolul mă obligă să stau toate cele trei acte în scenă, excluzînd, desigur, pauzele.

— În timpul spectacolului unde parcați mașina ?
— Pe o stradă apropiată.
— Întotdeauna ?
— Întotdeauna ! Îmi permiteți și mie o întrebare ?
— Se înțelege.
— De ce îmi cereți toate aceste amănunte cu privire la ce-am făcut eu și soțul meu în seara respectivă ? S-a întîmplat vreun accident și sîntem implicați și noi ? Sau poate vreo crimă ? Altfel nu-mi pot imagina, din moment ce v-ați deplasat, cu atîta urgență, pînă aici ?
— Vă dați seama că nu vă pot răspunde.
— Da.
— Atunci vă rog să-mi permiteți a nu vă satisface, cel puțin deocamdată, această curiozitate firească.

Simțeam că începuse să se enerveze. Calmul olimpian, pe care-l afișase la începutul discuției noastre, o părăsea pe măsură ce nu reușea să afle care era adevăratul scop al vizitei mele.

Parcă pentru a-mi confirma bănuielile, după ce a stins, cu un gest pripit, în scrumieră, țigara — deși nu o terminase — și-a aprins alta.

— Sînteți convinsă deci că între orele pe care vi le-am amintit nimeni, în afara dumneavoastră, nu putea folosi automobilul în scopuri personale ?
— Sînt sigură.

Rostise cuvintele apăsat, ca și cum ar fi voit să se convingă de veridicitatea spuselor sale.

Eram din ce în ce mai convins că femeia îmi ascundea adevărul, că ocolea cu bună știință un anumit fapt, așa că mă hotărîsem să aflu cît mai multe amănunte despre persoana ei.

Considerînd că deocamdată nu mai puteam obține nimic, am renunțat la interogatoriu și am plecat, lăsînd-o pradă unei neliniști evidente.

La despărțire, i-am întins un cartonaș cu numele și numărul meu de telefon.

— Dacă între timp, doamnă, aveți să-mi comunicați ceva deosebit sau poate un fapt pe care acum nu vi-l amintiți, vă rog să mă chemați !

Nu trebuia cu nici un preț să abandonez acest „fir" important.

Am coborît în plină noapte în gară, la Deva. Așa cum aranjasem din vreme, pe aeroport mă aștepta din nou avionul special. Doream să ajung la București înaintea expresului internațional.

Înainte de decolarea avionului, am cerut, prin telefon, unui subaltern de-al meu să-mi procure de urgență date cît mai complete asupra Marthei Filipescu, soția directorului Institutului de cercetări electronice.

*

Pe aeroportul din București mă aștepta o surpriză plăcută. Locotenentul Mareș mi-a ieșit în întîmpinare surîzător, ca de obicei. Așa după cum sperasem, constituția lui robustă îl ajutase să se refacă într-un interval de timp mult mai scurt decît prevestiseră doctorii.

— Vă rog să mă iertați că nu v-am adus și un buchet de flori. În schimb, vă predau acest mesaj din partea sublocotenentului Goran.

Mi-a întins un plic sigilat care, pentru mine, în acele momente valora mai mult decît orice pe lume.

Drumul cu automobilul, pînă la serviciu, mi s-a părut că durează o veșnicie. În sfîrșit, odată ajuns în biroul meu, am citit, împreună cu Mareș, conținutul raportului :

„Martha Filipescu, născută în anul... (aici se confirma părerea pe care mi-o formulasem asupra vîrstei actriței : împlinise patruzeci și cinci de ani).

Căsătorită cu doctorul inginer... (urma numele directorului Institutului de cercetări electronice) din anul 1945.

A urmat Institutul de teatru începînd din primul an de căsătorie, absolvindu-l cu succes. În scurt timp ajunge o excelentă interpretă, remarcîndu-se și atrăgîndu-și simpatia marelui public și al cronicarilor.

Actualmente joacă la teatrul... din București.

Este totodată și o bună sportivă. Are permis de conducere auto.

Copilărie modestă și lipsită de evenimente importante de semnalat. Părinții, funcționari, au pierit amîndoi în bombardamentul din 1944. În perioada 1944—45, urmează o situație neclară, apoi căsătoria cu inginerul Bogdan Filipescu, actualul soț."

Am ridicat din umeri. Rezultatul anchetei fulger, întreprinsă de sublocotenentul Goran, nu aducea aproape nimic nou din ceea ce cunoșteam și mai înainte despre frumoasa actriță.

În continuare, actrița era descrisă în culorile cele mai trandafirii, avînd o conduită ireproșabilă în toate privințele.

Am lăsat plicul încetișor, cu o mișcare aproape mecanică, pe birou și am auzit vocea îngrijorată a lui Mareș :

— Cred că am pierdut partida, tovarășe căpitan!

— Nu, Mareș! Nu trebuie să te descurajezi. Vom găsi o urmă. Ai să vezi. E adevărat că ultimul „fir" de care-mi legasem toate speranțele s-a spulberat, dar nu trebuie să ne lăsăm cuprinși de amărăciune. Vom lupta cu toate puterile noastre și vom învinge.

*

Un subofițer a intrat în birou, să mă anunțe că sînt căutat la telefon, pe firul direct cu orașul.

— Cine e? am întrebat, plictisit și fără chef de vorbă.

— Mi-a spus să vă comunic că se numește Martha...

N-a mai apucat să isprăvească. Am țîșnit pe ușă, într-un suflet, spre stupefacția celor de față, uluiți de trezirea bruscă din apatia ce mă stăpînise pînă atunci.

— Da, doamnă, la telefon căpitanul Tomescu.

— Tovarășe căpitan, poți veni pînă aici?

— Unde vă aflați?

Mi-a indicat o adresă complet necunoscută pentru mine, explicîndu-mi că strada se află în apropierea Grădinii Botanice.

— Vreau să vă comunic ceva deosebit, cum doreați în tren, astăzi de dimineață.

Abia acum mi-am dat seama că vocea ei remarcabilă, altă dată catifelată și unduitoare, avea un tremur ușor perceptibil, dovadă că actrița se găsea într-o stare de emotivitate și tensiune nervoasă.

I-am promis că voi face tot posibilul să ajung acolo în cel mai scurt timp.

Am lăsat vorbă lui Mareș unde mă aflu și, nerăbdător să ajung cît mai repede, am preferat automobilul meu personal.

Cînd am ajuns la adresa indicată, am rămas uluit de tabloul ce mi se înfățișa înaintea ochilor.

Un grup de pompieri, sosiți cu două mașini, încercau să stingă un incendiu ce mistuise, în mod cît se poate de serios, o bună parte din subsolul unei vile elegante. Locatarii, cuprinși de panică, evacuaseră în grabă diferite mobile și obiecte din interiorul apartamentelor și acum se străduiau să dea o mînă de ajutor, în timp ce un mare grup de oameni urmăreau, cu multă curiozitate, desfășurarea evenimentelor.

M-am apropiat de vilă și abia atunci am zărit-o pe Martha Filipescu. Stătea împietrită lîngă ceva ce la prima vedere semăna cu un balot, acoperit de un cearșaf.

În apropierea ei am recunoscut pe căpitanul de miliție Horațiu Nicolaescu și un subofițer, probabil sectoristul cartierului.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! m-a întîmpinat căpitanul de miliție și m-a tras mai deoparte.

Actrița privea undeva, în zare, parcă nici nu ar fi sesizat prezența mea. Ochii-i erau scăldați de lacrimi.

— Ce s-a petrecut, aici?

— O crimă, tovarășe căpitan.

Nicolaescu îmi arătă balotul care zăcea pe trotuar.

— Sub cearșaf e victima.

— Povestește-mi, te rog, ce s-a întîmplat?

— În urmă cu aproximativ două ore, deci pe la cinci dimineața, locatarii imobilului și vecinii lor

au fost treziți din somn de o explozie puternică. Cînd s-au dezmeticit din buimăceală, și-au dat seama că la subsol izbucnise un incendiu și au înștiințat imediat pompierii.

Primul sosit la fața locului a fost subofițerul de miliție Ursuleanu, sectoristul de cartier, care declară că ar fi zărit, strecurîndu-se pe lîngă ziduri, un individ. Din păcate, nu l-a putut urmări și acesta a dispărut, în întuneric, pe o stradă învecinată. Ursuleanu a coborît numaidecît la subsol, deoarece pe ușa larg deschisă și pe ferestrele sparte ieșeau nori de fum. Cu mare greutate a reușit să pătrundă în interior. Strecurîndu-se printre flăcări a dat de cadavrul unei tinere fete, avînd membrele inferioare carbonizate. A scos-o imediat afară și, dintr-o privire, și-a dat seama că victima nu murise din cauza incendiului. La ceafă prezenta urma unei lovituri puternice, care-i fusese fatală. Deci o crimă, iar asasinul, spre a șterge complet orice urmă, a dat foc apartamentului de la subsol, acolo unde se petrecuse drama.

După cîteva minute mi-a telefonat și imediat m-am prezentat la fața locului. Cercetînd, la rîndul meu, cadavrul, am confirmat ipoteza subalternului meu. Fără discuție că ne aflam în fața unei crime odioase, săvîrșită prin surprindere, întrucît victima a fost atacată pe la spate.

— Și ce caută actrița Martha Filipescu la locul crimei ?

Nicolaescu mă privi cu un aer stupid, ca și cum ar fi avut înaintea ochilor un marțian.

— Cum, dumneavoastră nu știți ?

— Ce să știu ?

— Am crezut... în fine... mi-a cerut să vă vorbesc, să vă înştiinţez la telefon şi, bineînţeles, i-am permis. Credeam că vă cunoaşteţi...

— O cunosc, dar ce legătură e între actriţă şi crima care s-a comis aici ?

Căpitanul de miliţie privi abătut spre cearşaful ce acoperea corpul pe jumătate carbonizat al tinerei fete.

— Victima e fiica ei...

Timp de cîteva momente am simţit un şoc, ca un curent electric, furnicîndu-mi corpul din creştet pînă în tălpi.

Mi-am dat seama că „firul" de care mă agăţasem cu disperare, acela pe care mai înainte cu cîteva ore îl consideram ca şi pierdut, îl ţineam acum din nou în mîna mea. Am intuit deci cu claritate faptul, şi de data aceasta nu m-am înşelat.

*

Eram aşezaţi, cu toţii, în fotoliile din biroul colonelului Manea. Cînd Martha Filipescu mi-a cerut o ţigară, Mareş, amabil ca întotdeauna, i-a oferit un pachet întreg. Nerăbdător să afle declaraţiile actriţei, colonelul Manea uitase cu desăvîrşire de tipic şi fumase, cu adevărat, trei ţigări una după alta. A trebuit să deschid ferestrele spre a împrospăta aerul din încăpere.

În sfîrşit, după ce a tras cu nesaţ cîteva fumuri, Martha a început să ne povestească.

Cît de mult se schimbase această femeie frumoasă în decurs de cîteva ore ! Acum arăta vîrsta pe care o avea, ba chiar părea îmbătrînită cu încă vreo doi-

trei ani. Glasul îi era schimbat, șovăitor și lipsit de căldura obișnuită, iar privirea, în permanență absentă, se fixase undeva, în gol.

— Liana, fata ucisă în apartamentul de la subsol, e copilul meu. Cînd m-am măritat cu actualul meu soț, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, fetița abia împlinise trei luni.

— Soțul dumneavoastră știa de existența copilului ? o întrebă, cu blîndețe, colonelul Manea.

Martha surîse trist :

— Nu, domnule colonel. Liana e fructul păcatului tinereții mele. Vă rog să nu mă judecați prea aspru.

— Nici nu avem această cădere, doamnă ! se grăbi să o asigure colonelul. Pe noi ne interesează, într-o anumită privință, cîteva date necunoscute din viața dumneavoastră, pe care, dacă aveți bunăvoință, v-am ruga să ni le dezvăluiți. E și în interesul dumneavoastră, de altfel, adăugă el, întrucît în baza lor sperăm că vom reuși să depistăm, cu mai multă ușurință, pe criminal.

Actrița își aprinse o nouă țigară și continuă :

— În aprilie 1944, la bombardament, mi-au murit ambii părinți. Se refugiaseră într-un adăpost din Grădina Botanică. Au pierit împreună cu alții, sfîrtecați de suflul unei bombe. Fuseseră niște oameni cumsecade, dar tare necăjiți. Ne descurcasem, cu chiu cu vai, atita vreme cît ei fuseseră în viață, dar de acum înainte urma să fie foarte greu pentru mine. Rămăsesem, dintr-o dată, singură pe lume, fără nici un sprijin de nicăieri. Și, deodată, în viața mea a apărut el. Eram pe atunci atît de naivă ! M-am lăsat sedusă de farmecul înfățișării și vorbele amăgitoare ale unui tînăr inginer, care, îndată ce s-a născut Liana, m-a părăsit. Nici nu apu-

casem să legitimăm convieţuirea noastră comună.

Disperată, am hotărît să-mi pun capăt zilelor. Am închiriat apartamentul de la subsol, acolo unde locuisem atîta vreme cu părinţii mei, unor rude îndepărtate tot atît de necăjite ca şi mine, şi le-am încredinţat fetiţa, rugîndu-i să aibă grija ei.

Oamenii au crezut minciuna pe care le-am spus-o : că sînt angajată la un teatru din provincie şi nu pot să iau şi copilul cu mine.

Mi-am strîns într-o valiză bruma de lucruri pe care o aveam, pentru a da o notă cît mai autentică celor declarate şi i-am asigurat că în curînd voi avea veşti de la mine. După aceea, m-am îndreptat spre Gara de Nord, am cerut la întîmplare un bilet şi m-am urcat în primul tren care mi-a ieşit în cale. Aveam de gînd ca imediat ce se ivea momentul potrivit să mă arunc în gol, din mersul trenului.

Am pus valiza în plasă, iar eu m-am aşezat în faţa unei ferestre de pe culoar.

Nu ştiu nici acum încotro mergea acel tren. Era destul de puţin aglomerat. În compartimentul unde-mi instalasem valiza nu se mai afla decît o singură persoană : un bărbat cu o siluetă impunătoare, ce mă examinase îndelung din momentul cînd intrasem acolo. Bineînţeles că nu i-am dat nici un fel de atenţie. Eram prea preocupată de gîndurile mele şi nu doream decît un singur gînd : să mor.

În sfîrşit, garnitura a plecat din staţie şi la puţin timp după aceasta a sosit şi conductorul. Era foarte nedumerit, deoarece i-am prezentat un bilet valabil pentru o cu totul altă direcţie faţă de aceea spre care mă îndrepta trenul.

O ţinea morţiş că mă va amenda, iar mie îmi era

rușine să mărturisesc că nu aveam în poșetă decît cîțiva lei, lucru foarte normal de altfel, din moment ce doream să-mi pun capăt zilelor.

Nu știu ce a înțeles din discuția noastră bărbatul aflat în compartiment. L-am văzut că se ridică, enervat, de pe canapea și i-a cerut conductorului să înceteze scandalul. Ascultînd explicațiile acestuia, a scos din portofel suma trebuincioasă și a achitat imediat costul unui bilet pe linia care ne aflam, inclusiv amenda. Eu, zăpăcită, am uitat să-i mulțumesc. El a reintrat în compartiment și s-a prefăcut că răsfoiește niște reviste. Mai tîrziu mi-a mărturisit că se uita tot timpul la mine.

La un moment dat, șuierul locomotivei mi-a amintit că ne apropiam de un pod. Am părăsit locul de la fereastră și m-am apropiat de ușa vagonului. Am deschis-o. Curentul de aer rece m-a izbit cu violență în față. Trenul prinsese viteză. Stîlpii de telegraf se succedau cu repeziciune pe dinaintea ochilor mei. Pînă la pod mai era, cel mult, o sută de metri. Mi-am încleștat palmele de barele scării și am coborît o treaptă. Apoi încă una. Locomotiva intrase pe pod. Am zărit, dedesubt, pe fundul unei prăpăstii, un firicel de apă. Pînă acolo, jos, erau pe puțin patruzeci-cincizeci de metri. Am închis ochii, mi-am desprins palmele de pe bare și am sărit. Sau mai bine spus, am încercat să sar. Două mîini puternice mi-au cuprins propriile-mi mîini într-o strînsoare disperată. M-am zbătut în zadar. Mîinile acelea erau atît de solide, încît mă frămîntam neputincioasă și simțeam că nu voi putea să rezist. Vlăguită de efortul depus, sufocată de emoție, am leșinat.

Cînd m-am trezit, mă aflam în compartiment. Bărbatul cu silueta impunătoare se aplecase deasupra mea și mă cerceta cu ochi iscoditori.

— Pentru ce ? a murmurat el. Pentru ce-ai vrut să faci asta ?

Am gemut ușor. Simțeam încă strînsoarea mîinilor lui puternice.

— Dați-mi un pic de apă, vă implor !

A desfăcut capacul unui termos și a turnat din el puțină cafea.

— Bea ! O să-ți facă bine !

Cafeaua era fierbinte, parcă atunci o luase cineva de pe foc. Simțeam, într-adevăr, că mă înviorează.

El s-a așezat în fața mea și mă privea insistent. Avea o privire blîndă, duioasă și toată comportarea lui era aceea a unui om extrem de manierat.

. . . . . .

Martha Filipescu s-a oprit din povestit și, ca atunci, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, ne-a implorat să o servim cu un pahar cu apă. Colonelul Manea i-a oferit galant niște bomboane de ciocolată, dar ea a refuzat politicos și nu a primit decît paharul cu apă adus de Mareș. Apoi a reluat, emoționată, povestirea.

. . . . . .

— În sfîrșit, nu are rost să mai lungesc vorba. Cel care mi-a salvat viața avea să devină, cîteva luni mai tîrziu, soțul meu. Nu a vrut să cunoască niciodată povestea vieții mele și vă rog să mă credeți pe cuvînt că nu știe, nici în prezent, de existența fiicei mele. El și-a închipuit, permanent, că sînt complet singură pe lume. E un soț atît de drăgăstos, de tandru, de atent... Mi-a satisfăcut toate dorințele,

toate capriciile. Am fost lîngă el, vreme de douăzeci și trei de ani, una dintre cele mai fericite femei de pe pămînt, și cred că nu exagerez cu nimic cînd afirm aceasta.

— Ați spus douăzeci și trei de ani, dacă am reținut bine ! interveni colonelul.

Martha aprobă, înclinînd ușor capul.

— Da, domnule colonel, este exact și am să vă explic imediat de ce am omis, cu bună știință, ultimii doi ani. Cîțiva ani de zile am locuit la Brașov. În acest interval de timp, mi-am schimbat aproape complet înfățișarea. Din tînăra plăpîndă de odinioară, deveneam, pe zi ce trecea, mai rezistentă, mai plină de viață. Practicam cu pasiune sporturile, îmi plăceau mai ales gimnastica și tenisul. Învățasem să conduc automobilul. Soțul meu a avut permanent oroare de așa ceva. Spunea că-i lipsit de reflexele necesare și se temea că prima oară cînd se va așeza la volan va face un accident.

Am absolvit cu succes conservatorul și am fost imediat repartizată la teatrul din localitate.

Din timp în timp, cînd eram liberă sau cînd teatrul unde lucram venea la București, îmi vizitam fiica. Era pentru mine o încîntare să o văd cum se dezvolta armonios și ce făptură minunată rodise din mine...

Ochii actriței se umplură de lacrimi. În acele momente, Martha Filipescu nu juca teatru. Amintirea copilului ei îi răscolea sufletul.

. . . . . .

A fost necesară o pauză destul de lungă pentru ca ea să-și poată relua povestirea, de-acolo unde o întrerupsese.

. . . . . .

— Acum aveam banii necesari pentru a o întreține în cele mai bune condiții. Liana continua să nu-și dea seama că sînt mama ei. Considera rudele care o crescuseră drept adevărații ei părinți.

Înainte de-a merge la școală, sfătuită de aceste rude, am acceptat ca aceștia să o înfieze. Cred că atunci am săvîrșit marea mea greșeală. În loc să-i mărturisesc soțului meu adevărata situație, îmi îndepărtam copilul, poate și dintr-un sentiment de egoism, din teama că odată dezvăluită taina mea, să nu se destrame fericirea căminului, viața ca de vis pe care o duceam.

Anii treceau, copilul creștea și parcă tot mai mult se îndepărta de mine. Mă durea cumplit faptul că eram considerată drept o rudă bogată din provincie, care, din cînd în cînd, aduce daruri familiei sărace.

Cînd soțul meu a fost numit, acum zece ani, să conducă Institutul de cercetări electronice m-am bucurat nespus. Urma să fiu mai aproape de copilul meu.

Liana era acum o domnișoară. Avea cincisprezece ani, învăța bine și se făcea, pe zi ce trecea, mai frumoasă.

„— Știi, tanti Martha — mi-a spus ea într-o bună zi — noi două semănăm foarte mult. Parcă am fi surori."

Am vrut atunci să-i mărturisesc absolut totul. Simțeam că nu voi mai putea rezista. Și totuși... nu știu de ce, nu pot să-mi explic de ce n-am avut nici atunci curajul. Poate era faptul că, ajungînd o actriță cunoscută, o vedetă cum se spune, soția unui inginer renumit, mi-a fost teamă de scandalul

şi de vîlva pe care le-ar fi dezlănţuit mărturisirile mele tardive.

Viaţa a continuat cu bucuriile şi necazurile ei. Au mai trecut opt ani şi, între timp, părinţii adoptivi ai Lianei s-au prăpădit. Fata mea rămăsese singură pe lume, cel puţin aşa credea ea.

Mă hotărîsem, definitiv, să dau cărţile pe faţă orice s-ar fi întîmplat. Şi dacă nu intervenea, în acel moment, un eveniment neaşteptat, o adevărată nenorocire a vieţii mele, cred că totul s-ar fi sfîrşit cu bine.

Îmi amintesc ca acum. Era o seară liniştită, de vară. Pregăteam masa pentru cină, întrucît nu aveam spectacol. M-am pomenit că soţul meu vine acasă însoţit de-un domn.

— Draga mea, te rog să mă ierţi, dar ţi-am adus, pe neanunţate, un musafir la masă...

. . . . . .

Din nou actriţa întrerupse povestirea. Ne privea pe rînd, căutînd să vadă dacă am ghicit vreunul din noi cine era necunoscutul care îi produsese o emoţie atît de puternică.

Am rupt, cel dintîi, zăgazurile tăcerii, fiind convins că şi ceilalţi gîndeau ca şi mine :

— Tatăl Lianei...

— Da, domnule căpitan. Jocul absurd şi nemilos al destinului ne încrucişase iar cărările. Soţul meu nu observase uluiala ce mă cuprinsese. Era foarte încîntat de reuşita unor cercetări şi de faptul că în curînd urma să fie decorat cu o înaltă distincţie.

Cina s-a desfăşurat în tăcere, cu toate încercările pe care le făcea soţul meu de-a încălzi atmosfera glacială, ce domnea între noi. Aveam înaintea mea

două lumi deosebite, cel puțin așa consideram eu. De o parte, Bogdan, un om de o cinste și o corectitudine exemplară ; un soț ideal, a cărui purtare și comportament stîrniseră gelozia și invidia multora dintre prietenele sau colegele mele. De cealaltă parte, George, un om care-mi inspira numai dezgust pentru micimea sufletului său, pentru lașitatea de care dăduse cîndva dovadă. Nu puteam să-l iert nici acum, chiar dacă mi-ar fi argumentat că tot ceea ce făcuse ar fi fost urmarea firească a tinereții, a lipsei de maturitate în gîndurile și acțiunile sale.

Spre surprinderea mea, George nu a rostit nici un cuvînt, nu a făcut nici cea mai mică aluzie cu privire la trecut.

Am aflat în seara aceea, înainte de culcare, din cele spuse de Bogdan, că George fusese transferat din provincie, de curînd, la Institut. I se părea un inginer foarte capabil. Nu era familist și întrucît îl reținuse special pentru niște lucrări urgente, sărind amîndoi peste masa de prînz, considerase de datoria lui să-l invite la noi, la cină. M-am prefăcut că nu mă interesează nimic din ceea ce-mi povestea. Totuși, în sinea mea, eram mistuită de emoția revederii cu acela care era tatăl Lianei.

E poate un fapt pe care dumneavoastră, ca bărbați, vă e mai greu să-l înțelegeți. Nu vă puteți imagina cît de răscolitoare e pentru o femeie amintirea aceluia ce-ți trezește, pentru întîia oară, sentimentul iubirii.

A doua zi de dimineață m-a chemat la telefon. Primul gînd a fost să pun receptorul în furcă ; al doilea, să-l ascult ce dorește. Nu am putut rezista ispitei.

— Martha, trebuie neapărat să-ți vorbesc. Martha, de ce nu-mi răspunzi ? Ai uitat oare totul ?

Nu ! Nu uitasem absolut nimic. Tocmai de aceea nu-i răspundeam.

— Martha, mă asculți ? Copilul, copilul nostru mai trăiește ? Trebuie să fie mare acum, nu-i așa ? Cîți ani are ? Răspunde-mi, pentru Dumnezeu !

Tăceam. Amintirile erau prea dureroase și el le răscolea cu fiecare vorbă pe care o rostea. Trecuseră douăzeci și trei de ani de cînd își părăsise, fără nici un pic de remușcare, copilul. Nici un semn de viață în tot acest timp, nici o încercare de a ne căuta, de a se interesa vreodată de soarta noastră. Și acum, deodată, o izbucnire pătimașă, o dorință arzătoare de a-i povesti totul, de a mă revedea. Mi se părea atît de nefiresc, atît de revoltător ceea ce făcea, încît m-am hotărît brusc și am închis receptorul.

Dar, în vreme ce mă aflam la teatru pentru o repetiție și așteptam să-mi vie rîndul să intru în scenă, iarăși m-au copleșit gîndurile.

George putea foarte ușor să-mi distrugă din nou viața. Dacă va afla că Bogdan nu știe de existența copilului — și nu era de loc greu acest lucru — cu siguranță că va face tot ce-i va sta în putință să-i dezvăluie adevărul.

Iată cum reapariția lui George însemna sfîrșitul existenței mele fericite de pînă atunci și începutul alteia, chinuitoare, plină de amărăciuni și suferințe...

. . . . . .

Martha Filipescu întrerupse povestirea. Rămăsese cu privirile ațintite în gol, retrăind probabil aievea trecutul.

Colonelul Manea urmărea, în aparență distrat, rotocoalele de fum ale țigărilor noastre, în timp ce

locotenentul Mareș părea absorbit de ocupația de a desena figuri geometrice pe blocnotesul așezat pe genunchii săi.

În cameră se așternuse tăcerea. O tăcere gravă, cu adînci rezonanțe interioare.

Mărturisesc, cu toată sinceritatea, că povestea victii soției directorului Institutului de cercetări electronice mă impresionase puternic. Dar nu era numai aceasta ! Aveam presimțirea adeveririi bănuielii mele, și anume că singurul drum luminos din încîlcita afacere a dosarului special E.20 pornea de la ea și că nu îl mai puteam pierde de aici înainte.

Pe măsură ce actrița înainta cu povestirea spre deznodămîntul final — tragica moarte a fiicei sale — convingerea mea se accentua. Eram curios — și desigur că și ceilalți erau la fel ca mine — să aflu, cît mai repede, ce rol jucaseră Martha și Liana în rețeaua de spionaj, dar mai ales George. Din ce în ce se profila mai puternic faptul că dosarul pe care îl anchetam cuprindea pe lista suspecților mult mai multe nume decît ne închipuisem la început. Și, în ciuda aparențelor, paradoxal, mă bucuram de acest lucru, fiindcă era tocmai ceea ce dorisem să aflu.

. . . . . .

Glasul Marthei Filipescu tremura ușor atunci cînd își reluă povestirea :

— Cred că bănuiți ceea ce a urmat. George a insistat cu telefonul și a doua zi. I-am fixat un loc de întîlnire mai retras. Fusesem cîndva, cu Bogdan, la un motel, în apropiere de Tîncăbești. Sînt acolo niște separeuri...

(Instinctiv, mi-am reamintit noaptea cînd urmărisem, fără succes, pe inginer și pe Liana, fata actriței, care atunci nici nu știam cine este.)

— Am crezut că procedez bine, încercînd să-l conving că nu era cazul să reapară în viața mea și nici a copilului. M-a acuzat că am fost o egoistă, neinteresîndu-mă decît de fericirea mea. I-am arătat atunci cît m-am zbătut pentru Liana și cum m-am îngrijit să nu ducă lipsă de nimic.

— De ce o ții atît de departe de tine ? m-a întrebat el la un moment dat.

Tocmai această întrebare aș fi vrut să nu mi-o pună niciodată. Ea prevestea, mai mult ca oricînd, sfîrșitul fericirii mele.

— Nu am să-ți dau socoteală de ce am procedat așa și nu altfel, i-am replicat, plină de mînie.

— Cum îndrăznești ? E și copilul meu, nu numai al tău !

— Atîția ani de zile nu te-a interesat, și acum...

— Vreau să-mi văd fetița !

Ridicase tonul. Avea o privire stranie. Părea ca ieșit din minți.

— Ai ascuns totul, dar eu voi da în vileag. Să vedem dacă o să-ți convină.

Discuta despre probleme sufletești, de parcă ar fi aranjat cu mine o afacere comercială.

— Trebuie neapărat să o văd pe Liana ! Dacă mă asculți, nu voi sufla, nimănui, o vorbă.

Era un șantaj. Dar ce puteam să fac ? Cum ați fi procedat în locul meu ?

— Bine, voi face în așa fel să vă întîlniți. Am să fiu și eu de față.

— De ce ?

— Liana nu trebuie să afle cine ești. Și, pe urmă, chiar tu ai spus că vrei doar s-o vezi.

S-a gîndit cîteva clipe, apoi a acceptat.

— Ce garanții îmi dai că după aceea ai să dispari din viața noastră ?

— Am să văd. Am să fac cum cred eu de cuviință.

Peste trei zile ne-am întîlnit, toți trei, la același restaurant. Bogdan nu observase nimic. De altfel, în acea vreme era extrem de preocupat la Institut.

I-am prezentat Lianei pe George drept un bun amic de-al meu, un prieten din copilărie.

Eram, în sfîrșit, după douăzeci și trei de ani, din nou împreună, toți trei, dar nu în situația cum ar fi fost de dorit să fie.

Liana, bineînțeles, nu știa că e împreună cu adevărații ei părinți. Mă întreb și astăzi : cum a fost posibil ca atîta vreme, Liana, care era un copil deosebit de inteligent, să nu-și dea seama că îi sînt mamă, chiar dacă nu ar fi existat o asemănare fizică frapantă între noi ? Sau măcar instinctul să-i fi spus...

Martha Filipescu oftă din tot sufletul.

— Sînt unele lucruri stranii, inexplicabile, deși sînt mai simple poate decît unu ori unu sau decît alfabetul. Din nou mi s-a întîmplat un fapt îngrozitor prin cruzimea lui, care mi-a zdrobit și mai mult biata mea inimă, atît de rănită...

. . . . . .

— Liana și-a dat seama că George e tatăl ei ? interveni, pe neașteptate, colonelul Manea.

— Nu, domnule colonel ! De data asta nu ați ghicit. A urmat ceva mult mai îngrozitor. S-a îndrăgostit de el.

M-am gîndit că în viața acestei femei, atît de zbuciumată și pînă atunci, intervenise într-adevăr cea mai mare lovitură pe care ar fi fost posibil să o primească. În același timp, începeam să anticipez, din ce în ce cu mai multă claritate, ceea ce avea să urmeze în destăinuirile actriței.

. . . . . .

— A fost, cum spune francezul, „un coup de foudre". Biata Liana ! M-a întrebat, cînd am revăzut-o, dacă nu am vreun sentiment pentru George. Am căutat s-o conving că între mine și George nu sînt decît relații de veche prietenie, dar că ar fi mai bine să nu-l mai vedem. Totuși, ea a insistat.

Pe de altă parte și George dorea s-o revadă. Era grozav de mîndru, cel puțin așa susținea el, că are o fiică frumoasă și inteligentă.

I-am explicat că Liana nutrește cu totul alte sentimente decît cele cuvenite unui copil pentru părintele lui.

— Prostii ! a strigat el. Minciuni de-ale tale ! Și dacă e așa, îi voi mărturisi cine sînt.

— Cum ai să faci una ca asta ? Nu-ți dai seama ce lovitură ar fi pentru Bogdan ? Cu ce este el vinovat ?

— Ce-mi pasă mie de alții ? La urma urmei, tu n-ai decît să continui rolul lui „tanti Martha". Ești în meserie, actriță, știi să joci teatru. Eu nu pot și nici nu am chef !

Cînd Liana a aflat cine e George, a fost un dezastru. Săptămîni întregi nu a mai vrut să vadă pe nimeni.

— Cum, tanti Martha, el e tatăl meu ? Nu te înșeli ? Nu e totul o minciună scornită de George, pentru a mă îndepărta de el ?

— Nu, scumpa mea ! Acesta-i adevărul adevărat. I-am țesut o întreagă poveste, pe care chipurile nu aș fi știut-o și eu decît din auzite de la părinții ei adoptivi. Povestea era atît de frumoasă și atît de romantică, încît a avut un efect neașteptat. Liana a crezut tot ce i s-a spus și a acceptat ideea unor împrejurări nefericite, care l-au silit pe tatăl ei să stea atîția ani departe de copilul lui drag. A dăruit apoi toată dragostea și devotamentul acestui om, care nu merita absolut nimic de la ea. În schimb, eu treceam pe planul doi, din ce în ce mai estompată, mai îndepărtată și uitată de Liana, care nu mai avea ochi decît pentru tatăl ei.

De acum înainte trebuia să evit și întîlnirile dintre Liana și Bogdan, așa că, trăindu-mi intens drama pe care n-o știa nimeni în afara lui George — dar acesta nu se sinchisea cîtuși de puțin — m-am îndepărtat de propria-mi fiică.

Sînt sigură că George nu i-a destăinuit niciodată nimic lui Bogdan ; nu a făcut nici cea mai mică aluzie cu privire la legătura dintre el, Liana și mine.

Totuși eu, bineînțeles, am trăit cu această spaimă continuă.

În urmă cu două săptămîni am întîlnit-o întîmplător pe Liana. Cu toate că arăta tot ca înainte, am găsit-o schimbată. Era ceva în înfățișarea ei care nu-mi plăcea. O lăsasem în urmă cu aproape doi ani de zile cu acea puritate sufletească ce se răsfrînge implicit și asupra aspectului exterior. Mi-a apărut acum, iertați-mi expresia, vulgară.

Liana urmase artele plastice și, cînd noi ne-am despărțit definitiv, tocmai terminase facultatea, așa că avea asigurat viitorul. Și totuși, luxul pe care îl afișa acum, ostentativ, întrecea limitele unui cîștig

normal, cinstit. Dar acel ceva, care nu numai că mă intriga nespus de mult, dar îmi și îndurera sufletul, era faptul că Liana părea complet schimbată sufleteşte.

Am intrat, amîndouă, într-o cofetărie. Liana a comandat o băutură tare; eu m-am mulțumit cu o prăjitură.

Discuția dintre noi, în ziua aceea, mi-a relevat multe din amănuntele necunoscute mie, care îi modificaseră nu numai stilul de viață, dar îi alteraseră și psihicul. A trebuit să fac eforturi deosebite pentru a o determina să-mi mărturisească anumite lucruri.

Am aflat astfel, cu stupoare, că de un an de zile George părăsise țara.

— Bine, dar de ce nu m-ai căutat? De ce n-ai venit să-mi spui că ai rămas singură?

— Ce rost avea? Dumneata, din momentul în care se întorsese tata, ai căutat să dispari din viața mea. Am înțeles și... m-am conformat.

— Nu ai înțeles nimic, Liana. Sînt convinsă.

În schimb, eu înțelegeam că taică-său rămăsese același om de nimic, pe care-l cunoscusem în tinerețe.

Reapăruse în viața noastră, a mea și a Lianei, după atîția ani, ne despărțise cu brutalitate, pentru ca apoi să-și părăsească fiica fără nici o remușcare, plecînd pe meleaguri străine.

Oare ce se întîmplase în această vreme cu fetița mea?

Era inutil să-mi mai pun o astfel de întrebare, cînd o vedeam cum arăta, cînd sufletul meu de mamă presimțea pe ce pantă periculoasă alunecase.

Să-i fi spus totul lui Bogdan ? Să-i fi mărturisit, cerîndu-i iertare că procedasem greșit vreme de atîția ani ?

Încă nu mă decisesem ce aveam de făcut...

. . . . . .

Nu îmi mai găseam locul în fotoliu.

Colonelul Manea fumase, cu adevărat, un pachet de țigări și acoperise cu scrisul lui mărunt, caligrafic, vreo șase coale de hîrtie.

Mareș și Martha Filipescu fumaseră și ei îngrozitor de mult. În încăpere, cu toate că deschisesem larg o fereastră, pluteau nori de fum, vorba ceea, „să-i tai cu cuțitul".

Doream să trec numaidecît la acțiune, dar declarațiile actriței, deosebit de interesante și utile în lămurirea dosarului, încă nu se isprăviseră.

Colonelul observase probabil nerăbdarea mea, deoarece îmi făcu semn să stau liniștit. Am continuat să ascult cu cea mai mare atenție, mai ales că, acum, Martha mi se adresase direct :

— Vă amintiți, desigur, domnule căpitan, răspunsurile mele atunci cînd m-ați anchetat în tren. Evident, am ocolit adevărul. Și rău am făcut ! Acum fiica mea ar fi fost în viață.

— Vreți să spuneți, doamnă — am intervenit eu — că în seara respectivă, între orele 19,30 și 22, știați că fiica se află la volanul automobilului dumneavoastră ?

— Exact ! Și în seara următoare, la fel. Bineînțeles, fără știrea lui Bogdan. Aceste fapte vi le-am ascuns și recunosc că sînt vinovată.

— Știați și în ce scop va folosi automobilul ? o întrebă colonelul Manea.

— Vă rog să mă credeți că nu cunoșteam motivul care o determinase pe Liana să-mi ceară, cu atîta insistență, să-i împrumut mașina.

— Vă credem.

— Nu îi refuzasem niciodată nimic și nu era nici prima oară cînd mă ruga să-i încredințez volanul automobilului, așa că nu mi s-a părut nimic anormal în cererea ei.

În cea de a doua seară însă s-au petrecut cîteva lucruri ciudate. Conform înțelegerii cu ea, urma să-mi aducă automobilul acasă. Pe la orele unsprezece am primit un telefon. Am recunoscut imediat vocea Lianei, cu toate că era deosebit de agitată.

— Trebuie neapărat să te văd !

— Unde ?

— În oraș.

— S-a întîmplat ceva ? Ai avut vreun accident ?

— Nu.

— De ce nu vii tu încoace ?

— Am să-ți explic, cînd ne vom întîlni.

Mi-a indicat locul unde urma să ne vedem. I-am promis. Știam că Bogdan lucra la o conferință pentru o emisiune la Televiziune. Am intrat în biroul lui.

— Mai lucrezi mult ?

— Două-trei ore. Încă nu te-ai culcat ? Mîine dimineață, după cîte știu, trebuie să te scoli devreme.

Mi-am luat rămas bun și m-am prefăcut că mă retrag în camera mea. În realitate, am ieșit în stradă, am oprit un taxi și m-am dus acolo unde mă aștepta Liana, cu automobilul meu.

Într-adevăr, avea o înfățișare extrem de agitată.

— Martha, vreau să-ţi mărturisesc anumite lucruri. Eşti singura mea prietenă. Dar, mai întîi, să juri că nu vei mai spune nimănui ceea ce vei auzi astă-seară.

— Bine, Liana, îţi jur ! Poate că a sosit ora destăinuirilor. Şi eu doresc să-ţi fac o mărturisire. De multă vreme, de ani îndelungaţi...

Mi-am privit copilul cu duioşie şi fără să vreau am lăcrimat.

Da, domnilor, mă hotărîsem să-i spun Lianei adevărul. Nu mai puteam şi nici nu mai avea rost să păstrez taina. George fugise în străinătate. Într-un fel, pentru mine, murise a doua oară. Pe de altă parte, Bogdan era un om deosebit. Mă va înţelege şi mă va ierta. Iar Liana, cînd va afla adevărata noastră identitate, a mea şi a ei, cred că va înţelege şi ea şi va ierta totul.

O priveam nu numai cu duioşie, dar şi cu îngrijorare. Poate că Liana se găsea în aceeaşi situaţie disperată în care mă aflasem şi eu cîndva. Trebuia să intervin neapărat, pînă nu era prea tîrziu.

M-a întrerupt din gînduri :

— Martha, de tine depinde viaţa mea.

Am tresărit. Aşadar, bănuielile mele se confirmau.

— Ce vrei să spui ?

— Dacă vei fi întrebată, cîndva, să nu spui nimănui că mi-ai încredinţat automobilul tău.

— Îmi dai voie să te întreb pentru ce ?

— Am intrat într-o afacere periculoasă. Deocamdată nu mai pot da înapoi. Regret din suflet că, fără să ştii, te-am amestecat şi pe tine.

— Liana, trebuie să-mi spui tot !

— Nu ! N-ar avea nici un rost. Dacă vei proceda aşa cum ţi-am arătat, sper că nu ţi se va întîmpla

nimic rău. Încă o dată, iartă-mă! Și acum te rog să-ți iei în primire automobilul. Eu mă duc, pe jos, pînă acasă.

I-am prins, cu emoție, mîinile într-ale mele.

— Liana! Mîine dimineață plec în străinătate într-un turneu. Aș vrea să-ți spun că...

M-au podidit lacrimile. Ea mă privea uimită, neînțelegînd ce se întîmpla cu mine.

— Iartă-mă, Martha! Acum mă grăbesc. Și tu trebuie să te grăbești. Cînd te vei întoarce, atunci, poate, vom sta pe îndelete de vorbă.

Fără să mai spun vreun cuvînt, am cuprins-o în brațe și am sărutat-o. Nu m-am gîndit atunci că acesta va fi sărutul nostru de adio, că la reîntoarcere nu voi mai găsi decît un cadavru ars din cea care a fost frumoasa mea fiică.

*

Zguduitoarele episoade din viața ei, pe care Martha Filipescu ni le povestise, aruncaseră, așa după cum mă așteptasem, o dîră de lumină în negurile dosarului E. 20.

Acum știam cine fusese necunoscuta care intrase în legătură cu inginerul Constantinescu. De asemenea, se confirmau, din ce în ce mai mult, ultimele mele concluzii.

Mai întîi, Udrea — Constantinescu; apoi, Liana — — Constantinescu. Acum mai mult ca sigur, urma să intre în scenă un alt actor: George, fostul soț al Marthei Filipescu, deși, după toate aparențele, acesta era plecat de un an de zile în străinătate.

Trebuia să acționez de urgență și primul lucru care urma să-l îndeplinesc era găsirea imediată a

inginerului Constantinescu. Dacă avea norocul și nu terminase lucrarea, poate că mai era în viață. Dar dacă mă înșelam ? Nu cumva Constantinescu era autorul celor două crime ?

M-am întors către Mareș, care privea liniștit pe fereastră.

— Sînt hotărît să mobilizez toate forțele noastre și să-l găsesc pe inginer.

— Foarte bine ! Sînt de aceeași părere.

— Nu știu însă de unde să încep. Încotro să ne îndreptăm mai întîi ? Ascultă, Mareș, dacă ai fi acum în locul inginerului Constantinescu, după ce ai părăsit domiciliul și locuința Lianei, unde te-ai adăposti o scurtă bucată de vreme, ce-ai face în continuare ? Unde te-ai duce ?

Mareș s-a gîndit puțin, înainte de a-mi răspunde. Apoi, fața i s-a luminat într-un zîmbet :

— M-aș ascunde în locuința doctorului Udrea, singurul loc care mi-a mai rămas drept refugiu.

N-am mai stat să-l întreb de ce se gîndise exact la locul pe care mă hotărîsem și eu, cu cîteva minute în urmă, să-l cercetez.

I-am făcut semn să mă urmeze, am anunțat ofițerul de serviciu unde mă duc și ne-am urcat împreună, eu și Mareș, în automobilul meu.

În cîteva minute, ne aflam în fața casei doctorului Udrea, dar, cînd am ajuns acolo, mi-am dat seama că ajunsesem prea tîrziu. Locuința doctorului era cuprinsă de flăcări.

CĂLĂTORIE ÎNTR-UN MORMÎNT

Individul rotofei, cu aspect de om cumsecade, se strecura, ca o şopîrlă, în umbra gardurilor.

„În curînd se va lumina de ziuă. Trebuie să profit cît mai mult de întuneric", îşi spuse el, în vreme ce examina, cu prudenţă, împrejurimile.

Se vede treaba că îi erau cunoscute locurile pe care le cutreiera, fiindcă, înainte de-a se strecura în grădina casei unde dorea să ajungă, făcuse un ocol bunicel, apoi sărise, cu destulă îndemînare pentru corpolenţa sa, un gard de tufani dintr-o curte vecină şi în sfîrşit, cînd ajunse în spatele clădirii, potrivi o cheie în broasca unei uşi ce ducea probabil la dependinţe.

Dacă ar fi fost mai atent şi mai deprins cu întunericul, ar fi constatat că sigiliul aplicat pe uşă fusese rupt cu puţină vreme mai înainte.

Individul nu băgă de seamă acest lucru şi răsuci cheia încet, fără zgomot. Uşa se deschise şi el nu-şi putu reţine un fluierat uşor, de satisfacţie.

Deşi cunoştea atît de bine locurile, umbla cu prudenţă şi ceea ce părea mai curios, cu toate că era o noapte călduroasă de vară, purta în mîini mănuşi de piele, aidoma unui infractor ce se fereşte să lase urme.

Cînd pătrunse în coridorul îngust, ascultă cîteva clipe, cu atenție. I se păruse că dintr-o cameră învecinată se auzea un zgomot, ca și cum cineva ar fi mutat un scaun dintr-un loc într-altul.

„Nu era rău să fi avut un revolver la mine !", gîndi individul.

Mai făcu cîțiva pași și iar se opri în loc.

„Așadar, a venit la întîlnire. Fata nu a mințit. O așteaptă. Dar o să aibă o mică surpriză", chicoti grăsunul, în gîndul lui.

Se apropie, cu pași tîrșiți, ca de pisică, pînă în dreptul ușii. Fără să stea mult pe gînduri o deschise și intră în cameră. Căută să răsucească comutatorul, dar se răzgîndi imediat. O voce amenințătoare, venind de undeva, din spatele lui, îl somă pe un ton rece și sever, să nu facă nici o mișcare.

— Ce cauți aici ? rosti individul rotofei, a cărui bărbie tremura de enervare.

— Aș putea să te întreb același lucru, domnule doctor, răspunse celălalt, cu o ușoară nuanță de ironie în glas.

— Eu sînt la mine acasă.

— Parcă erai dispărut, sau mă înșel eu ?

Vocea îi redevenise șuierătoare, aspră. Ciudatul dialog continua să se desfășoare pe întuneric, fiecare dintre ei pîndind și căutînd să deslușească, în timp ce vorbeau, mișcările celuilalt.

— Am fost mort și tot am înviat !

— Ca în romanele fantastice ?

— Exact ! Nu vrei să aprindem o lumină ? propuse grăsunul.

— Riscăm să fim văzuți din stradă. Și apoi, eu te văd suficient. Încearcă numai să faci o mișcare și ai să te convingi.

— Cel puțin să stăm ca lumea... pe scaune.

— Așază-te unde dorești, dar te previn că la cea dintîi mișcare suspectă ești pierdut.

— Nu mă mai amenința degeaba. O să ai încă nevoie de mine.

— Nu prea cred. Ți-ai îndeplinit misiunea pînă la un punct. Acum e rîndul Bellei.

Doctorul Dorin Udrea rînji sarcastic, crezînd că nu va fi observat. Spre surpriza lui, celălalt îl amenință din nou :

— Dacă mai rînjești mult, mă enervezi și riști să-mi pierd controlul.

„Cum o fi reușind să mă zărească atît de bine în întunecimea asta ? se gîndi, cu ciudă, doctorul. Probabil că are niște ochelari speciali, despre care am citit eu într-o revistă tehnică de specialitate. De aceea nici nu vrea să aprind lumina. Dorește să fie într-o poziție avantajoasă, superioară, dar lasă că o să-l joc eu imediat."

— La ce te gîndești, doctore ?

— La nemurirea sufletului.

— Îți arde de glume. Balivernele astea le-a înghițit prietenul dumitale, inginerul acela naiv și neurastenic. Mai bine spune, ce te-a determinat să vii aici ?

— Nu e casa mea ?

— Îmi răspunzi cu întrebări și asta nu-mi place. Încep să mă enervez. Răspunde la ce te întreb. Nu uita că ești încă subordonatul meu.

— Am fost !

— Ce vrei să spui ?

— Misiunea mea s-a terminat. Nu ai spus așa ?

— Ești ironic și nu-i bine ! Știai că sînt aici ?

— Da.

— De unde ?

— Mi-a spus... o păsărică. Şi tot ea mi-a ciripit că o aştepţi pe Bella.

— Ai fost la Bella acasă ?

— Exact !

— Ce-ai căutat acolo ?

— Ceea ce aştepţi dumneata aici.

— Nu-mi place cînd Bella vorbeşte prea multe.

— Cred că n-o să mai vorbească niciodată, murmură cu răutate doctorul Udrea.

— Cum ? Repetă, doctore, ce-ai spus adineauri !

Doctorul Udrea simţi mîinile puternice ale celuilalt cuprinzîndu-l de reverele hainei şi zgîlţîindu-l zdravăn.

— Repetă, doctore, repetă !

— Dă-mi drumul ! scînci ca un copil Udrea.

— Am să te omor, ticălosule, dacă te-ai atins cumva de ea !

Udrea înghiţi în sec. Îşi dădea seama că situaţia devenea primejdioasă şi că nu era cazul să mai continuie a-l asmuţi pe cel care-l ameninţa cu moartea.

— Linişteşte-te, domnule, pentru Dumnezeu ! Nu pot să-ţi explic nimic, dacă nu-mi dai pace !

Individul slăbi strînsoarea şi doctorul se aşeză, răsuflînd din greu, pe colţul unui fotoliu.

— Vorbeşte ! Povesteşte-mi totul de la început.

— M-am întors în Bucureşti pentru că nu aveam nici o siguranţă acolo unde mă ascunsesem. Ideea dumitale cu „asasinarea mea" de către inginer mă condamnase la o dispariţie totală.

— Doar mi-ai spus singur că ai fost vizitat, la policlinică, de un ofiţer de securitate. Trebuia deci să

dispari. N-am stabilit să aștepți acolo pînă ce-ți voi da eu un semn de viață ?

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar nu aveam nici o garanție...

— Cuvîntul meu e cuvînt !

— O fi, eu însă mi-am luat unele măsuri de precauție. Aseară, cum am venit de la gară, m-am dus acasă la Bella. De la ea am aflat că te pregătești de plecare, întrucît inginerul terminase ultimele file ale lucrării.

— Cum era să plec ?

— Foarte bine ! Așa cum te-ai reîntors în țară, sub un nume fals. Misiunea era îndeplinită, ceilalți n-aveau decît să se descurce cum or putea.

— Te înșeli ! Doar ți-am promis că te voi scoate peste granită cu prima ocazie.

— Și eu, repet : Nu aveam nici o garanție că așa se vor petrece lucrurile, iar pe cuvîntul dumitale nu puteam conta.

— Poți să contezi însă pe revolverul meu. E cu amortizor, așa că nimeni nu va auzi cînd te voi împușca. De data asta, doctore Udrea, ai să mori cu adevărat. Iată ce înseamnă să nu respecți dispozițiile mele.

— Regret, dar sînt convins că nu vei proceda așa, cînd o să afli ce s-a întîmplat la locuința Bellei.

Deși nu-l vedea prin întunericul de nepătruns din cameră, doctorul presimți că stîrnise curiozitatea individului și nu se înșela de loc.

— Povestește mai departe ! se auzi glasul șuierător al celuilalt.

— Prea multe nu mai am de spus. Inginerul ne-a surprins, pe mine și pe Bella, în timp ce discutam.

Cînd m-a zărit, a avut un șoc nemaipomenit. Îți imaginezi : să te reîntîlnești cu un om pe care îl consideri mort. Sînt convins că era nebun. Nu știu de ce, s-a repezit la Bella și, pînă să apuc să intervin, a strîns-o de gît cu atîta furie, încît a omorît-o pe loc.

Doctorul Udrea se opri din povestire și ascultă cu încordare efectul vorbelor sale.

— Nu... nu se poate... Liana, copilul meu...

Necunoscutul murmura cuvinte în aparență fără sens. Într-un tîrziu se adresă doctorului Udrea cu un glas schimbat, de nerecunoscut față de asprimea celui de mai înainte :

— Și ce-ai făcut ? Ai stat cu brațele încrucișate, doctore ?

— Bineînțeles că nu ! Am terminat repede cu el.

— Și filele ? Ultimele file ale lucrării unde sînt ?

— La mine în nici un caz !

— Au rămas acolo ?

— Nu. Trebuie să recunosc că am fost și de data asta prevăzător și le-am luat...

Necunoscutul se precipită din nou. Se părea că uitase complet de durerea și amărăciunea ce-l cuprinseseră mai adineauri.

— Sînt, deci, la tine ? Dă-mi-le !

— Mă crezi chiar atît de prost ?

— Ce-ai făcut cu ele, mizerabile ?

— A, nu, te rog ! Să vorbim ca între gentlemeni. Fără epitete supărătoare auzului.

— Nu mă mai fierbe atîta ! Spune-mi, unde le-ai ascuns ?

— Mi-e imposibil... deocamdată. În momentul cînd voi fi asigurat că pot pleca liniștit din țară, vei fi în posesia lor.

— Jură că nu mă minți !

— Jur !

— Că tot ceea ce mi-ai povestit este adevărat.

— Mai mult decît adevărat.

— Bine. Chiar în noaptea asta vei părăsi țara.

— Cum ?

— Mă privește !

— Crezi că va fi chiar atît de simplu ?

— Eu nu sînt un șantajist ordinar și nici nu mă ocup de fleacuri, ca dumneata cu hipnotismul.

— Cu fleacurile astea, de care acum îți bați joc, am reușit să obțin toate formulele și ideile inginerului Constantinescu.

— Ai fost suficient de recompensat pentru asta.

— Nu zic ba ! Atunci sîntem înțeleși, nu-i așa ?

— Ascultă, doctore ! trebuie să mă întorc la Agenție. Îți voi face rost neapărat de actele care-ți trebuiesc. Numai că va fi necesar să-ți modifici puțin aspectul mutrișoarei dumitale simpatice. Altfel, te vor înhăța numaidecît.

— Crezi ? Pentru toată lumea doctorul Dorin Udrea e mort.

— Vei proceda cum îți spun eu. Te știu expert în chestiuni de felul ăsta. Iată aici fotografia dumitale, așa cum vei arăta pe pașaport.

În fascicolul unei raze de lumină, îi înmînă doctorului o fotografie.

— Vezi ? Îți pregătisem din vreme plecarea, dar n-ai vrut să mă crezi.

— „Paza bună, trece primejdia rea", spune un proverb înțelept.

— Întîmplător sînt de aceeași părere cu tine Tocmai de aceea nu vreau să zăbovești prea mult în casa asta. Fă-ți bagajele imediat. Ia-ți numai strictul necesar. În cel mult o oră mă reîntorc cu un automobil să te iau de aici.

— Unde mergem ?

— La Constanța.

— De ce ? Chiar dacă e sezon, nu am chef de plajă.

— Nu mi-ai cerut să te scot din țară ?

— Ba da.

— Ei bine, călătoria dumitale, spre Occident, va începe din acest oraș. Nu mai înainte de a-mi preda ultimele file ale dosarului inginerului Constantinescu.

— Se înțelege !

Fascicolul luminos dispăru ca înghițit de întuneric. În cameră începea să pătrundă geana zorilor. Individul părăsi încăperea, ieși în coridor, deschise prudent ușa din dos și cercetă cu o privire iscoditoare împrejurimile. Cînd se convinse că totul e în regulă, se strecură pe lîngă zidul casei, spre poartă, și ieși în stradă, îndreptîndu-se cu pași siguri spre stația de tramvai.

*

Inginerul Constantinescu holba ochii spre fereastra casei lui Udrea, acolo unde i se păruse, mai adineauri, că văzuse licărind o luminiță.

„Ce caut ? De ce am venit tocmai aici ?"

Întrebările îi chinuiau mintea obosită de groaznica întîmplare prin care trecuse.

„Cine se află, la ora asta, în locuința doctorului Udrea ?"

Capul îi vîjîia încă, iar rana de la tîmplă, deși nu mai sîngera, îl ustura cumplit.

Împinse, fără putere, poarta și, spre surprinderea lui, aceasta se deschise destul de ușor. Înaintă cîțiva pași.

„Parcă aș avea plumb în picioare."

Cînd ajunse în dreptul ușii de la intrare își rezemă fruntea încinsă de zidul răcoros al casei.

Orizontul începuse să se lumineze din ce în ce mai mult. Se anunța o zi caldă de vară, cu cer senin și fără strop de adiere de vînt.

Fără să-și dea seama ce face, apăsă pe butonul soneriei. Sunetul îndepărtat și monoton se auzi, ca un ecou, în casa ce părea pustie.

Nimeni nu răspunse. Domnea o tăcere stranie, ca de pe altă lume. Și totuși parcă răsucise cineva cheia din broască. Inginerul apăsă pe clanță. Nu, nu fusese numai o părere ! Ușa se deschise, scîrțiind lugubru, așa cum văzuse cîndva la cinematograf, într-un film de groază.

Pătrunse în sălița îngustă, de la intrare. Îl izbi un miros de praf, de aer închis. Bîjbîind prin întuneric, inginerul intră în camera care servise doctorului drept dormitor și sufragerie. Aici zărise, adineauri, luminița. Dar acum, după cîte se părea, în cameră nu era nimeni.

Fără să aprindă lumina, înaintă spre cea de a doua cameră, aceea cu pereții acoperiți de cărți și cu fel de fel de lucruri ciudate. Prin crăpăturile storurilor pătrundeau cîteva firicele din lumina zo-

rilor, așa că aici putea să distingă, cît de cît, obiectele din încăpere.

— E cineva ? întrebă inginerul, cu jumătate de glas.

I se păruse sau chiar auzise un geamăt ușor, venind dinspre colțul unde se afla sicriul acela, al cărui rost nu-l înțelesese niciodată ?

— E cineva aici ? repetă el, mașinal.

Acum se afla chiar în apropierea sicriului și deodată simți cum i se taie răsuflarea. Capacul era rezemat de perete, iar înăuntrul sicriului se afla un om : doctorul Udrea.

— Nu se poate, nu se poate ! murmură în neștire și se aplecă peste corpul celui ce se afla în sicriu.

Mai văzu mîinile groase și puternice ale doctorului întinzîndu-se spre el și cuprinzîndu-l zdravăn de gît, apoi simți că totul se învîrtește în încăpere și se prăbuși epuizat, fizic și psihic, pe podea.

— Dacă nici acum n-ai murit, va fi vai și amar de tine ! bodogăni doctorul Udrea, în vreme ce se străduia să iasă din cutia sicriului. Strașnică scenă ți-am jucat, domnule inginer ! Dar cum ai făcut de-ai scăpat cu viață ?

Bineînțeles că nu-i răspunse nimeni. Inginerul zăcea cît era de lung pe dușumeaua încăperii. Doctorul se lăsă în genunchi și-și aplecă urechea în dreptul inimii. Constată, cu surprindere, că fostul lui prieten este numai leșinat.

— Ești rezistent, amice. Dar îți vin eu de hac numaidecît ! Înainte însă de-a te trimite în călătorie pe lumea cealaltă, vreau să mai stăm puțintel de vorbă.

Îi răsuci corpul cu fața în sus, îi împreună mîinile și-l așeză, după oarecare trudă, în sicriu. După aceea scoase dintr-un dulap o bucată de frînghie și îl legă fedeleș.

— Și acum, să discutăm ! mormăi el, mulțumit, admirîndu-și opera.

Căută pe unul dintre rafturi și se întoarse, triumfător, cu o sticluță cu amoniac în mînă.

Mirosul înțepător și în completare o pereche de palme zdravene aplicate pe obraji îl readuseră pe inginer în simțiri.

În vreme ce inginerul Constantinescu încerca să-și reamintească unde se afla și ce se întîmplase cu el, doctorul Udrea își trase un fotoliu în apropierea sicriului.

— Doctore ! Trăiești ?

— Precum vezi, scumpul meu prieten.

— Spune-mi că nu visez, că nu am iar halucinații !

— Nici una, nici alta ! Ești, cred, mai întreg la minte ca niciodată, iar eu sînt tot atît de viu pe cît ești și dumneata.

Inginerul rîse copilărește :

— Bine, dar atunci înseamnă că nu te-am omorît !

— Evident !

— Totul nu a fost decît o farsă, una din celebrele dumitale farse, nu-i așa ?

— Să-i zicem, mai științific : experiență.

— Reușită, după cîte se pare !

— Mai mult sau mai puțin. Să sperăm că aceea pe care o voi face cu dumneata va reuși pe deplin.

Abia acum inginerul Constantinescu își dăduse seama de strania situație în care se afla.

— Ce vrei să spui ? De ce m-ai legat așa ? Și de ce m-ai așezat în sicriu ?

Doctorul Udrea își apropie fața de a inginerului.

— Ți-am promis doar că voi face o experiență uluitoare. Ești cel mai indicat să-mi slujești drept cobai.

— Glumești ?

— Nicidecum ! Vei porni în călătoria cea mare, călătoria în mormînt, de unde, dacă te vei mai întoarce, îmi vei povesti și mie cum e pe acolo...

Ochii doctorului aveau o strălucire ciudată, ca aceea a unei reptile ce vrea să-și paralizeze victima înainte de a-i da lovitura decisivă.

— Dă-mi drumul ! urlă inginerul.

— Dacă nu te potolești, vei pleca imediat în frumoasa călătorie veșnică. Stai liniștit, să discutăm ca între prieteni.

Inginerul gemu, neputincios. Strînsoarea frînghiilor îi oprea aproape complet răsuflarea, îi făcea imposibilă orice mișcare.

— Acum, cînd sînt sigur că nu vei mai scăpa cu viață, pot să-ți împărtășesc cîteva lucruri, pe care merită să le iei cu tine în mormînt.

— Am fost un prost, scrîșni inginerul.

— În parte, da, recunoscu batjocoritor Udrea. Totuși, orice s-ar spune, capacitatea profesională nu ți-o poate contesta nimeni. În felul tău ești un as. Ai reușit să descoperi ceea ce zeci de ingineri și savanți, din întreaga lume, se chinuiau — acesta e cuvîntul potrivit — să afle de atîta amar de vreme.

— De unde știi ?

— Dacă încă nu ți-ai dat seama înseamnă că și eu, la rîndul meu, am atins, fără falsă modestie, genialitatea. Recunoști ?

— Nu ți-am vorbit niciodată despre proiectele sau lucrările mele.

— Te înșeli. Metoda hipnotică e veche de cînd lumea, numai că eu i-am găsit o aplicație modernă. Consultațiile pe care ți le dădeam nu erau de fapt decît ședințe de hipnotism, în cursul cărora, fiind căzut în transă, îmi divulgai exact ceea ce doream să aflu.

— Te-au interesat deci lucrările mele ?

— Numai una singură în fond deosebit : dosarul special E. 20.

— Ticălosule !

— Ai mai spus-o. Și apoi, știi foarte bine că detest vocabularul omului simplu. Pentru Dumnezeu, inginerul Constantin Constantinescu e doar un savant !

— Un om sfîrșit...

— Nu încă ! Dar trebuie s-o recunosc, vei fi în curînd. Ce zici de modul cum am lucrat ? Și, mai ales, de acel „finis coronat opus" al călătoriei mele în mormînt ?

— Da, doctore, ai lucrat magistral. Trebuia atunci să-mi amintesc de „experiența" din Cișmigiu...

— A, nu ! Aceea a fost o simplă glumă nevinovată, ce mi-a slujit pentru a verifica doar anumite reacții psihice ale tale.

— Vrei să spui că nu ai procedat în același mod ?

— Nicidecum ! Am să-ți explic imediat totul. Dar pentru asta să ne reîntoarcem de unde am plecat în urmă cu un an de zile. La Institut ți se încredințează o lucrare specială, cunoscut fiind faptul că te ocupai, de mult timp, de cercetări în domeniul stimulatorilor de creștere a regnului vegetal. Minis-

terul îți pune la dispoziție un specialist în biochimie și îți creează o serie de condiții de lucru, printre care și o cameră secretă, unde nimeni nu ar putea pătrunde în afara dumitale și a colegului din minister. Așa e ? Nu e nevoie să-mi confirmi. Citesc uimirea pe chipul dumitale.

— Să zicem că ar fi așa, oftă inginerul Constantinescu. Totuși, ceea ce nu-mi explic e punctul de pornire.

— Nu înțeleg.

— De unde știai că eu voi fi acela care se va ocupa de aceste probleme ?

— Ah ! E vorba de un lucru de o simplitate revoltătoare... Nu era un secret, bineînțeles, faptul că urma să efectuezi o lucrare specială. Dar despre ce anume era vorba, nu știa decît o singură persoană : inginerul Constantinescu. Nici măcar directorul Institutului nu era în temă.

— Acum înțeleg că altcineva era interesat să afle... Cineva din preajma mea...

— Întocmai. Dar nici acea persoană nu ar fi izbîndit într-o convorbire directă cu dumneata. Erai cunoscut ca un om integru, insensibil la orice fel de tentații bănești. Atunci persoana a apelat la serviciile mele. Am urzit împreună un plan migălos și îndrăzneț. Avuseseși o criză banală de astenie. Te temeai că nu vei putea lucra. Un coleg binevoitor te-a sfătuit să consulți un medic de specialitate : pe doctorul Dorin Udrea.

— Un coleg ? Cît m-am chinuit să-mi reamintesc chipul lui ! Și nici acum nu izbutesc...

— De la prima vizită pe care mi-ai făcut-o am aflat ceea ce ne interesa și ne-am dat seama că su-

bieetul lucrării dosarului E. 20 merita osteneala noastră, continuă doctorul, neluînd în seamă frămîntările sufleteşti ale inginerului Constantinescu. Am acţionat în consecinţă. Ţi-am cucerit simpatia. Te-am iniţiat, într-adins, în probleme de medicină, necesare să menţină o anumită tensiune asupra psihicului dumitale. Am completat accastă atmosferă, propice planurilor mele, cu experienţa din Cişmigiu, cu dispariţia mea în cimitir, cu caietul meu de însemnări senzaţionale. Eşti un mediu admirabil. Te-ai supus, permanent, voinţei mele. Pe măsură ce aflam ceea ce mă interesa, transmiteam mai departe. Mi-ai împărtăşit, inconştient, se înţelege, aproape toate fazele lucrării. În momentul cînd te apropiai de sfîrşit, am primit o vizită neaşteptată la cabinetul meu de la policlinică, ceea ce a avut darul să precipite lucrurile. Mi-am dat seama că securitatea era pe urmele mele. Trebuia să dispar. Am înscenat o crimă, plină de rafinament : marea experienţă a întreruperii vieţii pentru cîteva minute, care a eşuat lamentabil. Am făcut din tine un criminal. Iartă-mă, dar totul a fost trucat. În seringi se afla cel mai banal dintre lichidele cunoscute în lume. Te-am făcut să crezi că m-ai ucis, cînd, în realitate, jucam teatru ca orice actor ce interpretează rolul aceluia ce moare pe scenă. Erai sub stare hipnotică şi te-am făcut să intuieşti pericolele presupusei tale crime. Mai întîi, te-am forţat să te îndepărtezi de locul acela, pentru a-mi da posibilitatea să pun la punct etanşeitatea faimoaselor mele haine galben-violete, de fapt un nemaipomenit costum subacvatic. Cînd am fost

gata. te-am reîntors din drum și ți-am sugerat să mă arunci în apă. Ai acționat întocmai unui robot teleghidat. Ai făcut exact tot ceea ce doream. Astfel a dispărut din viața ta, și pentru toată lumea, doctorul Dorin Udrea.

— Și atunci a intrat în scenă Bella, oftă cu tristețe inginerul.

— Trebuie să te felicit, dragul meu. Ai reușit să faci o cucerire neașteptată.

— Vrei să spui că a fost sinceră ?

— La început, nu ! A acționat și ea, ca și mine, conform instrucțiunilor primite. Apoi s-a îndrăgostit nebunește. Acest lucru nu m-ar fi interesat dacă obțineam ultimele file ale lucrării. Însă ea s-a opus categoric. Aseară m-am reîntors de pe lumea cealaltă, adică din refugiul unde mă exilasem voluntar datorită împrejurărilor. Am găsit o altă Bella, complet schimbată, aș zice, ca în geometrie, cu o sută optzeci de grade. Spunea cuvinte fără rost. Devenise o apărătoare zeloasă și înflăcărată a dumitale. Riscam să se compromită totul, așa că... N-am avut încotro !

— Ai omorît-o ?

— Nu chiar așa... Am lovit-o. Se pare însă că am apreciat greșit forța mea.

— Știi ce aș face, dacă aș avea mîinile libere ?

— Bănuiesc. De aceea, fiind prevăzător din fire, te-am ambalat mai înainte de a-ți reveni în simțiri. Apropo, cum ai reușit să scapi din subsol ? Credeam că vei fi mistuit de flăcări.

— Nu ești numai un asasin, un incendiator, ci și...

— Încetează, domnul meu, încetează ! Tot ceea ce am făcut, de aseară și pînă acum, nu a fost decît pentru a-mi salva propria piele. M-am obișnuit să nu am încredere în nimeni. Pentru a-mi oferi maximum de siguranță, mi-am însușit ultimele file ale lucrării și am căutat să scap de cei care mă puteau incomoda. Asta e tot ! adăugă doctorul Udrea, după o scurtă pauză. Și acum să ne vedem de treabă !

Începuse să strîngă, la iuțeală, cîteva lucruri de îmbrăcăminte. Le înghesui pe toate într-o valiză. Apoi intră în camera de baie și după zece minute se întoarse un altul. Purta acum o mustață oacheșă și un mic barbișon, aidoma la culoare cu mustața, ce-i încadrau obrajii rubiconzi. Cînd inginerul Constantinescu îl zări, nu-l recunoscu, într-atît își schimbase înfățișarea. Abia cînd începu să vorbească, inginerul înțelese că necunoscutul din fața lui era una și aceeași persoană cu doctorul Udrea.

— Ei, ce zici ? Nu-i așa că sînt altul ?

— Rămîi același ticălos ! scrîșni furios inginerul.

— Văd cu că nu dorești să ne despărțim ca doi buni prieteni. Ce pot face ! oftă Udrea, batjocoritor. Fie, cum vrei tu !

Tot vorbind, ridicase, cu oarecare efort, capacul sicriului.

— Doar nu ai de gînd...

Inginerul nu apucă să-și termine întrebarea.

— Întocmai. Întocmai așa cum gîndești. Vom face, fiecare, cîte o călătorie. Dar în vreme ce eu voi pleca spre Constanța, tu te vei duce într-un mormînt.

Doctorul Udrea se opri în mijlocul încăperii, încordîndu-și auzul. Un automobil oprise la poartă.

— Călătorie plăcută, dragul meu! rosti el, și închise capacul sicriului.

Nefericitul inginer scoase un urlet de groază, înăbușit de pereții reci de lemn, în vreme ce doctorul Udrea vărsă conținutul unei sticle de benzină peste cîteva ziare și mobile vechi, aflate în camera vecină. Satisfăcut, rînjind demențial, scoase din buzunar bricheta și aprinse un șomoiog de hîrtie, aruncîndu-l peste lucrurile ce le îngrămădise, în grabă, în mijlocul încăperii. Apoi se grăbi să iasă din casă.

— De data asta nu mai scapi! murmură el, în vreme ce se strecura, pe lîngă zid, spre poartă.

Necunoscutul îl aștepta, nerăbdător, în taximetru.

— Am venit, așa după cum ți-am făgăduit. Dar pentru ce ai întîrziat atîta?

Doctorul Udrea nu răspunse. Privi cu regret pe fereastra automobilului spre casa ce bănuia că n-o s-o mai revadă niciodată.

*

Căpitanul Tomescu se opri uluit în pragul ușii. Pălălaiele flăcărilor cuprinseseră în întregime locuința doctorului.

— Anunță imediat pompierii! strigă el lui Mareș. Eu am să-mi arunc o privire pe aici.

— Renunțați! E periculos! îl avertiză locotenentul, în vreme ce se îndepărta, alergînd, să execute ordinul.

Evitînd contactul cu lucrurile incendiate, strecurîndu-se cu greutate printre flăcări, căpitanul

Tomescu încercă să-şi arunce o privire prin încăpere. Ce căuta anume, nici el nu-şi dădea prea bine seama. În orice caz, ceea ce-i atrăsese în mod deosebit atenţia era faptul că într-un interval atît de scurt, de numai cîteva ore, în două puncte diferite ale oraşului se înregistraseră două incendii asemănătoare la locuinţele membrilor „bandei de spioni.

„Sînt convins că e vorba de aceeaşi mînă, îşi spuse el. Dar care din ei ? Inginerul, doctorul sau George ? Şi de ce procedează astfel ? Înseamnă că lucrurile se precipită şi, una cîte una, fostele ascunzători ale bandei sînt distruse, spre a se pierde orice urmă."

Deodată îşi plimbă ochii pe sicriul aflat într-un colţ al uneia din încăperi.

„Ce-o fi căutînd obiectul ăsta macabru aici ?"

O grindă, cuprinsă de flăcări, se desprinse din tavan, întrerupîndu-i gîndurile. În cădere grinda se izbi de capacul sicriului, aruncîndu-l cît colo.

— Nemaipomenit ! exclamă cu voce tare, deşi nimeni nu-l auzea şi nu-i răspunseră decît trosniturile sinistre ale focului ce cuprindea clădirea.

Rămăsese, ca o stană de piatră, în mijlocul încăperii, privind înmărmurit spre sicriu, acolo unde se afla omul pe care-l căutase zadarnic atîtea zile.

*

Acelaşi spital, cu mirosul puternic de cloroform răspîndit pe toate culoarele şi aceeaşi figură morocănoasă a maiorului doctor Florea. Numai că, de

data aceasta, pacientul era altul : inginerul Constantinescu.

Căpitanul Tomescu şi locotenentul Mareş se plimbau pe sală de colo pînă colo, aşteptînd cu emoţie şi nerăbdare verdictul medicului. Cînd acesta deschise uşa, se repeziră amîndoi înaintea lui.

— Regret, n-o să puteţi vorbi cu el ! E într-o stare disperată.

— Vă rog să faceţi tot ce e omeneşte posibil pentru a-l salva !

— Bineînţeles, tovarăşe căpitan.

— Mă mir cum a rezistat prin cîte a trecut.

— Singura lui şansă a fost aceea a unui mic orificiu, cît dopul unei sticle obişnuite, prin care a pătruns, în permanenţă, o şuviţă de aer, interveni în discuţie Mareş.

— Totuşi, a trecut printr-o stare de moarte aparentă, aşa cum o denumim noi în medicină, un fel de leşin prelungit, dar asta, bănuiesc, s-a datorat, cu deosebire, emoţiei, groazei care l-a cuprins atunci cînd a fost vîrît în sicriu şi mai puţin din cauza lipsei de aer.

— Şi-a revenit ?

— L-am readus la viaţă, dar spaima prin care a trecut i-a pricinuit o profundă dereglare a psihicului. În momentul de faţă are viziuni şi coşmare, debitează cuvinte fără şir şi fără nici o legătură între ele.

— Insist să mă lăsaţi înăuntru, tovarăşe maior. Măcar două-trei minute. Poate voi reuşi să descifrez unele din aceste cuvinte, să fac o legătură între ele.

Medicul privi nemulțumit spre căpitanul Tomescu. „Ce să fac cu acest pisălog, veșnic în contradicție cu dispozițiile mele !“ se gîndi el, afișînd vădit neplăcerea pe care i-o cauza interlocutorul său. După cîteva momente de cumpănă, cu un gest plictisit și nervos, îi arătă ușa.

— Poftim ! Dar numai dumneata ! Și să fim înțeleși : trei minute, pe ceas. Și fără întrebări.

Dan Tomescu pătrunse numaidecît în încăperea unde se afla inginerul.

O soră medicală veghea la căpătîiul celui care făcuse, fără voia lui, o călătorie dincolo de hotarele firii. Lumina difuză, discretă, a unei veioze crea o ambianță de fantasme. Buzele inginerului se mișcau necontenit, murmurînd, așa cum afirmase și doctorul Florea, cuvinte fără legătură între ele.

Căpitanul scoase din buzunar un carnețel și un stilou și se apropie de patul în care zăcea inginerul. Zadarnic însă ! Trecuse un minut și el nu reușise să deslușească absolut nimic.

— Soră, te implor, aprinde lumina din plafon. Numai pentru cîteva secunde...

Deși avea cu totul altă dispoziție, sora se conformă cererii căpitanului de securitate. Razele puternice scăldară într-o baie de lumină încăperea.

Inginerul tresări brusc și pentru prima oară de cînd se afla în spital deschise ochii. Dan Tomescu se aplecă și mai mult. Privirile celor doi oameni se întîlniră. Constantinescu părea surprins de această revedere neașteptată. Din neguri îndepărtate, memoria lui, atît de slăbită în urma repetatelor șocuri

pe care le suferise, căuta să reînvie imagini din trecut, să-și amintească unde mai zărise acest chip prietenesc, deschis. Cine era ?

Dan Tomescu îi urmărea zbuciumul lăuntric, reflectat de pupilele dilatate. Broboane de sudoare se prelingeau pe fruntea inginerului. Mai trecuse un minut. Deodată fața inginerului se lumină. Buzele încercau să rostească niște cuvinte, dar nu reușeau. În sfîrșit, cu prețul unui efort supraomenesc, inginerul își ridică de pe pernă capul.

— Udrea...

— Ce-i cu el ?

— Udrea...

— Am înțeles. Udrea. Doctorul. Trăiește, nu-i așa ?

— Udrea... Constanța... Tren...

Capul inginerului căzu îndărăt, moale, pe pernă. Înfricoșată, sora stinse lumina și chemă îndată medicul.

Cu pași rari, vlăguit, cu privirea în pămînt, Dan Tomescu părăsi încăperea.

Nu ! Nu trebuie să se lase înfrînt !

Reușise să afle trei cuvinte : Udrea — Constanța — tren. Deocamdată, un lucru apărea clar : aceste cuvinte, deși puține la număr, puteau să însemne foarte mult. Doctorul Udrea era în viață, confirmînd ceea ce anticipase el în ultimul timp. Și, după toate probabilitățile, se afla acum într-un tren spre Constanța. Oricum, trebuia jucată orice carte pînă la capăt.

Ca în fiecare zi de vară, Gara de Nord cunoștea o animație deosebită. Căldura moleșitoare încinsese cu jar șinele de cale ferată și asfaltul peroanelor. În valvîrtejul celor care se întorceau bronzați de soarele mării sau al înălțimilor și al celor care plecau, zoriți să scape de caniculă, se strecurau, cu grijă, doi indivizi. Căutau din priviri tăblia indicatoare a personalului cu destinația Constanța.

— Iată, doctore, acesta e trenul nostru! rosti unul dintre cei doi bărbați, înalt și uscățiv, cu o privire de pasăre de pradă.

Rotofeiul care îl însoțea nu îi răspunse nimic; părea deosebit de preocupat de o anumită problemă, sau poate că era numai dus pe gînduri.

După ce străbătură întregul peron de-a lungul garniturii, se întoarseră la unul din vagoanele ce încadrau vagonul-restaurant. Uscățivul căută un compartiment mai gol, fără să reușească, deoarece trenul era destul de aglomerat. În cele din urmă se așezară pe o banchetă, într-un compartiment în care se mai aflau doar două persoane: doi țărani bătrîni, un moșneag și o babă, cu traiste multe și felurite în plasa pentru bagaje.

— Aștia n-or să ne deranjeze prea mult, șopti uscățivul, rotofeiului, imediat după ce ieșiseră pe culoar, să fumeze cîte o țigară.

Cu un uruit molcom, trenul porni exact cînd acele ceasornicului arătau ora amiezii.

Bătrînii, cu gesturi tacticoase, își scoaseră dintr-o desagă, frumos ornată cu motive naționale, cîteva pachete cu alimente.

— Poftă bună ! le ură slăbănogul.

— Poftiți la masă ! rosti bătrînul, îmbiindu-i să se apropie.

— Mulțumim, dar o să mîncăm la vagonul-restaurant.

— Mde ! Cum doriți, dar două mese nu strică niciodată !

Apoi între două îmbucături, îi întrebă cu vădită curiozitate :

— Mergeți departe, taică ?

— La Constanța, răspunse fără chef slăbănogul, presimțind că moșneagul se-ntinde la vorbă.

— În concediu ?

— Da.

— E tare frumos ! Și eu tot acolo mă duc. Am un nepot în armată, nu l-am mai văzut de mult și îi duceam dorul, că noi nu sîntem de prin părțile astea.

— Venim de departe, tare de departe, confirmă cu un oftat bătrînica.

— Dar dumneavoastră de unde sînteți de fel ? îi întrebă, cu oarecare curiozitate, moșneagul.

— Să mergem la vagonul-restaurant ! bombăni rotofeiul, așa că întrebarea țăranului bătrîn rămase fără răspuns, mai ales că și slăbănogul cu ochi de vultur fusese de aceeași părere.

Se ridicară amîndoi, dar, înainte ca ei să părăsească compartimentul, apăru conductorul, însoțit de un civil.

— Biletele dumneavoastră, vă rog !

Prezentară, cu toții, tichetele de călătorie.

Conductorul perfora cartonașele și apoi le întindea civilului care le examina cu atenție, ca și cum ar fi fost vorba de deosebit o bancnotă falsificată de una bună. După fiecare operațiune de acest gen, civilul restituia cartonașele, avînd grijă mai înainte să le bifeze cu un creion roșu și să își noteze ceva într-un carnețel.

Conductorul mulțumi celor patru călători și îl invită pe civil spre celălalt compartiment.

— Pe aici, tovarășe inspector !

Slăbănogul îi făcu un semn din cap celuilalt, și amîndoi se îndreptară spre vagonul-restaurant.

Se așezară la singura masă liberă. Chelnerul se apropie de ei.

— Domnii cu ce doresc să fie serviți ?

Comandară cîte o friptură și o sticlă de vin vechi.

Între timp, inspectorul care verificase adineauri biletele își făcuse și el apariția în vagon și se apropie de masa lor.

— Îmi permiteți ?

Cei doi înclinară din cap cu îngăduință, dar și cu oarecare reținere.

Sper că nu vă stînjenesc, adăugă el. N-am să stau mult.

Chelnerul se apropie din nou, zîmbind :

— Domnul ce dorește ?

— O cafea, dar repede, te rog !

Zece minute mai tîrziu, inspectorul plăti consumația, se ridică și, salutîndu-i cu politețe pe cei doi comeseni, se îndepărtă grăbit spre ușă.

— În sfîrșit, singuri ! oftă rotofeiul, aruncînd o privire discretă în jurul său.

— Oarecum... mormăi celălalt, dus pe gînduri.

Vorbeau încetișor, urmărind tot timpul cu privirea pe cei din jurul lor.

Cînd se reîntoarseră în compartiment, bătrînii moțăiau, făcîndu-și cu voluptate siesta. Se așezară pe locurile lor, încercînd să atipească și ei, dar fiecare era cu gîndul la ce avea să urmeze de-acum încolo. Nici unuia nu i-ar fi trecut însă prin gînd că — la puțin timp după ce părăsiseră vagonul-restaurant — inspectorul de la CFR se reîntorsese exact la masa unde stătuseră, căutînd sub tăblia mesei un obiect minuscul, nu mai mare decît o brichetă, pe care tot el îl fixase acolo cu o jumătate de oră mai înainte, atunci cînd comandase o ceașcă cu cafea.

*

De dimineață, în urma unei consfătuiri din biroul colonelului, rezultase un vast plan de acțiune, în care urmau să fie angrenați un număr mare de lucrători din securitate.

— Bătălia pentru prinderea spionilor implicați în dosarul special E. 20 se apropie de sfîrșit, conchise colonelul Manea, imediat după ce ascultase raportul lui Dan Tomescu. Vei avea la dispoziție, dragul meu, pe cîțiva dintre cei mai buni oameni ai noștri. Eu sînt de acord cu întregul tău plan de operațiuni. Și acum, la treabă ! Vă doresc succes.

În fond, în ce consta planul căpitanului Dan Tomescu ? Era un raționament simplu, însă practic

destul de complicat. Bizuindu-se pe cuvintele rostite de inginerul Constantinescu, făcuse legătura între ele și ajunsese la concluzia că numai această pistă trebuia urmărită. În consecință, măsurile pe care le prevăzuse erau următoarele :

1) Grupele operative aveau sarcina de a supraveghea fiecare tren cu destinația Constanța și de a depista pe doctorul Udrea sau pe orice alt individ ale cărui semnalmente ar fi fost asemănătoare cu ale acestuia.

2) În caz de reușită a operațiunii, urmau să fie sesizați, imediat, atît comandamentul din București, condus de Dan Tomescu, precum și organele de securitate din Constanța, unde se deplasase, cu avionul, locotenentul Mareș.

Acțiunea începuse la unsprezece dimineața.

Conform graficului CFR, începînd de la această oră, numai patru trenuri plecau în direcția Constanța : personalul 8006, la ora 12 ; rapidul „Tomis", la 13,40 ; accelerațul 803, la 17,35 și accelerațul 817, la 23,25.

Și iată că la două ore și un sfert de la plecarea personalului din Gara de Nord, căpitanul Dan Tomescu primise printr-un curier special, cu elicopterul, următoarea comunicare :

„Raportează căpitanul Grădinaru. Ne aflăm în gara Ciulnița. Infractorul căutat se află în trenul personal 8006, însoțit de un alt individ. Semnalmentele fizice corespund întru totul cu cele descrise de dumneavoastră, în afară de față, întrucît infractorul este machiat. Am reușit însă, printr-o probă incon-

testabilă, să identificăm că persoana respectivă este una și aceeași cu cea căutată și că însoțitorul este fără tăgadă complicele său. Pentru edificare, vă trimitem banda de magnetofon cuprinzînd convorbirea dintre cei doi indivizi, înregistrată cu o jumătate de oră în urmă la vagonul-restaurant al trenului de către locotenentul Tufan."

Căpitanul Tomescu, nerăbdător, așează banda pe unul din platanele magnetofonului.

Se auzi mai întîi un declic, apoi două voci, conversînd aproape în șoaptă...

„— În sfîrșit, singuri !

— Oarecum... Nu-mi place de loc !

— Ce anume ?

— Că un chelner de la vagonul-restaurant nu cunoaște un inspector de la calea ferată.

— Exagerezi !

— Tot ce se poate, dar e mai bine să fim prevăzători și atenți.

— Sîntem abia la Lehliu. Trenul ăsta se tîrăște ca un melc.

— N-avem nici un zor. Vom acționa la căderea nopții.

— Ai aranjat totul ?

— De mult timp.

— Cum ai să faci ?

— Mai simplu decît îți închipui. Dar de ce mă întrebi ?

— Sînt curios.

— Eu nici măcar nu te-am întrebat dacă ai filele lucrării asupra ta.

— Ți-am spus că sînt la loc sigur.

— Nu ai încredere în mine ?

— Sincer să fiu, nu !

— Eu de ce am ?

— Pentru că ești direct interesat să le obții. Pe mine nu mă preocupă decît fuga mea.

— Pe care eu ți-o asigur.

— Și eu îți voi încredința locul unde se află documentele imediat ce voi avea certitudinea plecării mele.

— Cînd ai avut vreme să le ascunzi ?

— Înainte de-a mă întoarce acasă.

— Deci sînt la București ?

— Da.

— Nu am ce face. Accept jocul propus de tine. Dar dacă vei încerca să mă înșeli, te voi găsi și în gaură de șarpe și răzbunarea mea...

— Ssst !

— Ce este ?

— Se apropie chelnerul. Cred că ar fi mai bine să facem plata și să ne retragem în compartimentul nostru."

. . . . . .

Căpitanul Tomescu surîse mulțumit. „Sîntem pe calea cea bună, dar lupta nu s-a sfîrșit !"

*

După cinci ore și jumătate de la plecarea din București, trenul personal 8006 intra în gara Constanța.

Cei doi indivizi coborîră și se amestecară prin mulțimea de pe peron.

— Mai avem doar două ore pînă la căderea serii, remarcă rotofeiul, privind unul din ceasornicele electrice ale gării.

— Ești nerăbdător ?

— Bineînțeles.

Se urcară într-un troleibuz. Căldura de peste zi dispărea din ce în ce mai mult sub influența adierii brizei răcoroase a mării.

— Încotro mergem ?

— La Mamaia !

— Credeam că în port.

— Vom ajunge și acolo. Mai înainte de asta, ne vom instala la o masă de la restaurantul „Internațional".

— De ce ?

— Așteptăm o persoană care îți va fi de mare folos. Cunoști spaniola ?

— Nici un cuvînt.

— Franceza ?

— Da. Vorbesc binișor.

— Perfect ! Mulți dintre străinii care vizitează România vorbesc limba franceză.

— Nu înțeleg.

— Deocamdată nici nu e nevoie. Îți voi explica, pe larg, la restaurant.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere.

La restaurant era puțină lume. Localul se trezea la viață, probabil, noaptea tîrziu. Se așezară la o masă ceva mai retrasă. Slăbănogul comandă chelnerului

două coniacuri. Doctorul Udrea îl admira pentru ușurința de-a vorbi în limba germană.

Abia după ce fură serviți și sorbiră cîte o înghițitură de coniac, slăbănogul socoti că a venit momentul să-i vorbească :

— Herr doctor, ți-am pregătit de mult pașaportul pentru plecare. Sînt mulțumit că semeni leit cu bărbatul din fotografie. Te vei îmbarca pe un vapor sub pavilion costarican, a cărui primă escală e la Marsilia.

— Crezi că va fi atît de ușor ?

— Căpitanul vaporului e un amic devotat de-al meu. La miezul nopții vaporul va ridica ancora. Dar în loc de doctorul Dorin Udrea, te vei numi Ramiro y Mendoza Sebastian, și ești doctorul echipajului.

Doctorul Udrea înghiți lacom restul de coniac aflat în pahar. După aceea se aplecă peste masă și, privindu-l drept în ochi pe partenerul său, îl întrebă pe neașteptate :

— Și ce se va întîmpla cu celălalt, cu adevăratul doctor al echipajului ?

Slăbănogul răspunse fără să ezite, dar ocolindu-i privirea pătrunzătoare :

— Ramiro y Mendoza Sebastian va rămîne pentru totdeauna aici, la Constanța. Acum înțelegi ?

— Ești dat dracului, crede-mă ! exclamă cu satisfacție Udrea.

— Mulțumesc pentru apreciere. Mai bem un păhărel ?

— Cu plăcere.

— Vom avea de așteptat. Căpitanul va fi aici într-o oră. Pînă atunci stăm de vorbă, mai bem cîte ceva, apoi vom proceda cum ne va sfătui el. În sfîrșit, înainte de-a ne despărți, sper că-mi vei divulga ascunzătoarea ultimelor file din dosarul E. 20. Și cu asta, prima noastră colaborare va lua sfîrșit. Să sperăm că nu va fi și ultima, adăugă el, zîmbind. Ne vom revedea, cu siguranță, pe alte meleaguri. Și acum, scuză-mă cîteva clipe! Mă duc să cumpăr niște țigări extrafine.

Slăbănogul se îndepărtă de masă, în vreme ce Udrea, sorbind alt rînd de coniac din pahar, se întreba cînd avusese vreme partenerul său să aranjeze toată această combinație cu căpitanul vasului sub pavilion costarican.

„Dacă îmi subestimează forța, se înșală amarnic", gîndi el.

*

— Buenas noces, señor!

În fața lor se înclina respectuos un individ mătăhălos, purtînd un impecabil costum de seară.

Slăbănogul făcu prezentările.

Căpitanul navei costaricane nu vorbea decît spaniola, așa că el era nevoit să facă pe interpretul:

— După cum am prevăzut, plecarea din port e fixată pentru miezul nopții.

— Dar unde e celălalt doctor? se interesă Udrea.

— La loc sigur. Se află într-o casă din oraș, unde nici nu bănuiește ce-l așteaptă. Vom merge acolo

împreună. Veți schimba costumele de haine și vom face ultimele retușuri, astfel încît să nu mai existe nici o deosebire între dumneata și el. După aceea, te vei îndrepta liniștit spre port împreună cu căpitanul și vă veți urca pe vapor. Eu rămîn să mă ocup de doctorul costarican. Iată deci cît de neîntemeiate au fost temerile dumitale. După cum vezi, totul a fost pus la cale pînă în cele mai mici amănunte. Nici acum nu ești mulțumit ? Îți citesc pe față oarecare îndoială.

— Te înșeli !

În realitate, slăbănogul nu se înșela de loc. Doctorul Udrea era deosebit de prudent și această prudență, fiind dublată și de o inteligență extraordinară, îl determina să constate în sinea lui că lucrurile erau cam prea bine aranjate, pentru a nu exista o bănuială asupra veridicității lor. Dar nu avea încotro. În orice caz, nu mai putea rămîne în țară și drept urmare trebuia să riște pînă la capăt.

Chiar la ieșirea din restaurant, le apăru în cale un taximetru. Slăbănogul îi indică șoferului adresa. Pe drum, nici unul dintre ei nu scoase un cuvînt. Doar din cînd în cînd, slăbănogul privea pe fereastra din spate, spre a se asigura că nu sînt urmăriți.

Automobilul opri pe o stradă din cartierul portului, în fața unei clădiri vechi, cu două etaje. Urcară pe niște scări de lemn, pînă la apartamentul de la ultimul etaj.

Slăbănogul ciocăni discret în ușa de sub care se zărea o dîră de lumină.

— Cine e ? se auzi vocea stridentă a unei femei.

— Deschide, Ina ! Eu sînt !

O cheie se răsuci în broască și ușa se deschise larg, lăsîndu-i pe cei trei bărbați să pătrundă înăuntru.

Doctorul Udrea se uită, cu multă curiozitate, de jur împrejurul său.

Se afla într-o cameră spațioasă, mobilată după moda orientală, cu sofale joase și perne moi, răspîndite pretutindeni. Două lămpi originale, avînd abajururile pictate cu scene marinărești, răspîndeau în încăpere o lumină discretă. Camera era neaerisită. Se fumase și se băuse mult, pînă la venirea lor. Aerul era îmbîcsit cu miros de tutun, iar pe o măsuță scundă se aflau cîteva sticle, aproape golite de conținut, purtînd etichetele unor băuturi străine.

Întins pe o sofa, un individ scund și rotofei, semănînd destul de bine cu Udrea, îi privea cu ochi sticloși, mormăind cuvinte neînțelese.

— Ce spune simpaticul nostru doctor ? se adresă slăbănogul femeii.

— S-a îmbătat ca un porc și acum ne înjură în toate limbile pămîntului.

Femeia nu-i plăcu lui Udrea. Avea o înfățișare vulgară, deși se străduia din răsputeri să lase altă impresie. În schimb, îl surprinse plăcut faptul că, după toate aparențele, promisiunile partenerului său se adevereau pînă acum întru totul.

Ca și cum i-ar fi ghicit gîndul, slăbănogul, cu un zîmbet satisfăcut pe față, se adresă lui Udrea :

— Ai văzut că mă țin de cuvînt ? Apoi, redevenind brusc serios : În curînd o să fie rîndul dumitale.

— Se înțelege, murmură Udrea, curios să vadă ce va urma.

— I-ai dat somniferul ? o întrebă slăbănogul pe femeie, arătîndu-l pe doctorul costarican.

— E rezistent ca un taur, dar o să adoarmă imediat ! îl asigură ea. Ăștia or să-mi bea toate proviziile ! se văită femeia, privind furioasă către căpitanul vasului costarican, care golise din cîteva înghițituri ceea ce se mai afla într-o sticlă de whisky scoțian.

— Ina, mă grăbesc ! precizează slăbănogul. Nu am timp să-ți ascult văicărelile. De altfel am să-ți plătesc tot ce s-a consumat, nu avea grijă.

Udrea își verifică ceasul de la mînă. Mai era doar o oră și jumătate pînă la miezul nopții.

— Spune-mi, cum ai să-l lichidezi ? îi șopti el slăbănogului.

— Nu-mi duce mie grija ! veni răspunsul tăios al celuilalt. Deocamdată trebuie să-ți schimbi îmbrăcămintea cu colegul dumitale costarican, pentru ca asemănarea să fie cît mai perfectă.

Se întoarse apoi către căpitanul vaporului și-i spuse cîteva cuvinte în spaniolă, care avură darul să tempereze imediat pofta de băutură a acestuia.

Între timp, fără să se jeneze de prezența lor, femeia începu să-l dezbrace pe bărbatul de pe sofa, fără ca acesta să protesteze cîtuși de puțin.

— Hai să facem nani, puișor ! îl mîngîie ea pe obrajii buhăiți de băutură.

— Ce mai stai ? se întoarse slăbănogul către Udrea. Dezbracă-te ! Timpul trece.

Cu tot somniferul pe care femeia pretindea că-l pusese în băutură, don Ramiro y Mendoza Sebastian continua să rămînă cu ochii deschiși, părînd chiar că începe să se amuze de scena în care deținea, fără voia lui, unul din rolurile principale.

— E ceva mai puțin solid decît dumneata. Sper însă că hainele n-or să plesnească, pînă ajungi la vapor.

— Așa cred și eu, răspunse Udrea. Dar cum o să mă înțeleg cu căpitanul ?

— Cunoaște cîteva cuvinte franțuzești, iar eu i-am dat instrucțiuni atît de precise, încît n-o să fie nevoie să conversați prea mult. De aceea l-am și oprit adineauri să mai bea. Pentru a nu se îmbăta și ăsta, să nu facă cine știe ce încurcături.

În sfîrșit, doctorul costarican închise ochii și imediat, în încăpere, răsunară sforăituri puternice. Femeia îl acoperi cu un pled și trînti peste el costumul lui Udrea, în vreme ce acesta, mișcîndu-se cu oarecare greutate din cauza hainelor cam strîmte, se uită nerăbdător către slăbănog :

— N-ar fi timpul să plecăm spre port ?

— Nu încă, prietene ! Mai întîi îmi ești dator cu o mică lămurire.

— Credeam că o să mă însoțești pînă la vamă.

— Ar fi periculos și apoi eu mai am ceva treabă pe aici. Aștept să-mi spui, dar te previn încă o dată că dacă informația nu va corespunde adevărului, nimeni nu va mai pune nici un preț pe capul dumitale.

— Și eu te asigur că rămîn același gentlemen pe care l-ai cunoscut. Prețioasele file ale inginerului Constantinescu le-am depus la Poșta Centrală, într-un plic sigilat, pe numele Marthei Filipescu.

Cred că am procedat cum nu se putea mai bine, nu-i așa ?

— Excelent, doctore ! Nu-mi rămîne decît să-ți mulțumesc pentru amabila colaborare și să-ți urez drum bun în apropiata dumitale călătorie.

Căpitanul și doctorul Udrea coborîră în grabă scările.

Slăbănogul așteptă cîteva clipe, pînă ce pașii lor nu se mai auziră, apoi scoase dintr-un buzunar un teanc de bancnote și-l azvîrli pe masă.

— Pentru tine și pentru ceilalți doi, spuse el femeii, care și întinsese mîna după bani, cu o căutătură lacomă în priviri.

Neașteptat de brutal, slăbănogul o plesni peste mînă.

— Așteaptă să se întoarcă și ibovnicul tău și pe urmă îi împărțiți frățește, pe din trei...

— Așa se și cuvine ! bodogăni, în cea mai perfectă limbă românească, doctorul Ramiro y Mendoza Sebastian, ridicîndu-se în capul oaselor și azvîrlind pledul de pe el cît colo.

— „Bătrînului lup de mare" ar fi trebuit să-i dau mai mult, rînji batjocoritor slăbănogul, în vreme ce se îndrepta spre ușă.

— De ce, șefule ? Se oțărî femeia. Noi n-am muncit pentru banii ăștia ? Nu-i meritam ?

— N-am spus lucrul ăsta. Dar el are acum o treabă ceva mai delicată decît ați avut voi...

*

Noaptea era calmă, cu cerul acoperit de stele. Din depărtare se auzea vag șopotul talazurilor ce se izbeau de stînci.

Udrea mergea alături de căpitanul costarican, întrebîndu-se mereu cît va mai dura drumul pînă în port. Porniseră pe niște străzi dosnice, cu miros de cherhana. Ferestrele caselor joase erau întunecate, semn că locatarii lor se culcaseră de mult.

Ajunseseră în dreptul unui loc viran, pe care zăceau depozitate cîteva materiale de construcție, cînd căpitanul se opri în loc, bombănind ceva în spaniolă.

— Ce s-a întîmplat ? Ați uitat ceva ? încercă Udrea să se înțeleagă cu el în limba franceză.

Marinarul costarican părea că n-a priceput ce-a fost întrebat, pentru că nu răspunse nimic. În schimb, după ce privi în toate părțile, îi făcu semn doctorului să vină spre el.

— Doriți ceva ?

Udrea se afla în imediata apropiere a costaricanului. Nu-l mai despărțeau decît doi sau trei pași, cînd zări sclipirea lamei pumnalului în mîna acestuia.

Încercă să o rupă la fugă, dar era prea tîrziu. Individul îi puse o piedică și doctorul se lungi în praful caldarîmului, cu fața spre pămînt.

„Nemernicul ! M-a înșelat ! O să mor ca un cîine, prostul de mine !" îi trecu prin gînd și într-o frîntură de clipă se rostogoli într-o parte, cu o iuțeală de necrezut pentru fizicul său rubicond.

Această mișcare rapidă îl salvă de la moarte, deoarece solidul său adversar se și aruncase asupra lui, căutînd să-i aplice o lovitură decisivă, dar — nimerind în gol — se rostogoli și el în mijlocul străzii.

Se ridicară amîndoi de la pămînt cu iuțeala fulgerului. Acum era vorba de viață sau de moarte.

Udrea scrîșni din dinți, cu disperare.

„Dacă aș fi avut un revolver, îl ciuruiam pe nemernicul ăsta. Așa lupta este inegală. E mult mai solid decît mine și are o armă asupra lui..."

În focul luptei, nici unul nu auzise un șuierat prelung, venind de undeva, din apropierea lor, astfel că Udrea nu avusese vreme să-și isprăvească gîndurile. Farul unui reflector puternic scăldă într-o baie de lumină întreaga stradă. Acum doctorul și adversarul său păreau niște actori surprinși în mijlocul unei scene de teatru.

„Costaricanul" scăpă o înjurătură românească și încercă să se facă nevăzut în direcția locului viran, în vreme ce doctorul rămase pe loc, neștiind cum ar fi mai bine să procedeze.

„Văd un automobil, constată Udrea în momentul cînd lumina orbitoare se apropie la cîțiva pași de el și se auzi scrîșnetul roților înfrînate. Poate asta a fost norocul meu !"

Una din uși se deschise larg și o voce necunoscută îl invită în automobil :

— Poftiți aici, domnule ! V-am salvat la momentul oportun.

Fără să mai stea pe gînduri, Udrea își luă de jos valiza și se urcă în automobil. Din cauza întunericului, nu putea să distingă figurile celor care se aflau în interiorul automobilului, mai ales că șoferul stinsese faza mare a farurilor și gonea acum, cu toată viteza, spre o țintă deocamdată necunoscută.

Trecură cîteva minute în tăcere. Nimeni nu scotea o vorbă. De-abia cînd automobilul intră pe șo-

seaua principală, bărbatul care stătea lîngă Udrea îl rugă pe șofer să oprească automobilul.

— Domnule, cred că ar fi timpul să facem cunoștință. Numele meu e Mareș.

În lumina difuză a farurilor, Udrea îl studie vreme de cîteva clipe pe omul de lîngă el, mînat de-o curiozitate firească. Ceea ce-l neliniștea mai mult era dilema de a se prezenta cu adevăratul său nume sau de a fi stăruit în continuare cu identitatea falsă de „doctor al unei nave costaricane". Își spuse că acum nu mai avea nici un rost să meargă pe această ultimă cale, din moment ce vaporul și fuga sa nu fuseseră decît niște abile povești, bune de adormit copiii. Singurul lucru bun pe care-l avea de făcut pentru a-și salva pielea era acela de a se reîntoarce, cît mai degrabă, la București, spre a încerca să reintre în posesia filelor atît de prețioase. Poate că norocul nu-l părăsise și, dejucînd planul fostului complice, îl va sili pe acesta, sub amenințarea denunțării, să îi faciliteze cu adevărat fuga peste granță.

Toate aceste gînduri îi trecură prin minte în numai cîteva clipe ; apoi întinse mîna și se prezentă scurt, fără nici o altă explicație :

— Doctorul Udrea !

Acum aștepta cu încordare întrebările celuilalt. Probabil că îl va descoase asupra împrejurărilor în care se petrecuse scena de adineauri, așa că trebuia să fie pregătit, să țeasă în grabă povestea necesară, cu puține amănunte și cît mai verosimilă.

Spre surprinderea lui, Mareș se dovedi un partener agreabil și lipsit de curiozitate.

— Întîmplarea joacă, de multe ori, un rol nemaipomenit în viața noastră. Nu-i așa, domnule doctor ?

— Bineînțeles. Vă rămîn recunoscător și îndatorat.

— Sînt fericit că v-am salvat într-o împrejurare atît de neplăcută.

— Vă mulțumesc încă o dată din adîncul inimii.

— Și acum, dacă doriți, vă pot oferi ospitalitatea automobilului meu pînă la București. Sau poate că doriți să rămîneți în Constanța ?

În ochii lui Udrea licări surpriza și, în același timp, emoția.

„Ce ofertă neașteptată și ispititoare în a-mi vedea planul realizat ! gîndi el, abia stăpînindu-se să nu-și trădeze bucuria. Iată cum se pot întoarce lucrurile, scumpul meu patron !"

— Domnule, eram pregătit de plecare spre București, rosti el cu voce tare, arătînd valiza. Aveam și biletul de tren. Cred însă că ar fi prea tîrziu să mai ajung la timp la gară, așa că, dacă vă mențineți invitația, mi-ar face plăcere să vă însoțesc pînă în Capitală.

Mareș zîmbi, fără nici un fel de reținere :

— Domnule doctor, plăcerea este de partea mea.

Fără să mai aștepte vreo îndrumare, șoferul porni automobilul spre București.

Cu un oftat de ușurare, doctorul Udrea se așeză mai confortabil pe canapea și încercă să-și imagineze ce figură va face slăbănogul peste cîteva ore, cînd va da cu ochii de el.

*

Exact la miezul nopții, Dan Tomescu primi o nouă comunicare de la Constanța, din partea căpitanului Grădinaru :

— Operațiunea E.20 decurge așa cum ați stabilit.

— Relatează-mi în amănunt ce s-a mai întîmplat.

— Urmăriții au petrecut după-amiaza la restaurantul „Internațional" din Mamaia. Complicele doctorului Udrea a luat legătura cu un anume Ștefan Gheorghe, individ fără ocupație stabilă, un înrăit infractor, client obișnuit al penitenciarului din localitate.

După aceea, s-au deplasat toți trei la locuința lui Ina Cordos ; au plecat mai întîi doctorul Udrea și Ștefan Gheorghe, iar la puțin timp după aceea, complicele lui Udrea.

Organele de miliție au efectuat imediat un control și au descoperit în locuința bufetierei o importantă sumă de bani pe care ea n-o poate justifica. Tot acolo se afla și un escroc internațional, asupra căruia s-au găsit pașapoarte falsificate, pe diverse nume și naționalități.

Locotenentul Mareș a urmărit cu echipa sa pe doctorul Udrea și pe Ștefan Gheorghe. După discuția din tren între doctor și complicele său, pe care o cunoașteți, bănuiam că Ștefan are misiunea să înlesnească fuga doctorului peste granița. Eram cu toții curioși să vedem cum vor proceda infractorii pentru a săvîrși acest lucru.

Dar a intervenit o schimbare neașteptată, așa după cum ați prevăzut. Ștefan l-a atacat pe doctor, cu

intenția vădită de a-l omorî. Consider că individul care l-a însoțit pe Udrea la Constanța nu e complicele lui. S-ar putea să fie chiar șeful rețelei de spionaj, cel care a plătit suma de bani, descoperită la Ina Cordos, în scopul ca prietenul ei să-l lichideze pe fostul lui partener, doctorul Udrea, după ce a obținut de la acesta adresa exactă a locului unde se află documentele, adică ultimele file ale dosarului special E.20.

— Ce se întîmplă cu Mareș ?

— Locotenentul Mareș a intervenit la timp pentru a-l salva pe Udrea. Comandantul direcției circulației ne-a înștiințat că automobilul în care se află Mareș, împreună cu locotenentul Vîlsan și doctorul Udrea, se îndreaptă spre București. Ștefan Gheorghe a fost arestat și urmează acum să-l confruntăm cu ceilalți.

— Așa cum evoluează lucrurile, prin această spectaculoasă răsturnare de situație, finalul se va desfășura, bănuiesc, la București. Voi comunica, în timp util, dacă o să fie necesară transportarea celor trei infractori constănțeni în Capitală.

*

Așezat comod într-unul din compartimentele de clasa întîi ale acceleratului ce-l ducea la București, slăbănogul savura pe îndelete o țigară Pall Mall.

Era singur. Trăsese storurile și închisese ușa compartimentului, în dorința de a dormi liniștit, pînă în zorii zilei. Acum, după ce succesul final era ca și

asigurat, îi era necesară odihna, mai mult ca oricînd, înaintea ultimei zile a misiunii sale.

Pînă acum, lucrurile se desfășuraseră întocmai după cum își dorise el. E adevărat că doctorul Udrea le complicase în partea lor finală. Intervenția prietenilor din Constanța, a acestei minunate Ina Cordos — pe care o răsplătise regește pentru tot ceea ce făcuse pentru el — reașezase lucrurile pe făgașul dorit.

Lichidarea lui Udrea fusese mai mult decît necesară. Doctorul își închipuise că a scoate un om peste graniță era tot atît de ușor cum ai duce la gură mîncarea cea de toate zilele. E drept că-l slujise cu devotament. Fără contribuția lui substanțială nu ar fi reușit niciodată să-și ducă la bun sfîrșit deosebit de periculoasa sa misiune, pe care i-o încredințaseră superiorii săi.

Dar... la război, ca la război, vorba francezului. Instrucțiunile primite erau clare : „Nici unul dintre complici nu trebuia să mai rămînă în viață din momentul cînd devenea nefolositor".

Gîndul acesta îi strecură o undă de amărăciune în suflet. Odată și odată îi va veni și lui rîndul. Acum era însă prea tîrziu să mai dea îndărăt.

E singur, doar el cu gîndurile lui. Cît de bine e să discuți cu tine însuți, fără să te audă nimeni ! Numai așa poți recunoaște că ai greșit, că drumul pe care ți l-ai ales în viață, la un moment dat, e plin de pericole și de nesiguranță la orice pas. A cedat tentației de-a cîștiga mulți bani, s-a lăsat atras de mirajul unei lumi ce nu o cunoștea, dar

care îi apărea descrisă în culorile cele mai strălucitoare. S-a convins singur că totul nu a fost decît un castel de nisip, ce se poate împrăștia la prima adiere de vînt.

În dorința de a-și aprinde o nouă țigară, mîna vîrîtă în buzunarul interior al hainei atinse metalul rece și dur al revolverului pe care-l purta totdeauna cu el. La ce bun ? Se cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama cît e de laș. Nu ar fi tras niciodată. Îi era silă să vadă sînge curgînd. De aceea a și apelat la Ina Cordos și prietenii săi. Cînd a fost nevoit să înlăture un adversar, mai întîi i-a aruncat nisip în ochi și apoi l-a izbit orbește, închizînd la rîndul său ochii. Asta s-a petrecut cu zile în urmă, atunci cînd Liana încă mai trăia.

Liana, Martha... Lumina amintirilor se întoarce necruțătoare, îl orbește ca farurile unui automobil ce gonește în noapte. Trebuie să-și alunge gîndurile negre, să-și revină imediat. Mîine dimineață își joacă ultima carte și trebuie s-o joace bine. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu se va îneca tocmai acum, cînd mai are doar un pas de făcut ? !

Prea l-au copleșit slăbiciunile și teama ! Așa se întîmplă întotdeauna pentru cel ce se simte singur. Poate că n-ar fi trebuit să se izoleze în compartiment. Simte dorința arzătoare de a fi în tovărășia altcuiva, măcar a conductorului de tren. Să schimbe o vorbă, două despre vreme sau indiferent despre ce altă banalitate, numai să nu rămînă singur. Are impresia că zeci și zeci de ochi îi urmăresc orișice mișcare. Ochi albaștri, verzi, căprui, negri ; ochi cenușii ca

ai doctorului Udrea, ochi iscoditori și pătrunzători ce se apropie de el, îi citesc în suflet, îi scormonesc creierul, îl strîng din ce în ce, ca într-un cleşte de foc.

A strigat. A scos un strigăt de fiară înjunghiată. Se scoală de pe canapea și cu mîini tremurînde caută pe întuneric zăvorul uşii. În sfîrşit, l-a găsit. A ieşit pe culoar și a deschis fereastra, lăsînd să pătrundă aerul rece, purtînd mirosul căpiţelor de fîn proaspăt și de iarbă cosită.

La celălalt capăt al vagonului, în faţa unei alte ferestre, un bărbat între două vîrste fumează liniştit o ţigară. Pentru o clipă, privirile se întîlnesc, apoi fiecare îşi vede de gîndurile lui, în vreme ce trenul aleargă zănatic în noapte.

*

Zorii dimineţii liniştite de vară mijesc pe întinsul plat al cîmpiei. Oamenii trebăluiesc, harnici ca furnicile, pe ogoarele înmiresmate de căldura razelor soarelui de iulie.

Doctorul Udrea se uită pe fereastra automobilului, departe în zare, trecînd cu privirea peste toate imaginile create de iscusinţa naturii.

A trecut o noapte de jar, plină de încordare și emoţie. Lumina zilei a înfrînt ca un torent năvalnic zăgazurile nopţii întunecate. Poate că roata norocului s-a oprit în dreptul numelui său de astă dată. Poate, dar pînă acum...

A fost păcălit și încă într-un mod copilăresc. O înscenare abilă a fostului prieten, omul pentru care

a riscat totul. A vrut să-l omoare, să scape de el, după ce l-a ajutat în problema atît de complicată a dosarului E.20. Dacă ar fi fost mai prudent, nu i-ar fi mărturisit locul unde a ascuns ultimele file ale lucrării inginerului Constantinescu decît după ce s-ar fi văzut instalat pe puntea vaporului. A cărui vapor? Totul nu a fost decît o ficțiune, un film prost, cu bărbi și peruci false, pe care el l-a acceptat cu atîta naivitate.

În fond, pentru ce atîta zbucium și goană în necunoscut, către această aventură plină de primejdii? De ce n-a rezistat ispitei, și a primit oferta ce i s-a făcut? Fără îndoială, l-a tentat mirajul desăvîrșirii studiilor lui în ceea ce privea cazurile medicale complicate, a căror vindecare se bazează pe hipnoză. Pretutindeni în lume se încearcă astăzi diverse formule. Pentru tot ce-a făcut n-a primit decît o palidă răsplată bănească. Nici nu ar fi avut nevoie de așa ceva. I s-a promis, în schimb, că va avea în străinătate un cabinet propriu, investit cu cele mai moderne aparate, că va putea astfel să-și realizeze opera vieții în cele mai desăvîrșite condiții. O minciună sfruntată, datorită căreia imaginația lui a amplificat proporțiile dorinței lui mistuitoare și l-a împins înainte, pe calea decăderii morale. A sacrificat totul pentru o himeră. Și acum cei care-i promiteau împlinirea visurilor de o viață au încercat să-l înlăture, să-l arunce la gunoi, fără milă.

Să se întoarcă? Acum e prea tîrziu! A presărat în drum două cadavre: Bella și inginerul Constantinescu. Doi naivi! Credeau în el. Îl stimau și-l res-

pectau. Nu au reușit niciodată să citească în adîncul sufletului său, așa cum numai el putea să o facă. Erau tineri. Se iubeau. Și ce dacă ? I-au stat în cale. Îi zăgăzuiau drumul spre fericire, spre fericirea aceea clădită pe iluzii deșarte. Dar atunci nu știa, nu bănuia ce avea să se întîmple mai tîrziu. Egoismul din el l-a împiedicat să vadă mai departe. A luptat numai pentru satisfacerea orgoliului și împlinirea dorințelor ce-i mistuiau sufletul. A ucis pentru că numai așa credea că va atinge fericirea.

„Oare eu, medicul psihiatru și neurolog, Dorin Udrea, nu sînt mai nebun decît toți nebunii de pe lume ?"

— Doriți o țigară ?

A tresărit. Unde se află ? Cine sînt oamenii aceștia din jurul lui ? Cît de departe l-au dus gîndurile !

— Vă mulțumesc !

Mîna îi tremură, cînd apleacă țigara spre flacăra brichetei.

— Sînteți palid. Emoția prin care ați trecut v-a obosit, fără îndoială.

Nu cumva a adormit ? Poate că în vreme ce automobilul gonea în noapte, el, hăituit de coșmaruri, a rostit prin somn cine știe ce nerozii sau poate că a gîndit mai adineauri cu voce tare.

— Am adormit ?

— Nici o clipă ! Am însă impresia că visați cu ochii deschiși.

Doctorul Udrea răsuflă ușurat, apoi sorbi cu voluptate fumul din țigară.

Pînă la București nu mai sînt decît treizeci de kilometri. Va trebui să-și înfrîngă oboseala și slă-

biciunea. Lupta pe care o va da acum e decisivă. Și ține, mai mult ca oricc, la viața lui...

*

Martha Filipescu s-a trezit, în dimineața aceasta, mai devreme decît de obicei. De la moartea Lianei, insomniile se țin lanț și, în plus, trebuie să nu se trădeze față de Bogdan, care — fără să știe ceva din ceea ce s-a întîmplat — intuiește parcă suferința ei și îi arată, în ultima vreme, o afecțiune deosebită.

Dar iată că și el, din momentul cînd a aflat ieri de accidentul suferit de unul dintre cei mai destoinici ingineri din Institut, Constantin Constantinescu, pare neliniștit și îngîndurat. Toată după-amiaza a stat acasă și s-a interesat telefonic, aproape din oră în oră, dacă mai există vreo șansă să fie salvat.

Aseară, amîndoi s-au culcat tîrziu. Bogdan a frunzărit o carte, iar ea a răsfoit niște reviste de modă. Au vorbit puțin. S-au respectat și s-au menajat reciproc, cu acea înțelegere și îngăduință pe care ți le dau anii îndelungați, petrecuți împreună.

Acum Bogdan e în baie. Probabil că se înviorează cu dușul său obișnuit, de dimineață, cu apă rece ca gheața.

Ea va trece în bucătărie și îi va prepara o gustare. Oare de cînd nu a mai făcut acest lucru? De mult timp, pentru că Bogdan i-a interzis să se scoale prea devreme.

— Tu ești obosită de spectacole. Te întorci întotdeauna tîrziu. Peste zi ai repetiții. Muncești de două

ori mai mult decît mine. Și apoi, ai avut și acest turneu obositor.

Argumentele lui o convinseseră și de obicei dormea pînă către ora nouă dimineața.

De-abia apucase să intre în bucătărie, cînd telefonul sună prelung și insistent.

Se întoarse în sufragerie și ridică receptorul.

— Alo !

Cîteva momente nimeni nu răspunse la celălalt capăt al firului. Era gata să închidă, cînd vocea necunoscută a unui bărbat întrebă cu o ușoară nuanță de ezitare :

— Doamna Martha Filipescu ?

— Da.

— Sărut mîinile, doamnă. La telefon e doctorul Udrea.

— Nu vă cunosc.

— Nici eu, însă îmi puteți fi de un mare ajutor.

— Eu ?! De ce ? Cine sînteți ?

— O să vă explic totul, doamnă ! E în interesul dumneavoastră să veniți imediat la Poșta Centrală. De fapt cel mai mult pe mine mă ajutați. Vă rog să nu mă refuzați. Veniți ?

— Chiar acum ?

— Cît mai repede cu putință ! Vă aștept în dreptul ghișeului numărul unu.

— Bine, dar...

— Doamnă, nu vă pot spune decît un singur lucru. Dacă veniți, veți afla numele asasinului fiicei dumneavoastră.

Necunoscutul așezase receptorul în furcă. Ultimele lui cuvinte răscoliseră cumplit sufletul Marthei.

Rămăsese încremenită ca o stană de piatră, incapabilă să facă un pas, să mai scoată o singură vorbă.

Bogdan ieșise din baie, îmbrăcat în halatul său albastru cu dungi albe.

— M-a căutat cineva ?

— Nu.

— Mi s-a părut că a sunat telefonul.

— Ai auzit bine.

Caută în gînd, cu înfrigurare, o justificare, deși Bogdan nu insista să afle cine o chemase la o oră atît de matinală.

— Era cineva de la teatru. Mă cheamă urgent... pentru o repetiție.

Bogdan se încruntă :

— De-ar veni odată închiderea stagiunii ! Anul acesta ați lucrat mai mult decît de obicei. Și ești atît de obosită...

Clătinînd capul, în semn de îngrijorare, Bogdan intră în dormitor.

Martha renunțase să-i mai pregătească gustarea, așa cum își propusese înainte. Era nerăbdătoare să ajungă numaidecît la Poșta Centrală și de aceea se îmbrăcă mai repede decît de obicei. Traversă, în grabă, sufrageria, uitînd să-și ia rămas bun de la Bogdan. Tocmai cînd se pregătea să iasă din încăpere, auzi soneria telefonului. Pentru un moment rămase descumpănită în pragul ușii. O presimțire ciudată pusese stăpînire pe ea. Se apropie de telefon și ridică, încet, receptorul.

— Familia Filipescu ?
— Da.
— Aș vrea să vorbesc cu doamna Martha.

Nu ! Nu voia să creadă că putea fi el ! Și totuși vocea ascuțită, parcă veșnic gata de ceartă, era a lui. I-ar fi recunoscut-o oricînd, tocmai pentru că se deosebea de celelalte prin această particularitate, pe care ea o cunoștea atît de bine. Ce se întîmpla ? Doar nu visa ! Bogdan era alături, în dormitor. Dintr-un moment într-altul se va duce la bucătărie să-și pregătească gustarea. Ce să facă ? Să închidă receptorul și să alerge degrabă la întîlnirea cu acela ce avea să-i destăinuiască numele asasinului fiicei sale, sau mai întîi să-l asculte pe el, să vadă ce are să-i spună ? Aflase de la Liana, atunci cînd o văzuse pentru ultima oară în viață, că a fugit din țară de peste un an de zile. Pentru ce se reîntorsese ? Poate că a regretat fapta nesăbuită și, spășit, a cerut iertare. Poate că s-a reîntors mai de mult și Liana nu a știut acest lucru.

— Martha, tu ești ?
— Da.
— Trebuie să te văd ! Neapărat ! Sînt aproape de locuința ta. În colțul străzii , la cofetărie.
— Bine.

Așează receptorul în furcă. De ce îi promisese ? Între ei totul se terminase de mult. De douăzeci și cinci de ani. Acum doi ani, cînd l-a revăzut după atîta amar de vreme, inima i-a tresărit năvalnic, dar numai pentru o clipă, cinstind amintirea primului iubit, primului soț, a tatălui Lianei. Astăzi nimic

n-o mai apropie de acest om care a adus în viața ei numai lacrimi, amărăciune și suferință. Va merge totuși să-l întîlnească. Trebuie să afle și el de moartea fetiței lor. Astfel, ultima legătură dintre ei s-a spulberat...

— Te-ai și îmbrăcat, Martha ?

Tresări. Bogdan se pregătea de plecare.

— Nu mănînci nimic ? îl întrebă ea, cu voce stinsă, amintindu-și că nu-l văzuse luîndu-și gustarea de dimineață.

— Nu, draga mea. Nu mai am timp. Sînt așteptat. Am fost invitat, pentru niște informații, de un căpitan de la securitate. Trec întîi pe la el și apoi mă duc la Institut.

O sărută pe frunte, își luă servieta și, înainte de-a deschide ușa, se întoarse către ea, clătinînd ușor capul în semn de nemulțumire :

— Să știi că nu-mi place de loc cum arăți ! Ești atît de palidă ! Trebuie să luăm neapărat concediu și vom pleca la mare o lună de zile. Am să aranjez eu totul. La revedere, Martha !

Trecuseră cîteva minute de cînd Bogdan părăsise încăperea și Martha nu se mișcase de lîngă telefon. Nu cumva Bogdan a aflat totul ? E peste puterile ei să înțeleagă cum într-un interval de timp atît de scurt poți să primești trei vești, una mai surprinzătoare decît alta, ca apoi trei întrebări răscolitoare să-ți chinuiască mintea, fără încetare ? „Cine e asasinul Lianei ?“ „De ce s-a reîntors George ?“ „Ce caută Bogdan la securitate ?“

Deodată își aminti de numărul lui de telefon. Căută cu înfrigurare în poșetă. Respiră ușurată.

Era acolo, scris caligrafic, pe un cartonaș, ca o carte de vizită. I l-a dat în tren, atunci cînd l-a cunoscut pentru prima oară.

Formă numărul și așteptă emoționată să i se răspundă. Cînd la capătul celălalt al firului îi auzi vocea, răsuflă ușurată.

*

Se uită la ceas și își mușcă buzele de enervare.

„Ce se întîmplă, de nu mai vine odată? Pentru ce întîrzie?"

Se mai liniști doar la gîndul că dimineața era probabil obișnuită să se scoale ceva mai tîrziu decît alții și că orice femeie poartă cu ea o urmă de cochetărie care o împiedică să fie punctuală la întîlniri. În fond, nu îi fixase un termen precis. I-a spus doar că o așteaptă la cofetăria din apropiere și atît. Ea a fost de acord, dar a închis imediat telefonul și astfel n-a mai avut vreme să-i spună că se grăbește.

Mai era doar un pas de făcut și treaba va fi isprăvită cu bine. De ce îl trădează nervii tocmai acum? De astă-noapte, din tren, se simte neliniștit, încearcă un sentiment de frică, pe care nu l-a avut de loc pînă acum. Ce se întîmplă cu el? Îndeplinind prima misiune ce i-a fost încredințată, fără îndoială că va fi răsplătit din plin. Dar dacă vor proceda la fel, așa cum făcuse și el cu Udrea? Nu se poate! Ei e cu totul altceva! În el au deplină încredere. Îi vor mai încredința, probabil, și alte misiuni în

viitor. Nu are nici un rost să-și facă atîtea griji. Lui nu i se poate întîmpla nimic. Atunci de ce îi tremură mîna cînd duce ceașca cu cafea neagră la gură ?

„Iat-o ! În sfîrșit ! A venit mai tîrziu decît se aștepta el, dar a venit !"

S-a ridicat de pe scaun și i-a făcut semn să se apropie. Martha a rămas însă în pragul ușii, privindu-l ca și cum îl vedea acum pentru prima oară. Oare operația de chirurgie plastică, pe care i-au făcut-o în străinătate, să-i fi schimbat într-atît înfățișarea feței, încît nici ea să nu-l mai recunoască ?

— Martha, eu sînt !

Se pare că ea nu și-a revenit încă din uluială. A rămas în același loc, nemișcată. E nevoit să îi iasă în întîmpinare. Îi sărută, galant, mîna și o aduce lîngă el, la măsuța așezată discret într-un colț al cofetăriei.

— Nu mă mai recunoști ?

Martha schițează un zîmbet. Dar e atîta durere în el !

— Acum îmi dau seama că ești tu.

— Martha, aș vrea să nu-mi formulezi nici o întrebare. Tot ceea ce vreau să te rog e doar să mă însoțești pînă la Poșta Centrală. Am de luat de acolo un plic. E pe numele tău. După acest drum îți jur că nu ne vom mai revedea niciodată. O să dispar definitiv din viața ta.

O privi cu atenție și încordare. Încă de la primele lui cuvinte, Martha tresărise, de parcă ar fi lovit-o cineva peste față. Apoi, observă la ea cum caută

să-și stăpînească o emoție profundă. Ochii îi jucau în lacrimi, iar glasul melodios tremura ușor, ca o frunză în adierea vîntului.

— Știi că Liana... a murit ? Că a fost ucisă ?

— Am aflat. Cunosc și criminalul.

— Îl cunoști ?

— Te-am rugat să nu-mi pui întrebări. De altfel, numele lui nu-ți va spune nimic.

— Și eu, te rog... Doar acest lucru ți-l cer. Atît... După aceea te voi însoți acolo unde vrei tu să mergem.

— Bine. Nu te pot refuza. Serviciu contra serviciu. Numele lui e Constantin Constantinescu. Acum ești mulțumită ?

Martha se ridică imediat de pe scaun. Își întoarse privirea, pentru ca el să nu observe cît e de uimită și de speriată.

Constantin Constantinescu ! Dar acesta era numele inginerului de la Institutul de cercetări electronice ! Inginerul care suferise un groaznic accident și de a cărei stare se interesase Bogdan în tot cursul zilei de ieri. Va mai putea oare să reziste acestui vîrtej amenințător, cu nume și fapte ce se învîrtesc în jurul ei într-o sarabandă drăcească, fără de sfîrșit ?

— Mergem ?

— Da !

Plăti consumația și ieșiră în stradă.

*

Doctorul Udrea aștepta cu nerăbdare în fața ghișeului numărul unu de la Poșta Centrală. Dacă

Martha Filipescu va veni, așa după cum îi promisese, era ca și salvat. Se felicitase singur pentru ideea cu divulgarea numelui asasinului fiicei ei. Acest fapt stîrnise desigur curiozitatea actriței. Bineînțeles că el nu avea de gînd să-i împărtășească numele adevăratului ucigaș. Dar pentru ca răzbunarea să fie mai cumplită, îl va învinui chiar pe acela care a vrut să-i ia lui viața. După ce actrița va ridica plicul de la oficiu, îi va servi această minciună, care va avea darul să-i răscolească și mai puternic sufletul. Apoi va aștepta calm întrevederea cu slăbănogul. Studiase cu atenție „Mersul trenurilor". Marele lui noroc a fost acel simpatic domn Mareș, care nu numai că îi salvase viața, dar îl adusese și în București exact cu o jumătate de oră înaintea sosirii acceleratului de la Constanța.

A avut un avans și mai mare, dar pierduseră multă vreme la trecerea peste Dunăre. Aproape două ore, din nu se știe ce motive, așteptaseră bacul care îi transportase pe celălalt țărm. După aceea n-a reușit să se despartă chiar imediat de Mareș. Din politețe, a fost nevoit să aștepte pînă ce acesta i-a istorisit cîteva anecdote vînătorești și nu l-a lăsat să plece pînă ce el, Udrea, nu i-a promis că se vor revedea chiar în aceeași zi.

În sfîrșit, cum a reușit să scape, s-a repezit la primul telefon public. Mai erau atunci doar cîteva minute pînă la sosirea acceleratului, dar se dovediseră suficiente pentru ca să fie el cel dintîi care luase legătura cu Martha Filipescu.

Dar dacă, prin cine știe ce împrejurare, celălalt a ajuns mai devreme și a apucat să telefoneze ac-

triței înainte ca aceasta să plece de acasă ? În acest caz, a fost inspirat atunci cînd a fixat întîlnirea direct la Poșta Centrală. Deși e prima oră de serviciu, ghișeele sînt aglomerate, iar în holul uriaș se află destulă lume, ceea ce îl va împiedica pe slăbănog să procedeze cu violență atunci cînd va avea loc întîlnirea dintre ei. Desigur, însă, că ar fi mult mai bine dacă Martha Filipescu va veni singură, neînsoțită de nimeni. Atunci totul ar merge atît de ușor, așa cum și-a dorit el...

Își roti încă o dată privirea în jurul său. Nimic și nimeni nu-i atraseră, în mod deosebit, atenția. La ghișeul numărul unu, unde se afla el, nu mai era nici o altă persoană. Așadar, orice confuzie era exclusă. Actrița își va da seama, numaidecît, că el e omul care o așteaptă.

Mai trecură încă zece minute. Doctorul Udrea începuse să-și piardă răbdarea, cînd pe ușa turnantă intră o femeie frumoasă și de o rară distincție.

„Ea trebuie să fie", își spuse doctorul și se pregăti să o întîmpine.

Într-adevăr, era Martha Filipescu, singură, neînsoțită de altcineva. Se opri în dreptul lui și schiță un zîmbet ușor. Doctorul Udrea se înclină și rosti cu emfază :

— Doctorul Udrea. La dispoziția dumneavoastră, stimată doamnă !

— Domnule doctor, am impresia că eu sînt la dispoziția dumitale.

— Oh, doamnă Martha, vă rog să mă iertați că v-am deranjat la o oră atît de matinală. E vorba

de o nimica toată, dar prezența dumneavoastră era absolut necesară pentru mine.

— Cu ce anume v-aș putea fi de folos ?

— Un bun prieten al meu, care nu vă este necunoscut, a depus pe numele dumneavoastră un plic cu acte, privind o moștenire. Desigur, mă veți întreba : „De ce nu l-a expediat direct pe numele meu ?“ În această privință, dați-mi voie să vă răspund, că nici eu nu am înțeles motivul pentru care a procedat în acest fel și nu așa cum ar fi fost normal să facă.

— Fiți liniștit, domnule doctor ! Nu acesta e lucrul care mă interesează și nu pentru asta am venit pînă aici. Singura întrebare, la care vă rog să-mi răspundeți, este aceea de a-mi destăinui numele asasinului fiicei mele.

— Vă mulțumesc, stimată doamnă, pentru discreția dumneavoastră. V-aș ruga să binevoiți, cu amabilitatea ce vă caracterizează, să o păstrați pînă la capăt și după aceea vă încredințez că vă voi împărtăși ceea ce doriți să aflați.

— Dacă înțeleg bine, mai întîi doriți să îndeplinesc micul serviciu care m-ați rugat atît de insistent.

— Exact, doamnă !

— Bine. Unde trebuie să mă duc ?

— Primul culoar, la dreapta, al doilea ghișeu din stînga.

Martha Filipescu se îndreptă în direcția pe care i-o arătase Udrea. În așteptarea ei, doctorul scoase o țigară din tabacheră și se pregătea să o aprindă,

cînd auzi o voce cunoscută, exclamînd cu vădită surpriză :

— Doctorul Udrea ? !

În fața lui se afla Mareș. Cum se nimerise, să îl întîlnească tocmai aici ?

Mareș îi întinse politicos bricheta. Doctorul aprinse țigara, strivind-o nervos cu degetele-i scurte și butucănoase.

— Am o întîlnire, domnule Mareș. Te rog să mă ierți că nu pot sta de vorbă, acum, cu dumneata.

— Dar pentru același lucru am venit și eu aici. Iată, domnul meu, persoana căreia i-am promis că voi fi foarte punctual la întîlnire.

Rostind aceste cuvinte, Mareș se întoarse cu fața spre coridorul de unde apăruse Martha Filipescu.

Răspunsul venise mult mai repede decît ar fi crezut Udrea și fusese atît de neașteptat, încît, de uimire, aproape că nu mai era în stare să rostească un cuvînt.

— Bine... dar...

— Ce vreți să spuneți ? Că și dumneavoastră o așteptați pe doamna ?

Actrița se apropie de ei. Pe față i se citea emoția și încordarea.

— Plicul, murmură Udrea, cu ochii fixați pe obiectul atît de dorit. Plicul... e al meu...

— Regret, domnule doctor Udrea, dar acest plic am impresia că aparține doamnei Martha Filipescu.

Udrea întinsese mîna după plicul voluminos, dar Mareș îl smulse cu o mișcare bruscă din mîinile actriței.

— Ce înseamnă asta ? protestă Udrea, căruia îi mai revenise glasul.

Ochii lui cenușii se tulburaseră, nu mai aveau strălucirea aceea ciudată și impresionantă de altă dată. Acum părea un moșneag rotofei, cuprins pe neașteptate de slăbiciune, lipsit de vlagă, gata să se prăvălească în genunchi în fața lui Mareș, pentru a-l implora să-i înmîneze plicul salvator.

— Știți ce conține acest plic, domnule doctor ?

— Actele unei moșteniri. Vă jur...

— Ați rostit,în parte, adevărul.

În ochii lui Udrea licări o vagă speranță.

— Știați ?

— Bineînțeles. Numai că „această moștenire" rămasă de la inginerul Constantin Constantinescu nu vă aparține dumneavoastră, ci statului român. Iată motivul pentru care vă poftesc să mă însoțiți.

Doctorul Dorin Udrea privi năucit în jurul lui. I se părea că tot ceea ce se întîmpla în clipa aceea nu era decît un vis urît. Ar fi vrut să clipească, pentru a constata dacă e treaz sau nu, dar nu mai reuși. Mîinile îi erau prinse în cătușe.

Martha Filipescu se apropie de el. Avea în privire ceva ce nu prevestea nimic bun.

— Eu mi-am ținut făgăduiala și ți-am adus ceea ce m-ai rugat. Acum e rîndul dumitale. Spune-mi, doctore, care e numele asasinului fiicei mele ?

Doctorul Udrea nu-i răspunse. Își aplecă încet privirea către podea, apoi se prăbuși moale, ca o cîrpă.

În vreme ce se aplecase asupra lui, Mareș se adresă, peste umăr, Marthei :

— Doamnă, vă rog luați plicul. Doar știți că sînteți așteptată. Și fiți calmă, vă implor, pentru ca totul să se sfîrșească bine.

*

Slăbănogul oprise un taximetru și acum aștepta în fața Poștei Centrale apariția Marthei Filipescu. Pe măsură ce trecea timpul, creștea și nerăbdarea lui.

Încercase să numere în gînd pînă la o sută, dar nu reușise nici măcar atîta lucru. Atunci se hotărî să-și alcătuiască planul pentru restul zilei. Constată că mergea mai ușor. Avea de făcut un drum pînă la Martha acasă. Îl rugase să o conducă și, deși asta îl cam întîrzia, își spuse că va trebui să-i satisfacă rugămintea. Doar și ea se arătase binevoitoare, împlinindu-i dorința. Numai de s-ar întoarce mai repede! Oare nu cumva Udrea îl mințise și ascunsese hîrtiile în altă parte? Gîndul acesta, neașteptat, îl înfioră. Nu se poate! Udrea nu știa ce-l așteaptă și deci nu a mințit. De ce nu mai vine Martha? De la ea se va duce, cu același taximetru, la hotel, își va face imediat bagajele și, la ora amiezii, „reprezentantul" cunoscutei firme comerciale occidentale va fi în expresul ce-l va duce peste graniță. Iar în bagaje se vor afla și acele ultime file pentru care s-a zbătut atîta pînă le-a obținut. Le-a obținut? Încă nu! Dar iată că Martha a apărut. L-a văzut. I-a făcut chiar un semn cu mîna. Cu mîna în care ține plicul atît de mult dorit. Așadar,

doctorul Udrea i-a spus adevărul. De emoție, aproape că nu-i vine să creadă.

Martha a coborît scările.

— Mă conduci pînă acasă?

— Bineînțeles! Martha...

— Știu. Ești fericit.

— Cum nici nu-ți poți închipui. Mi s-a părut o veșnicie pînă ai venit. A mers greu?

— De loc.

Tot vorbind, se urcaseră în taximetru.

— Unde doriți să mergem? întrebă șoferul.

Martha îi indică adresa, în vreme ce bărbatul de lîngă ea așeză plicul voluminos în servieta de piele neagră, pe care o ținea la subsuoară.

— Martha! Mă asculți? Azi e o zi mare pentru mine.

Se întoarse către ea și abia acum observă că frumoșii ochi migdalați ai Marthei erau scăldați în lacrimi.

— De ce plîngi?

Încercă să-i mîngîie mîna, dar ea o îndepărtă cu discreție.

— Martha, să știi...

Ar fi vrut să-i spună aceleași vorbe amăgitoare de dragoste, pe care le rostise cu mulți ani în urmă, dar nu reuși. Era atît de absurd acest gînd, încît renunță și așteptă, în tăcere, să ajungă la locuința Marthei.

— Cînd ai aflat?

Întrebarea îl surprinsese. Acum ochii Marthei luceau straniu.

— Ce anume ?

— De moartea Lianei.

— Martha dragă, doar te-am rugat : fără întrebări !

— Trebuie neapărat să-mi spui de ce-a fost ucisă.

— Martha, vorbește mai încet, pentru Dumnezeu ! Se apleacă la urechea ei : Ne poate auzi șoferul...

Ea îl privi cu dispreț :

— Totdeauna ai fost un laș.

Fața slăbănogului se învineți de furie. Îi dispăruse, subit, toată buna dispoziție.

— Ascultă, mormăi el printre dinți, cred că a murit fiindcă a fost prea curioasă. Dorea să afle prea mult... Înțelegi ?

— Înțeleg... Acum, de-abia acum, în ultimul timp, am înțeles ceea ce trebuia să fi știut de mult...

Taximetrul ajunsese în fața casei. Martha coborî, apoi se aplecă pe geamul deschis al automobilului.

— Să știi că adineauri lacrimile au fost totuși pentru tine. Poate n-o să mă crezi, dar cîteodată, noi, femeile, plîngem pentru cel pe care l-am iubit și am fi dorit să fie așa cum l-am visat cîndva... Acum nu mai am decît o singură dorință : Vreau să nu te mai întîlnesc niciodată în viața mea...

Martha Filipescu se îndepărtă. Demnă, calmă, hotărîtă.

Ultimele ei cuvinte îl impresionară neplăcut. Aduceau cu un blestem, rostit pe pragul unui mormînt, peste care s-au așternut bulgări de pămînt clisos și jerbe de flori ofilite.

EPILOG *

Poate că unora dintre dumneavoastră finalul anchetei dosarului special E. 20 vi se va părea mai puțin spectaculos. Acum, cînd încerc să-l refac, din memorie, exact așa cum s-a întîmplat, îmi dau și eu seama că au lipsit urmările palpitante și focurile de revolver, că totul s-a petrecut simplu, dar asta a fost realitatea.

Vă amintiți cum l-a arestat prietenul meu, locotenentul Mareș, pe doctorul Udrea. Putea să facă acest lucru încă de la Constanța. Ar fi descoperit atunci, asupra lui Udrea, actele false, măsluite pe numele unui inexistent medic costarican. A preferat, și bine a făcut, să-l prindem chiar asupra faptului, căutînd să-și însușească ultimele file ale lucrării inginerului Constantinescu.

Cînd Martha Filipescu mi-a telefonat, anunțîndu-mă de faptul că atît Udrea, cît și fostul ei soț i-au fixat întîlniri în acea dimineață, am schimbat planul meu inițial de acțiune și am rugat-o să mă ajute. Totuși, în sinea mea, mă temeam că ea nu va putea rezista momentelor de tensiune sau va

* Din însemnările căpitanului Tomescu.

ceda unor slăbiciuni emoționale, firești în asemenea împrejurări.

Acum pot să spun că s-a comportat excepțional. Talentul ei, de mare actriță, a triumfat. Și-a jucat rolul desăvîrșit, cu o singură excepție, în final, cînd tensiunea ei nervoasă ajunsese la limita puterilor omenești.

Atunci cînd Martha a ieșit din taximetrul care o adusese împreună cu George de la Poștă, cînd s-a aplecat pe geamul deschis al automobilului și i-a aruncat în față toată durerea și revolta ce o mistuiau, eu mă aflam în apropiere, pe trotuar, la doi pași de ei.

Misiunea Marthei Filipescu se terminase. Era rîndul meu să intru în acțiune și să pun capăt definitiv acțiunii bandei de spioni.

Am deschis portiera și m-am așezat alături de George. O clipă m-a privit descumpănit. Nu știa ce să creadă, ce atitudine să ia față de mine, intrusul care-i tulburase planurile. Bărbia îi tremura de enervare atunci cînd mi s-a adresat, pe un ton aspru și nepoliticos, uitînd complet manierele de gentlemen, cu care îi plăcea să se laude atîta.

— Ce vrei ? Ce cauți aici ?

— O să facem restul drumului împreună, i-am răspuns, neluîndu-mi ochii de pe mîna dreaptă, pe care o vîrîse cu repeziciune în buzunarul interior al hainei. Și te rog să te liniștești, am adăugat eu. Bănuiesc ce vrei să faci, dar nu te-aș sfătui. E mai cuminte, crede-mă, să stăm de vorbă pînă ce ajungem la destinație.

— Nu înțeleg ! Coboară imediat !

— Nici nu mă gîndesc să fac așa ceva. Predă-mi arma pe care o ai asupra ta.

— Oprește imediat mașina ! a urlat el către șoferul taximetrului.

— Degeaba te zbați ! Partida e pierdută.

— Ce dorești ?

— Dă-mi arma și servieta. Nu-ți vor mai folosi la nimic.

— Cine ești ? Și cum îți permiți să discuți așa cu mine ? Sînt cetățean străin. Voi face o plîngere...

— Nu mă sili să te percheziționez.

— Cum ai să îndrăznești ?

— Am asupra mea un mandat de arestare pe numele dumitale.

— Nu cred. Eu sînt Alexander Romf, cetățean...

— Costarican sau neozeelandez ?

— Reprezint o firmă comercială și mă bucur de imunitate diplomatică.

— Nu și atunci cînd te pretezi la acțiuni de spionaj, George Marian !

A tăcut. Mă privea cu ochi sticloși, ca de fiară sălbatică. Am profitat de ezitarea lui și i-am pus cătușele. Știam că era mai sigur așa și doream ca totul să se isprăvească fără vărsare de sînge. După aceea i-am luat revolverul și servieta. Nu s-a mai opus și nici nu știu la ce s-a gîndit pe drum, pînă am ajuns în biroul colonelului Manea. Probabil că își pregătea cu abilitate răspunsurile la eventualul interogatoriu.

Am intrat amîndoi în biroul comandantului. Contrar obiceiului și mai ales indicațiilor medicului, colonelul Manea fumase, în așteptarea noastră, aproape un pachet de țigări. Cînd ne-a văzut intrînd

pe ușă, a surîs și parcă a avut chiar un oftat de ușurare. Mi-am dat numaidecît seama că întreaga afacere îl ținuse încordat, tot atît cît și pe noi, aceia care luasem parte directă la acțiune.

L-a invitat să ia loc pe unul din fotolii. Eu am rămas în picioare, lîngă ușă.

— Așadar, începu colonelul, astăzi am pus punct odioasei dumitale activități, și cu aceasta am încheiat și ultima filă a dosarului E.20.

— Nu înțeleg despre ce e vorba. Cred că la mijloc e o confuzie.

— Ne vom explica imediat, domnule...

— Alexander Romf, reprezentant comercial...

Colonelul Manea schiță o grimasă de uimire, apoi mi se adresă cu prefăcută surprindere :

— Tovarășe căpitan, cred că ați săvîrșit o greșeală. Eu v-am cerut să-l arestați pe inginerul George Marian.

M-am apropiat de el. Privirile ni s-au întîlnit. Simțeam în ochii lui agresivitatea și dușmănia înecate în neputință, dar și multă curiozitate.

— Nu am să te întreb cu ce drept și în ce scop porți o armă asupra dumitale. Doresc să știu dacă ai cunoștință de conținutul servietei.

— Sînt în ea acte comerciale și un plic conținînd niște calcule și formule matematice.

— Acest plic îți aparține ?

— Bineînțeles !

— Cunoști faptul că mai sînt două persoane care revendică proprietatea lui ?

— Nu. Cine sînt aceste persoane ?

— Doctorul Udrea și inginerul Constantinescu.

— Nu-i cunosc ! N-am auzit de ei în viața mea !

Era vădit emoționat în momentul cînd m-a auzit rostind cele două nume, dar am zărit în ochii lui și o licărire de triumf.

Am fost sigur că o să-mi cadă în cursă. Pentru el, cei doi martori principali nu mai existau. Erau morți și morții nu mai pot vorbi niciodată. Dar tocmai pe acest lucru mizasem eu.

Cînd doctorul a intrat pe ușă și a dat ochii cu el, dacă nu ar fi fost însoțit de Mareș și nu ar fi avut și cătușe la mîini, cred că l-ar fi sugrumat.

— Îl recunoașteți ? i se adresă colonelul Manea.

— Cum să nu-l recunosc !

— E cetățean străin ?

— Nici vorbă !

— Numele lui ?

— George Marian !

— Profesia ?

— Inginer.

— Sînteți sigur ?

— Absolut !

— Semnalmentele nu corespund în întregime.

— Pentru că a fost operat.

— Ce rol a avut în afacerea dosarului E.20 ?

Aici doctorul Udrea nu se mai grăbi să răspundă.

— Nu știu la ce vă referiți...

— Cunoașteți ce conține acest plic ?

— Nu ! Mi-a fost încredințat să-l depun la Poșta Centrală pe numele Martha Filipescu.

— De cine anume ?

— De către inginerul Constantin Constantinescu.

Mă retrăsesem într-un colț al încăperii. Stăteam în așa fel, încît doctorul Udrea nu mă putea vedea. Era evident, din cele declarate pînă acum, că așa cum George Marian crezuse în moartea lui, era

convins, la rîndul său, de moartea inginerului Constantinescu și căuta să arunce vina pe un om de care era sigur că nu mai putea vorbi. Atunci am apărut și m-am postat drept în fața lui.

— Permiteți să continui interogatoriul, tovarășe colonel ?

Colonelul Manea a încuviințat tacit.

— Pe mine mă recunoașteți ?

— Nu ! bolborosi el, evitîndu-mi privirea.

— Nu vă mai amintiți ? Am fost cîndva consultat de dumneavoastră.

— Tot ce se poate... Nu pot reține toate figurile.

— Inginerul Constantinescu v-a fost pacient ?

— Da. Marian mi l-a recomandat.

— Cum ați obținut informațiile despre lucrările dosarului E.20 ?

— Nu înțeleg ce spuneți. Eu am fost doar un simplu curier. Constantinescu îmi aducea plicurile și eu le dădeam mai departe lui Marian.

— Inginerul Marian se afla, la început, în străinătate. A revenit în țară de curînd.

— E adevărat. Nu i le-am dat direct. Le lăsam într-un loc convenit. Nu știu cine le ridica de acolo, ce făcea cu ele și ce conțineau.

— Vreți să spuneți că ați fost o simplă „cutie poștală". Nu ați știut niciodată ce conțineau plicurile ?

— Așa este.

— Atunci ce v-a determinat să vă zbateți atîta pentru a intra în posesia acestui plic înaintea lui George Marian ?

—. În ultimul timp, se temeau amîndoi de mine. Mă bănuiau, deoarece au înțeles că începusem să-mi dau seama cu ce se ocupau. De altfel, acesta a fost și motivul pentru care George Marian m-a dus la

Constanța și a tocmit un individ să mă omoare. Lucrul acesta poate să vi-l confirme și dumnealui.

Și arătă spre Mareș.

— Poate că mai pot confirma și alții, i-am replicat eu, cu gîndul la Ina Cordos și complicii săi, pe care căpitanul Grădinaru îi expediase „telegrafic" la București, la cererea mea.

— Cum v-a determinat inginerul Marian să-l însoțiți la Constanța ? Să vă arate marea ?

Udrea înghiți în sec.

— Nu mai țin minte... A invocat un motiv...

— Memoria nu vă mai ajută. O să vi-l amintesc eu.

Pe măsură ce se derula banda de magnetofon, cu înregistrarea din tren, Udrea devenea tot mai nervos. Era evident că lanțul minciunilor se sfărîma din ce în ce mai mult.

— Din cele ce-ați auzit, vă puteți convinge că „prietenul" dumneavoastră „vă înlesnea" fuga peste hotare sub un nume fals. Realitatea e că, încă de mulți ani, inginerul George Marian a fost recrutat, în străinătate, de un serviciu de spionaj, ascuns sub firma unei reprezentanțe comerciale. La rîndul său, inginerul Marian v-a recrutat drept complice principal și l-a trimis pe Constantinescu la dumneata, atunci cînd a aflat că acesta va lucra la o importantă inovație tehnică. A urzit tot planul acțiunii, fugind apoi în străinătate. Cînd a considerat că misiunea se apropie de sfîrșit, s-a reîntors la București, sub un alt nume și sub o altă înfățișare fizică, spre a intra în posesia ultimelor documente ale dosarului special E.20 și pentru a vă lichida. Acest ultim plan nu i-a reușit, deoarece noi am intervenit la timp.

Am făcut o pauză. M-am apropiat și mai mult de Udrea și l-am privit drept în ochi, în ochii aceia

cenușii, altădată atît de trufași și pătrunzători, acum stinși de orice lumină, șovăitori și tulburi.

— Amintiți-vă de dimineața cînd v-ați întors acasă, după ce ați omorît-o mișelește pe Liana, după ce l-ați atacat pe inginerul Constantinescu și ați dat foc apartamentului fetei, spre a face să dispară orice urmă. Atunci, prețioasele acte erau în posesia dumitale. În drum spre casă, ați avut grijă să depuneți foile la poștă, într-un plic, pe numele Marthei Filipescu. Strălucită idee! Voiați să-l șantajați pe inginerul Marian cu ascunzătoarea plicului, pentru a fi sigur că vă va înlesni plecarea din țară și pentru a vă salva astfel pielea. Bănuiați care-i soarta celor care fac parte dintr-o rețea de spionaj și cunosc prea multe lucruri. Nu puteați însă să-i spuneți șefului dumneavoastră că i-ați ucis fiica. Și atunci, ați aruncat vina pe Constantinescu. El era mort, cel puțin așa credeați. Dar v-ați înșelat! Inginerul Constantinescu trăiește și va fi principalul martor al acuzării. Mi-a relatat, în scris, tot ce s-a petrecut din momentul cînd v-a cunoscut și pînă în clipa cînd ați așezat capacul sicriului peste el.

— E o invenție, gemu Udrea, copleșit de toate cîte i le spusesem. Constantinescu a murit!

Îmi atinsesem scopul și de data aceasta.

— Nu-i așa? am strigat eu. Nu-i așa că e imposibil ca un mort să vorbească? Așa a crezut și George Marian despre dumneata, și mărturia dumitale împotriva lui a fost zdrobitoare, tot așa cum inginerul Constantinescu a supraviețuit crimei dumitale și s-a întors din călătoria lui în mormînt pentru a vă acuza de crimele comise.

— Ticălosule ! scrîșni George. Tu ai ucis-o ! Tu mi-ai ucis copilul !

— Dinte pentru dinte, rînji Udrea. Și tu ai vrut să mă lichidezi. Acum, sîntem chit !

*

Au trecut trei luni de cînd am încheiat ancheta dosarului special E.20. Spionii au mărturisit toate faptele lor mîrșave și, bineînțeles, și-au primit pedeapsa meritată.

Inginerul Constantinescu și-a revenit complet. Zilele acestea își va relua serviciul și poate că nu peste multă vreme va prezenta o nouă lucrare senzațională. Acum nu se mai plînge de singurătate. Are mulți prieteni adevărați, și printre aceștia mă număr și eu.

În urmă cu două zile, cînd a ieșit din spital, l-am așteptat la poartă, împreună cu Martha și Bogdan, cu Mareș și Șendroiu. Aveam toți brațele încărcate cu flori.

Ne-a mulțumit, emoționat și modest, ca întotdeauna.

Liana însă nu l-a întîmpinat...

CUPRINS

PARTEA I-a

Extraordinarele întîmplări din viața inginerului Constantinescu 5

PARTEA a II-a

Misiunea căpitanului Tomescu 73

PARTEA a III-a

Călătorie într-un mormînt 147

EPILOG 211

colecția aventura

MIRCEA POPESCU

Mircea Popescu s-a născut în București, în anul 1926. Absolvent al liceului «Gheorghe Lazăr», urmează Facultatea de Drept și obține titlul de diplomat în științe juridice. În prezent este redactor la emisiunile pentru copii și tineret de la Radiotelevizione. A scris piese de teatru și scenarii radiofonice, romanul «Sfărîmătorul de stînci», lucrare științifico-fantastică; «Olimpionicii», precum și cărțile polițiste: «Enigma săgeții albastre», «Dosarul căprioarei aurii», «Urmărirea în noapte» și... «Dosarul E.20 în pericol...»

DOSARUL E.20 ÎN PERICOL

«Trebuia să-mi salvez, cu orice preț, ultimele file ale dosarului E. 20. M-am ridicat cu greu de la podea și, împleticindu-mă ca un om beat, m-am îndreptat spre biblioteca-bar. Am încercat zadarnic să pun în mișcare mecanismul. Am zgîlțîit mobila cu toată forța de care mai eram capabil, dar mi-a fost imposibil. Întregul mecanism fusese blocat. Nu îmi rămînea altceva mai bun de făcut decît să părăsesc, în cea mai mare grabă, apartamentul Bellei pînă nu era prea tîrziu...»

Lei 6,50